

Steve P. Colton

DANCELAND

Borító: E. Fricz

Steve P. Colton

Danceland

TARTALOM

I.

Bár tudnám, hova dugták!

II.

Jó, hogy a mobiltelefonom szól!

III.

Ez egy rablás? Az hát!

IV.

A rossz idegekre kihat az efféle nyilatkozat!

V.

Bajt hoz, ha egy útszéli motelba hajtok?

VI.

Megérkeztem és mégis visszatérek!

VII.

Dalol az egyik elázott madár!

VIII.

Nőből több van, mint elég!

IX.

A medvetánc!

X.

Másnap!

XI.

Eltűnt a lépcső, amely hol a mennybe, hol a pokolba vezet!

XII.

Végjáték!

I. Bár tudnám, hova dugták!

Bevallhatom, kirafinált zsvány vagyok! Számomra nem jelent gondot egy riasztókészülék! Ezen még az sem változtat, hogy tudom, illetéktelen behatolás esetén azonnal jelzést küld a közeli seriff hivatalba. Nincs mitől tartanom! Jól ismerem az érzékelők elhelyezkedését, a központi egységet és programozásának rejtett titkait. Kész csoda lenne bármily felmerülő probléma!

Nesztelenül lopódzom végig a villa sötétbe burkolódzott folyosóján. Ám a fényhiány nem ellenség, inkább jóbarát. Óvatos lépteim nem törik meg a védőn körbeölelő éjszaka csendjét. A rejtelmek órájában járunk, két óra lehet. Belphegor is ilyentájt járta a Louvre zegzugos termeit. Szerencsére, fejemben a ház részletes térképe, amely nyitott könyvként tárja fel rábízott titkait. Elhaladok egy vadászjelenetet ábrázoló falikárpit mellett. A félhomályban új jelentést kap a meglőtt szarvas, és a nyakából sugárban ömlő vér. Nem ijeszt a lépteim kísértő, bágyadt fény keltette árnyjáték sem, különben nem vállalkoztam volna erre a kiruccanásra. Óvatosan haladok el egy hálósoba behajtott ajtaja előtt. Kihallatszik rajta egy alvó ember hortyogása. Tudom, így csak egy fáradt férfi húzza a lóbőrt. Vigyáznom kell, nehogy felébredjen, mert az baj lenne! Igen nagy baj! Nem akarok arra gondolni, mit kellene tennem, ha váratlanul felébredne. Lepillantok a nyakamban függő gépre, minden rendben van, nem felejtettem el magammal hozni!

Tovább osonok célom felé, a folyosón hivalkodóan terpeszkedő, ujjnyi vastag perzsaszőnyegek. Hamarosan megérkezem. Kezem óvatosan helyezem a kétszárnyú ajtó antik hatású kilincisére. Hangtalanul nyitok be a sötétben megbúvó dolgozószobába. Körbenézek! A sötétítő függöny jól fedi az utcára nyíló, csukott ablakot. A hálósobába vezető ajtó is zárva van. Nincs mitől tartanom, felkapcsolhatom a villanyt. Megteszem! A fény úgy veszi át az uralmat a szobában, mint felfedező az ismeretlen sziget felett. Különös, hogy a helyiségben nyoma sincs a huszonegyedik századnak. Nem töri meg a helyiség régi korokat idéző hangulatát egyetlen modern műszaki eszköz látványa sem. Tudom, azok gondosan elrejtve várják, hogy szolgálhassák tulajdonosukat. Csupán az ingaóra jelzi, ebben a szobában sem állt meg az idő. Erről eszembe jut, sietnem kell! Késlekedés nélkül látok munkához.

A keresést az íróasztal átkutatásával kezdem. Hoppá, itt egy csapda! Egy pillantás alatt kiszúrom a vékony hajszálat. Azért helyezték el, hogy jelezze, ha illetéktelen kezek húznák ki a fiókot. E gyerekes védekezés inkább nevetséges, semmint valódi kihívás. Azért mégis megvan a haszna! Elárulja, hogy itt van, amit keresek. Megfigyelem, hova rögzítették a hajszál két végét. Leválasztom a fiókhoz tapadót. Így biztonsággal húzhatom ki a hangtalanul csúszó tárolót. Rövid ideig memorizálom tartalmának elhelyezését, majd óvatosan öntöm tartalmát az íróasztal hatalmas lapjára. A benne tartott értékek nem hoznak izgalomba. Egy konkrét dolgot keresek. Végre! Megakad szemem egy feketekötésű könyvön. Mélynyomott aranybetűk hirdetik rendeltetését: Napló. Izgatottan kezdem olvasni a dülögélő betűket. Már az első mondatoknál biztos vagyok benne, megleltem, amit kerestem.

Az elcsent napló hiánya túl árulkodó lenne, ezért hoztam magammal a nyakamban függő digitális fényképezőgépet. A titkait felfedni kész iromány minden lapjáról felvételt készítek. Munkámmal majdnem elkészülök, amikor:

- Bamm, bamm, bamm.

Vajon mi kelti ezt a hangos ricsajt? Kíváncsian nézek szét a szobában. Megvan! A nyavalyás antik ingaóra ütötte el a három órát. Remélem, hogy a hálóban alvó Steve már hozzászokott hangjához, mert engem kisebb zaj is felébresztene. Még sincs félnivalóm! Jó időben megtettem minden szükséges előkészületet. Gondosan megfigyeltem, hogy a napló gazdája mikor kapcsolja le az ágya mellett komoran álló olvasólámpát. Éjjél felé a koros bútorok pihenéséhez halk hortyogás szolgáltatott éji zenét. Meddig durmol egy jó „alvókával” megáldott férfi? Valószínű, hogy sokáig. Nekem mégis sietnem kell, mert hamarosan világosodik. Az utcákon megindul a forgalom, és az álmos kisváros ébredezni kezd.

Elkészülök a felvételekkel. Majd nyugodtabb körülmények között szívom magamba a megszerzett információt. Néhány percet a rendrakásra áldozok. Igyekszem eltüntetni ottlétem összes árulkodó nyomát. Gondosan letörölök mindent, amihez hozzáérhettem. Gyorsan végzek vele! Eltökélten lépek ki a helyiségből. Minél hamarabb szeretném élvezni megszokott szobám kényelmét. Majd számítógépem monitorján nézem meg a digitális képeket. Hamarosan teljesül vágyam, megérkezek.

II.

Jó, hogy a mobiltelefonom szól!

Az okos gép parányi ventilátora zajongni kezd. Nem kell sokáig várnom! Néhány másodperc alatt neszezve feláll az operációs rendszer. Mint egy diavetítést nézem az elmentett napló lapjait. A második oldal után másképpen döntök. Jobban járok, ha kinyomtatom a képek szövegét. Amíg a nyomtató dolgozik, kényelembe helyezem magam. Belebújok a pizsamámba, majd a jól végzett munka után, mintha én is egy Agatha Christie krimi szereplője lennék, elkortyolgotok egy pohárka sherryt. Kezemben az elkészült lapokkal végignyúlok ágyamon, és a kislámpa diszkrét fényénél böngészni kezdem a betűket.

Az edzésből jövő rugalmasságával sétálgattam a Michigan állambeli West Branch, a néhány ezer lelket számláló kisváros főutcáján, a Houkton Streeten. Egy véletlenül erre tévedt járókelő nemigen hinné, hogy egy megyeszékhely poros járdáját tapossa, habár a szembejövők éppoly közönyösen mennének el mellette, mintha egy világváros forgatagában iparkodnának ismeretlen céljuk felé. Az izzó nap úgy sütötte fedetlen, itt-ott már ősülő, szőke, katonásan nyírt üstökőmet, mintha feltett szándéka lett volna, hogy felperzsel mindent, amit sugaraival elér. De én ügyet sem vettem bántó szándékára, hisz jóleső érzéssel töltött el a tűző fényben kiteljesedő milliónyi szín ragyogása, és kidolgozott izmaim feszülése a kétsoros gombolású, mélykék öltöny, és a hozzá viselt halványkék, színében mintás ingem alatt. Mintha nem is a nyár hevétől átforrósodott járdát tapostam volna, negyvenes éveimmel együtt, oly gondtalanul helyeztettem egyik lábam a másik elé. Minden hátsó szándék nélkül figyeltem a körülöttem nyüzsgő embereket, bár kínosan ügyeltem arra, ne érezze senki, hogy őt bámulom. Még a mellettem elvonuló, formás női hátsót sejtető nadrág után sem fordultam meg kíváncsian, ahogy máskor szoktam. Látszólag céltalanul bámultam bele a körülöttem lüktető világba, ám közben az agyam sebesen dolgozott. Közelemben bárki meghallhatta volna a fejemben kattogó kerekeket, ahogy a napok óta fel-felbukkanó kérdésre kerestem a választ. Hogyan tovább, mit csináljak? Felvegyem az unalom által rám erőltetett harcot? Előbb-utóbb úgyis meg kell küzdenem vele! Hiszen a harc az élet lényege! Kár, hogy nekem évek óta nincs miért! Mióta az eszem tudom, nem botlottam leküzdhetetlen akadályba, igaz nem is voltak magasba törő álmaim, még testnevelésből sem akartam osztályelső lenni. Talán éppen ezért, mindig minden úgy haladt életemben, mint egy fáklyás menet. Ennek ellenére, régóta viszik a hírt neuronjaim, valami nincs rendben velem!

Hirtelen a Dancing Queen című ABBA sláger hangjai ütötték meg a fülem. Szeretem ezt a számot, nem úgy, mint a számomra csak értelmetlen ugrabugrálást jelentő táncot. Az ismert dallamon elmerengve, egy kis késéssel jöttem rá, hogy mobiltelefonom a maga sajátos módján igyekszik közölni velem az újságot: végre kapásom van, a CIA-tól keresnek!

Kapcsolatom az Ügynökséggel három évvel ezelőtt kezdődött. Úgy emlékszem rá, mintha tegnap lett volna. Egy langyos őszi napon jutott el hozzám a Michigan Állam K1-es Harcművész Szövetsége által közzétett felhívás. Ebben nyílt versenyre hívták meg a harcművészek közül, stílustól függetlenül azokat, akik hajlandók voltak a kiíró szervezet szabályai szerint összemérni képességüket.

Ha már ott voltak, sohasem futottam el a különféle kihívások elől, ennek köszönhetően be is gyűjtöttem több, különböző stílusú verseny aranyérmét. Bár ezeket az eredményeket is nagyra értékelem, de én a kezdetektől a ninjutsu stílust éreztem a hozzám legközelebb állónak.

Elismerem, szokatlan dolog, hogy egy amerikai fiú a ninják ősi tudományáért lelkesedjen úgy, mint egy tinédzser fiú a női test, számára még feltáratlan titkai iránt, de én Japánban született anyai nagyapámtól örököltem az időtállónak mutatkozó vonzódást. Csak kevesen tudják, hogy a ninjutsu egy olyan összefüggő rendszer, amely a fegyveres és fegyvertelen harc elemein kívül tartalmazza még a lovagolás művészetét is, a Bajutsut, valamint a lőfegyverek és robbanóanyagok ismeretét, a Kayakujutsut is. Mindemellett egy olyan, a shinto, és a zen buddhizmus alapjain nyugvó, szellemi megvilágosodás felé vezető út, amelyen történő haladáshoz a testi képzésen kívül elengedhetetlen a meditációs elmélyülés alkalmazása.

Sokan rendelkeznek felszínes ismerettel a másfélezer éves tudományt illetően. Annyi azonban köztudott, hogy a ninják, a samurájokkal ellentétben, sohasem voltak a gáncstalan lovagiaság megtestesítői. Én mégis istenítem őket tudásuk, elkötelezettségük miatt, amelyet történelmük során, egy-egy kapott feladat végrehajtása során bizonyítottak. Szerencsés csillagzatomnak, és a mindennapok apró harcaival foglalkozó terveimnek köszönhetően, eddig még nem szorultam arra, hogy akár egyet is bevessek a ninják eszköztárában található, a gátlástalanság határát súroló módszerek közül. Sokszor eltöprengtem már azon, ha nem így lenne, miféle trükkök használatát engedné meg lelkiismeretem egy-egy elérhetetlen győzelem érdekében. Ennek a kérdésnek megválaszolása azonban sohasem vált égető fontosságúvá, és ez a helyzet nem módosult a K1-es küzdelmek végéig sem, hiszen a döntőbe jutottam, ahol az egyetlen igazi barátom lett az ellenfelem.

Bár George egy igazi sportember - aki teljes joggal érdemelte ki a fináléban való részvétel jogát -, mégis meglehetősen furcsa szerzet. Talán azért, hogy a mintegy két méteres magasságával - bármely tömegből kiemelkedő férfi - sikeresebben bújjon el a vizslató tekintetek elől, mindene szürke, a szeme, a haja, az öltönye, még a viseltes, korábban fehér versenyző nadrágja is. Az első menet végén egy ballabas félkörívrúgás aranyérmet hozott számomra. A meccs után, az épphogy magához tért George, gratulált nekem:

- Öregem, te aztán nem vagy semmi! Most is hoztad a formád, és úgy elvertél, mint mesterem a védelmi pénzt behajtó, baseballütőkkel felszerelt nehézfiúkat!

- Szerencsém volt!

- Csak ne szerénykedj! Egy ilyen harcosnak, a haza ellenségeit kéne csépelnie! Te meg csak lötyögsz a világban, ahogy egy óvodás törekeny lába apja szagos csizmájában! Bizonyos helyeken éppen ilyen manuszokra várnak! Kár lenne parlagon heverni hagyni kivételes képességeidet! Mit szólnál, mondjuk a CIA-hoz?

Már a pusztá gondolattól is mocoogni kezdet bennem a kivagyiság odáig szunnyadó érzése: valaki alkalmasnak talál arra, hogy a Központi Hírszerző Ügynökséghez kerüljek! Annyit én is tudtam, hogy a világháború után alapított testület jelentős szerepet vállal az ország terroristaellenes küzdelmében, és a légierő egykori tisztjeként joggal remélhettem, hogy akár fegyveres szolgálatra is igénybe vehetnek. Természetesen, én is ebben a világban élek, így hozzám is eljutottak bizonyos híresztelések, hogy a szervezet a ninjákhöz hasonlóan, olykor nem fémhártyás eszközökkel tölti be küldetését, de ez pont engem zavart volna? Különben sem kell mindent elhinni, amit a haza ellenségei rikácsolnak hazug szájjal! Hogy a CIA közreműködne politikai gyilkosságokban is? Szerintem, ez csak az „Alice Csodaországban” című mesébe illő felvetés! Számomra, az ügynökség címerében található pajzs a védelem, és nem a támadás jelképe. Ezért indultam ki abból, hogy komoly döntés előtt állok, amihez érdemes számba venni eddigi életem főbb állomásait!

Nem sokkal korábban hagytam ott a légierőt, ahol különleges, nemegyszer titkos feladatokat teljesítettem. Mindig is szerettem a férfias katonaéletet, de pacifista apámnak az volt utolsó kérése hozzám, hogy hagyjam a francba az egészet, és válasszak magamnak békésebb tevékenységet. Nem tartotta helyesnek az iraki offenzívát, az volt a meggyőződése, hogy Irak az irakiaké! Nem tagadom, sok igazság volt véleményében. Mégsem szívesen hagytam ott kedvéért a légierőt, amely hivatást adott nekem. Ráadásul, ezzel is csak félig teljesítettem kívánságát, hiszen később sem találtam olyan munkát, amely kitöltötte volna a bennem keletkező ürességet. Első megközelítésre, az Ügynökségtől kapott időszakos megbízatás átmeneti megoldást jelenthetne a nihil, és az apám által kifogásolt harcias tevékenység között. Ez egy jó érv volt George felvetésének elfogadása mellett.

Mindig is rendezett körülmények között tölthettem napjaim. Korán megnősültem, a megyei szépségverseny győztesét vettem el. Szinte bárkit megkaphattam volna a környékről, erre utal a mintegy száz hozzám írt szerelmes levél. Én mégis a család bejárónőjének lányát választottam. Furcsa, érthetetlen dolgokra képes a szerelem!

Leteszem a kezemben tartott lapokat. Bár nem vagyok filozófus alkat, elmélázom az olvasottakon. Tényleg, ostoba dolog a szerelem! Emlékszem, egykor én is keservesen vergődtem mézesmadzagból font hálójában. Eszembe jutnak az álmatlan éjszakák, az izgalomtól összegyűrt párnák. Sok hühó egy viszonzatlan érzés miatt! Számomra ez volt az első szerelem! Örülök annak, hogy ez csak a múlt. Már évek óta közömbös vagyok minden mély érzéssel szemben. Nem tudnám megmondani az idejét, amikor még védtelen voltam Ámor nyilával szemben.

Öntök egy újabb pohárka sherryt. Lassan, kortyolgatva engedem le torkom. Kinézek az ablakon. A pirosodó ég aljáról látom, virrad, és sürget az idő. Egy elnyomott ásítás után tovább olvasom a napló lapjait.

Sokáig nem is vettem észre, hogy vakvágányra futott a házasságom. Ahogy az évek múltak, rájöttünk, nem lehet közös gyermekünk, viszonyom a feleségemmel egyre hidegebbé vált. Optimista ember lévén, meggyőződésem, hogy érzelmi válságunkat előbb-utóbb megoldja az idő. Addig is, mindennapjaimat egyetlen szóval tudnám jellemezni: UNALOM. Lehet, ez így kimondva túl lehangolóan hangzik, mégis tagadhatatlanul hiányzott életemből a hivatás, a rendszeres munka nyújtotta mozgalmasság. Egyiküket sem pótolhatja semmi más! Ez egy újabb érv volt amellest, hogy örömmel fogadjam George felvetését. Nem is haboztam tovább, kértem, használja ki széleskörű kapcsolatrendszerét, hogy beléphessek a szervezetbe.

Néhány hét múlva teljesült vágyam, állományba vettek. Egyetlen panaszos szavam sem lehet, azt kivéve, hogy azóta sem kaptam semmiféle megbízatást. Pedig már három éve vagyok CIA ügynök, mégis ez volt az első eset, hogy a megadott számon kerestek! Erősen reméltem, hogy végre véget ért Csipkerózsika-álmom, és munkát kapok én, az „alvó ügynök”. Előírt kötelességemet lelkiismeretesen teljesítem, gőzerővel készülök a későbbi feladatok elvégzésére. Nevezetesen, heti három alkalommal lövészet, míg heti négy alkalommal harcművészeti edzésen veszek részt. De ez mindeddig nem eredményezett poshadt életembe üdítő oxigént pumpáló megbízatást.

Mégsem panaszkodhatom tiszta szívvel, hiszen az ügynökség nem rótt rám több terhet, mint amit jó két évtizede magamtól is felvállaltam. A gyermekkoromig visszanyúló gyakorlásoknak köszönhetően a küzdősportok változatos területein érek el kiemelkedő eredményeket. Egy sereg pénzdíjas versenyen szerepeltem sikeresen. Nem mintha a pénz jelentős szerepet játszana életemben, hiszen számottevő tőkével rendelkezem, aminek a hozadékból megfelelő életvitelt folytathatok, amibe bele fér némi luxus is. Jövedelmemből ugyan nem tudnám állni

egy hosszabb úrutazás költségeit, de a földet évente többször is körbeutazhatnám belőle. Mégis, kétszer is meggondolom, ha hosszabb nyaralásra megyek. Ebből is látszik, nincs szükségem több stekszre, mint amennyi a rendelkezésemre áll.

Mindahány megpróbáltatás véget ér egyszer! Végre, megszólalt mobilom, megtörve a körülöttem ólálkodó csendet. A kérlelhetetlenül áradó ABBA zene árulkodó hangja az előlapra pislantás nélkül is elárulta a hívás eredetét: az ügynökségből kerestek.

- Colton, maga az? - érdeklődött egy vaskos bariton a vonal másik végén.

- Hogy-hogy eszébe jutottam, csak nem tört ki a harmadik világháború? - próbáltam viccel palástolni izgalmam.

- Ha itt lesz, mindent megtud!

- Hol ott?

- Küldök magáért egy helikoptert, másfél óra múlva ér a városi parkba. Ott várjon a grillező helyhez közeli tisztáson! Megértette?

Habozás nélkül mondtam igent, hisz éreztem, végre megtaláltam az évek óta foglalkoztató egyik kérdésre a választ: az hiányzott, hogy újra fontos legyek! Egy helikoptert küldenek értem! Igen, büszke voltam magamra, hiszen ez már jelez valamit. Nem azért, mintha elérhetetlen dolog lett volna számomra egy ilyen jármű, és a légierőnél vezettem is épp eleget.

Másfél óra? Ez oly távoli, mint a földi élet vége! A megadott leszállóhelyre még tyúklépésben is odaérnék egy óra alatt. Mit kezdjek magammal addig? Az lesz a legjobb, ha betérek Joe topless kocsmájába. Ott gyorsan szalad az idő. Jó konyhája van, majd bekapok valamit. Kár, hogy az étteremben a rúdnál gyakran első szerelmem lánya táncol félmeztelen. Sohasem szerettem őt így nézni, mert látványa részvétet ébreszt bennem. Vajon, ha az én lányom lenne, akkor is arra kényszerülne, hogy alig fedett testét tárja alkoholgőztől csillogó szemű, többé-kevésbé perverzre vált férfiak elé? Aligha!

III. Ez egy rablás? Az hát!

Benyitottam a kocsmába. Kifinomult ninja ösztönöm a kagylómba harsogta, itt ma próba-bevetés lesz! Ezért a szokásosnál alaposabban szemrevételeztem a terepet. A rendezetlen képet sugalló asztaloknál ülve, szexre éhes palik kocsányon lógó szemüket vetették a terem közepén elhelyezett emelvény felé. A zöld posztóval letakart, barnára festett, ácsolt faszerkezeten most is Agatha tánca és formás teste volt a fő látnivaló. De nem kevés érdeklődés jutott az étteremben tüsténkedő topless felszolgálónőnek sem.

Topless? Nem egészen, hiszen ez Amerika! Itt a bimbókat margarétára hasonlító virágok fedik. Ez is valami, hiszen órákat kellene autóznia annak, aki a hálósobáján kívül hasonlóan izgató látnivalóra vágyik nyilvános helyen. Ezért is érdemes betérni Joe kocsmájába!

A szokásostól eltérően nem gerjesztett nyugtalanító kérdéseket a fiatal táncosnő látványa, pedig arca most is hitelesen idézte fel balesetben elhunyt, tüneményes anyjának egzotikus vonásait.

Asztalomhoz intettem a húsz év körüli, telt keblű, festett vörös csálingernőt, és margarétáit figyelve rendeltem magamnak egy véresre melegített bifszteket jó adag hasáburgonyával.

Ezután tépelődni kezdtem, vajon milyen meló vár rám? Nem is tudom miért jutott eszembe ez az a lényegtelen kérdés, hiszen soha nem a siker a cél, az csak méltó hozadéka annak, hogy az ember megtett minden tőle telhetőt! Ez még akkor is igaz, ha olykor a véletlen két kézzel osztja az elismerést. Biztos voltam abban, hogy szokásom szerint, teljes erőmmel odarakom magam, még akkor is, ha egy egész terrorista csoporttal kell megküzdenem.

Elmélkedésem közepette nem érzékelttem veszélyt, amikor a terembe egy méretes pisztolyt szorongató álarcos férfi lépett. Mintha víz alól jött volna suttogó hangja:

- Ez egy rablás, jobban teszik, ha magasra emelik mellső végtagjukat!

Alighanem rajtam kívül mindenki komolyan vette a szinte gyermeknek tűnő rabló követelését, mert ő egyenesen az én asztalomhoz lépett, miközben rám szegezte fegyverét, és az arcomba vágta goromba szavait:

- Mi van, tata, meguntad nyamvadt életed? Emeld csak fel te is reumától gyötört mancsodat!

Ki szereti, ha goromba szavak rántják vissza a valóság mocsarába? Én biztosan nem! Felnéztem a tejeles szájú jövevényre, szeméről leolvastam, a végsőkéig el van szánva. A teremben eluralkodott a páni félelem, ami leglátványosabban a formás táncosnő arcán jelent meg. Ez el is döntötte, mit tegyek! Egy villámgyors jobbgyenest helyeztem el a rabló meglepően keményre gyúrt hasára. Nem volt túl erős a gyomorszájra mért ütés, éppen csak annyira, hogy a fickó tehetetlenül görnyedjen össze, kiejtve kezéből pisztolyát. Lehajoltam az ölésre kész fegyverért, felvettem, majd elsüllyesztettem zsebem mélyére. Nem az volt a szándékom, hogy a támadót megfosszam egyetlen értékétől, de mégsem adhattam vissza neki. Amint lesz rá elég időm talált tárgyként majd én is elveszítem a seriff irodájában. Az ütés sebessége miatt a teremben tartózkodók nem is vették észre, hogy megszűnt a veszélyhelyzet. Komikus volt, ahogy az ijedt vendégek továbbra is buzgón a fejük felett függő rizslámpákra mutattak, bár ez a tartás jótékony hatással bírt a margaréták alatt megbúvó formákra.

- Nincs semmi baj! Nyugodtan leereszthetik a kezüket, a művész úr csak viccelt! Egy jelentet próbáltunk el a Városi Színház Kör darabjából! - állítottam, majd szavaim igazolásaként a földön lapító fiúról lekaptam álarcát.

- Jó lehet egy olyan előadás, amelyben ilyen élethűen játszanak a szereplők! Én majdnem elhittem, hogy egy rablás áldozata leszek. Tudnak adni egy tiszteletjegyet, megnézném ezt a darabot? - lelkesedett egy hájas úr az egyik asztalnál, miközben szája sarkából bőven csordogált a zsírpatak az öltönyét védő, fehér kendőre.

- Még javában tartanak a próbák, ki sem tűzték az előadások időpontját. Különben minden rendben van - győzködtem a rosszcarcú dagadékoktól, hogy egyetlen potya jegyet sem vágok hozzá.

Miután elnézést kértem a túl hitelesre sikeredett próbáért, a helyiségbe lassan visszalopózkodott az élet, ahogy egy rossz hírű kocsmába az elkapkodott razzia után az időben meglépett törzsvendégek.

Néhány pillanat múlva Agatha is folytatta táncát, előbb kissé sután lépegetve, minduntalan elvétve a zene ritmusát, ám a negyedik ütemnél már leszakadt mozgásáról az átélt megpróbáltatás.

Felemeltem a rablót a földről, akibe visszatért az élet, elmúlhatott a görcs a gyomra táján, talán már levegőt is kapott. Vizslatva néztem arcába. Ismerősnek tűnt a fiú. Úgy rémlett, mintha az edzéseken már begyűjtött volna tőlem néhány rúgást. Akkor bátrabbnak látszott, de most szemében villódzott a félelem, amelynek megvolt minden alapja. Hamvába halt rablási kísérletéért cserébe hosszú évekre kivonhatnák a forgalomból, hogy élvezze valamely fegyintézet marasztaló vendégszeretetét. Elképzeltem, hogy fiatal teste milyen kiszolgáltatott lenne hétpróbás rabtársai kényének-kedvének. Megesett rajta a szívem. Adok neki egy újabb esélyt, mert még nem itatta át egészen a bűnözés mérge.

- Fiam, a próba véget ért! Nem akarom sokáig nyomni a sódert, de okulj a történetekből, és jól teszed, ha messze eregetsz innen kondenzcsíkot.

- Komolyan, el is téphetek, és hátulról sem lő majd belém? - nézett rám riadtan az imént még a keménység álarcát viselő rabló.

Kész harcos ez a fránya srác, rút korunkban nagyon nem mindegy, hogy kinek fordítunk hátat! - értettem egyet vele, ezért válaszoltam meglepően barátságosan, a rosszindulatú feltételezésre:

- Miért tenném? Elintézhetnélek szabadkézzel is, de akkor már nem tanulhatnál a mai nappól.

A póruljárt rabló a szemembe bámult, majd sebesen, hogy ne legyen időm megbánni nagylelkűségemet, a kijárat felé iramodott. De tévedett! Még egy lépést sem tett meg, amikor az asztal alatt ráfogtam az imént elkobzott pisztolyát... Majd, ahogy előkaptam, épp oly gyorsan csúsztattam vissza a helyére. Nem árt egy kis gyakorlás!

Máris késésben voltam! Fizetség gyanánt, az asztalra dobtam volna egy húszdollárost, ám hiába kutattam át zsebeimet. Kétségtelen, az ifjú ember jobb tolvaj volt, mint amilyen bandita. Már-már úgy tűnt, hogy pénztárcám elcsenése asztalhoz láncol, amíg rá nem jövök, hogyan perkálom ki a dohányt. Ekkor Agatha lépett asztalomhoz, aki befejezte táncát, és egy fekete köntöst viselt:

- Magára maradt anyám tavalyi balesete előtt gyakran emlegette, sajnálja, hogy félreismerte magát, és nem látta meg, mi lakozik a durva pokróc alatt. Különben...

- Különben?

- Akár, lehetett volna az apánk!

- Ez maradjon a kettőnk titka! Rendben? - kacsonítottam a szép táncoslány felé.

- Természetesen! Köszönöm, hogy elengedte az öcsémet, én nevelem szegényt. Mit mondjak? Nincs könnyű dolgom vele, de nem akarok panaszkodni. Rendezhetem a számláját?

- Ugyan már! Ne mondj ilyet szépségem? Égetne kevéske itt keresett pénzed!

- Nem is oly kevés, különben sincs semmi szégyen az emberi testben! Egyébként miből fizetne a pénztárcája nélkül?!

- Jól van, meggyőztél, de van egy feltételem! A bukszát hagyd az öcsédnél, hadd emlékeztesse a mai napra, a benne lévő néhány száz dollárt meg költsd el tetszésed szerint!

Nem vártam meg a lány tiltakozását, felpattantam a helyemről, és sebes léptekkel indultam a megbeszélte találkozó helyére. Még hallottam, ahogy Agatha odaszól a kolléganőjének:

- Drágám, az úr számláját a műszak végén a bugyipénzből én fedezem!

Már messziről kiböktem az értem küldött forgószárnyú gépmadarat, és a közelében álló antipatikus, alacsony termetű muksót, vélhetően a pilótáját. Izgatottan leste óráját, miközben egy lóhoz kísértetiesen hasonlító fejét csóválta elégedetlenül. Bár távolról nem tudtam kivenni, mit is dohog az óra alatt, de abban biztos voltam, hogy barátok közt is kiérdemelne vele néhány pofont! Még harminc lépésre voltam tőle, mikor integetni kezdtem, nehogy az ideg végezzen szegénnyel, mielőtt odaérné hozzám. Miután leesett a tantusz, hogy rám várt, felbőgött az okos tojás:

- Jimmy vagyok. Csakhogy ide ette a fene! Már indulni akartam, azt tartva: nem érdemes tovább itt lopnom a napot.

- Bocsi a késésért, de fennforgás volt!

- Fennforgás volt? Majd lesz, ha főnök megtudja, hogy késett! Alighanem zöldfülű lehet, hogy ezt meg merse tenni. De legalább most már igyekezzen! Nem árt, ha lehúzza a fejét, úgy a rotor nehezebben találja el! - nyihogta a lófejű tag, miközben az üvegbuborékhoz hasonló törzsű helikopterhez sietett.

Beszálltunk a zajos szitakötőbe, ahol szótlanul múltunk az időt. Ő a gép vezetésével elfoglalva, én azon tépelődtem, vajon az ifjú rabló éppúgy elvész az élet sűrűjében, ahogy egy rosszlány esélye az erkölcsös életre? Egy rövid meditáció során a jelen terhére lerakva a jövőben jártam, amely, mint egy profi céda az ölet, úgy tárta fel nekem titkait. Tisztán láttam a fiú sorsát, egyszer West Branch-ben ő lesz a szigoráért rettegett serif!

Alig félórája szállt fel járművünk, és máris egy toronyház tetején landoltunk. Alattunk egy nagyváros terült el nyüzsgő forgatagával, de ide fel már nem jutott el zaja. Ki tudja, talán Detroitban voltunk? A pilóta leállította a gépmadár motorját, majd kajánul rám vigyorgott:

- Na friss hús, mindjárt terítékre kerül, kiszállunk!

Már rég éreztem ily kínzó vágyat, mint most, hogy versenyen kívül is megüssék egy bunkó hapsit, mégis türtőztettem magam. Mindketten kikászálódunk a helikopterből, és a még mindig forgó rotor lapátjai miatt kissé előre dőlve lépkedtünk a leszállóhely simára munkált beton felületén.

Az előttem haladó pilóta léptei mutatták a helyes utat, míg végül benyitott a tetőtérrel nyíló lépcsőházba. Lementünk két emeletet, majd egy alig megvilágított folyosóra értünk. Késő délután lévén, nem számíthattam dolgozók tömegére, akik aktákat szorongatva igyekeznek oda, ahol érdemben intézhetik el hivatali ügyeiket, mégis meglepett a szívszorító kihaltság érzése.

Elmentünk néhány ajtó mellett, az egyikre egy furcsa szövegű táblát erősítettek. Nem volt időm ezen elmélkedni, mert kísérem így mordult rám:

- Megérkeztünk! Remélem, visszatalál! A gépnél megvárom! Csak keltsen fel bátran, ha addig elbóbiskolnék! - osztotta az ést a lófejű emberutánzat, miközben bekopogott az ajtón.

- Igen! - szól ki egy férfias hang.

- Húzzon be! - böföntett az antipatikus kísérem, majd sarkon fordulva távozott.

Nem ólálkodott a közelben fenyegetés, így határozottan nyitottam be az ügynökség anyag eleganciával berendezett irodájába. A falon egy hatalmas amerikai zászló pompázott, míg az előtte lévő asztalon Washington mellszobra dacolt a gyorsuló idővel. Egy harmincas éveinek végén járó, Lenin-szakállas férfi nyújtotta felém a kezét. Bár a látvány egy cseppet sem volt humoros, mégis Shakespeare „Ahogy tetszik” című komédiája legismertebb sorát jutatta eszembe: „Színház az egész világ...” De mit bántam én, hisz tetszett a díszlet! Hát jöjjön az előadás! Az egyszemélyes fogadóbizottság türelmetlen fejhangon szólt hozzám:

- Csakhogy megérkezett! Már kezdtem úgy vélni, hogy inába szállt a bátorsága! Foglaljon helyet!

Előbb tekintélyt parancsoló erővel csaptam bele a kinyújtott kézbe, majd egy jó cserkész engedelmességével huppantam le egy drapp bőrfotelbe, és csak ezek után tiltakoztam a gyáva-ságomra utaló megjegyzésre:

- Én és a félelem? Ön nem ismer engem! Ha rosszkedvem van, én fingom a passzát szelet! - játszottam én is egy kézenfekvőnek tűnő szerepet.

- Na látja, ezzel meglepett!? De abban viszont igaza van, még adósa vagyok a bemutatkozással. Elég, ha annyit tud rólam, tőlem függ a nyamvadt élete! Ne bajlódjon a megszólítással, csak mondja azt: uram! Azt hiszem, ezt meg is beszéltük! Még a mai nap küldje el erre az e-mail címre a jelentését, amiben megmagyarázza késését! - hadarta főnököm, miközben egy cetlit nyújtott felém,

Csak egy kurta pillantást vettem az A5-ös méretű lapra.

- Visszaadom, már itt van az adat! - büszkélkedtem, miközben bal mutatóujjammal a homlokomra böktem.

- Nem pontos ember, de legalább van esze! Egy fontos követelmény teljesítéséről mégis megfeledkezett! Szervezetünkben, ahogy a Légierőnél is, ha feletteshez szólunk, mondanivalónkat kiegészítjük azzal a szóval, hogy „uram”. De nincs semmi baj, hiszen csak a következő ilyen jellegű vétség után vesszük a fejét. Megkínálhatom egy havannai szivarral? Vegyen csak bátran, barátom! Jut is, marad is! - nyújtott felém egy fekete tárcát, a feltűnően jól szabott öltönyt viselő főnököm, aki úgy terült el bőrfoteljében, mint egy szikláshegyi fennsík.

Nem találtam barátságosnak a bemutatkozását! Már az is fájdalmasan érintett, amikor közölte, hogy tőle függ az életem. Micsoda kiscsoportos szöveg! Ösztönöm azt súgta, nincs rendben minden ezzel a találkozással. Automatikusan öklöbe szorult a kezem, ám érzékeltem szavaimban némi jóindulatot is, így én is hasonló módon válaszoltam:

- Köszönöm, uram! De én, mintha vérbeli sportember lennék, nem veszek a számba égő dolgot!

- Nem erőszak a disznótor! Nos, Mr. Colton, nem akarok ötlöni-hatolni, én rendszerint rögtön kibököm a frankót. Szükséghelyzetben vagyok! A legjobb ügynökeimet elvesztettem az utolsó bevetése során. Nem kell megijednie, ilyen helyzet csak elvétve fordul elő.

Közel voltam ahhoz, hogy „baráti” tanácsként megnevezem azt a személyt, akinek a bátorságát erősítgesse. Elszámoltam magamban tízig, és máris érdeklődve hallgattam tovább, ahogy főnököm lökte a rizsát.

- A szükség vezet rá, hogy egy ki nem próbált ügynökre bizzak egy rendkívül fontos feladatot. Nem tudom, remélhetem-e, hogy ez szerencsés választás lesz. A kartonját nézve némiképp eloszlik bizonytalanságom. Igen impozáns kitüntetések listája. Volt parancsnoka, Devereux ezredes hízogató jellemzést állított ki magáról. Láthatóan sokra értékelte adottságát és igyekezetét. Ez komoly eredmény, mert ő nem könnyen osztogatta elismerését. Ezért enyhül bennem a zöldfülű ügynökökkel szemben kötelező bizalmatlanság.

- Kösz, hogy meghozta élete legjobb döntését, uram! A vak koldus is rám bízhatja az egyetlen üvegszemét, hisz én mindig megteszek minden tőlem telhetőt, uram!

- Ebben biztos voltam! Majd meglátjuk, hogy ez végül mire lesz elég! Meg kell kérdeznem, az alapkiképzésen említették-e, hogy bizonyos információk annyira titkosak, hogy már az is évekg tartó börtönbüntetést kap, aki illetéktelenül birtokába jut, és ennél is többet, aki hozzásegíti ehhez?

- Képpen vagyok, uram, vágom a „Különösen fontos, szigorúan titkos” besorolás lényegét. Az anyatejjel szívám magamba a titkos ügykezelés szabályait, és azok megsértéséért járó megtorlás ismeretét. Már csak egy kérdésem maradt, megosztaná velem a titkot, hogy pontosan milyen ügyszolgáltatásra vesznek majd igénybe, uram?

- Nézze, ön pont az említett kategóriába tartozó dolgokat feszeget. Elég, ha a saját feladatával tisztában lesz! A többivel ne törődjön! Már nincs választási lehetősége! A kapott parancsot, így is, úgy is teljesítenie kell!

- Mégis, kibökhette valamit a feladat lényegéről is, uram! - kötöttem az ebet a karóhoz.

- Nem értem, maga katona volt, és mégis éppoly kíváncsi, mint egy gyermek!?

- Pedig nincsen ebben semmi ördögösség! Úgy tudom, egy félkatonai szervezetben vesztegetem az időm, és nem a harctéren kujtorgok szerencsém próbálva, hogy én ölk-e, vagy engem ölnek. Itt van némi választási lehetőség, és a parancs sem megfellebbezhetetlen.

- Azt hiszem, a képzése meglehetősen elnagyolt volt.

Hirtelen csend borult az irodára, mintha angyal szállt volna el a két itt tartózkodó alak felett. Egy pillanatra elbázsalyogtam magam, mily ritka látogatót kapott az állami helyiség! A főnök is, én is tépelődni kezdtünk, ki a múlton, ki a jövőn.

Három évvel ezelőtt nem hittem volna, hogy egyszer majd elégtelennek mutatkozik a négy órás képzés, pedig az előadások végére még a fejem is megfájdult. Már úgy voltam vele, hogy egy újabb adat kilök az elméből két másikat. Kioktattak az állami szervezetek és alkalmazottainak egymáshoz való viszonyáról, működésük jogi alapjairól és legfőbbként a CIA felépítéséről. Ki tudja már, mennyi egyéb fontosnak vélt dologgal próbálták teletömni a fejem? És most a főnököm arra kényszerül, hogy azon töprengjen, mit tegyen alulképzett beosztottjával.

- Roppant sajnálatos, hogy ily silánynak mutatkozik a tárgyi tudása. A legszívesebben elküldeném egy hosszabb tanfolyamra. Nagy kár, hogy nem tehetem!! Kérem, hogy a szükség-helyzetet átérzve végezze majd munkáját, ehhez mellékelek egy hasznos tanácsot is, mint egy jó katona, érteni fog belőle! Úgy cselekedjen, mintha a fronton volna! Minden ügynökünk az események sűrűjében van, ahol megölhetik, vagy ölnie kell saját védelmében. De itt még nem ért véget az eligazítás. Várjon türelmesen, kap egy másik segítséget is! - hangzik az utasítás, ezután a három „x” méretű férfi a számítógéphez lép, és néhány másodperc múlva lerak elem néhány frissen nyomtatott lapot.

- Ezt olvassa el! Közben képzelje el, mi lenne Amerikával, ha Elnökünk az alábbi nyilatkozathoz hasonló megtételére kényszerülne! Remélem, ebből megérti majd, mily fontos események középpontjába sodorta sorsa. Ez az utolsó lépés, mielőtt megismeri a saját feladatát.

Szavai végét köszöntve megszólalt az asztalon sorakozó telefonok egyike. A főnök határozottan nyúlt felé, belehallózott a megemelt kagylóba, majd néhány másodperc múlva letette azt. Közben egy másik továbbra is mindent elkövetett, hogy felhívja magára a figyelmet. Oly kíváncsi lettem a várható beszélgetésre, hogy el sem kezdtem olvasni az előttem heverő lapokat.

- Nem, még nincsen készen, uram! Egy kis csúszás támadt az eseményekben, de jelzem önnek, amint kész leszek vele. Értettem, uram! - hallom főnököm szavait, aki oly gyengéden teszi helyére a kagylót, mintha egy kényes kis élőlény lenne.

Hogy a hallgatóság gyanúját elkerüljem, gyorsan olvasni kezdtem.

IV.

A rossz idegekre kihat az efféle nyilatkozat!

Én, az Egyesült Államok frissen megválasztott elnöke, egy vallomással tartozom szeretett Amerikám állampolgárainak. Méltatlan dolog lenne bizonyos, az országunkra vonatkozó, ismeretek további elkendőzése. Bár értékelem az előző kormányzatok aggályát, ami oda vezetett, hogy titkosították a tény: van az Egyesült Államoknak egy idáig nem említett tagállama. Mély meggyőződésem, ideje népünket nagykorúnak tekinteni! Minden amerikai polgárnak elidegeníthetetlen joga van a teljes igazság megismeréséhez. A magam részéről, alig értem, miért is maradt fenn ily hosszú ideig ez a titkolózáson alapuló állapot, amelyben éppúgy elhallgattuk egy állam létezését, miként azt a tény is, hogy nem mi vagyunk az egyedüli értelmes lények az univerzumban. A hatalom képviselői évtizedekig titkolóztak az állampolgárok előtt. De ez már csak a könnyen felejthető múlt, amelyen most könnyű szívvel változtatok. Szakítva a korábbi téves szemlélettel, hivatalosan is beismerem, van egy újabb államunk a Csendes-óceán területén! Sajátos, ám polgárai által mégis elfogadott törvényei szerint még gyilkossági ügyekben is perdöntő lehet, hogy a vádlott az „állami tánc” hány figurájának mestere. A munkahelyeken a karrier legfőbb záloga a jó ütemben végrehajtott lépések sorozata. Látszólag irigylésre méltó szokás, hogy a magasabb pozícióba vágyó nem vetélytársát gyalázza a háta mögött, hanem saját mozdulatait csiszolja egyre tökéletesebbre. Íme a paradicsomi állapot! És mégis, az egymás meg nem értésének szelleme a néhány tízezer lelket számláló államba is letette kézjegyét. Mondhatnánk, a polgárháború előszele fűdögöl úton, útfélen. A békétlenség fő oka a nyitott kérdés, hogy melyik stílushoz tartozzon a mindenben döntő „állami tánc”. Nem szívesen foglalkozok állást, abban a kérdésben, melyik félnek van igaza! Ám büszke vagyok arra, hogy az emberek jelentős része az Államok többi részén is népszerű rock&rollt választaná. Igaz, a másik lehetséges megoldás is magán viseli a kontinens illatát, hiszen az a latin-amerikai eredetű szalsza.

Sajnálatos, hogy az apró állam lakosainak nézete mára már áthidalhatatlan távolságra került egymástól. A bajt tovább fokozza, hogy mindkét irányzat képviselői tőlünk várják, hogy meggyőzzük önnön ostobaságáról a másik felet. Hálátlan feladat lenne, és én a magam részéről szívesen tanácsolnám, hogy válasszák a medvetáncot, úgy egyik fél sem kerekedne a másik fölé, ám a tréfálkhoz túl komor a helyzet, hisz bármikor kitörhet a fegyveres konfliktus. És az a mi történelmi feladatunk, hogy ezt megakadályozzuk.

Végigfutottam a kapott nyilatkozaton, majd letettem lapjait, és elképedve néztem főnököm szemébe. Ez lenne a nagy feladat? Attól kellene magam hasznosnak érezni, hogy lüke, még a táncon is összeveszni kész emberek ügyéért kockáztassam életem? Ez nem fog menni, ez képtelen elvárás, még akkor is, ha szörnyen unatkozom! „Anyám, én nem ilyen lovat akartam!” Vissza az egész! - gondoltam, miközben tovább fürkésztem a Lenin-szakáll felett egyre csak pislogó malacszemeket, amelyek úgy bázsalogtak rám, mintha gazdájuk egy jó viccet vezetett volna elő.

Felébredt bennem a gyanú, ez csak egy rossz tréfa lehet! Habár igazam volt, nem tudtam, hogy mennyiben. Értetlenül ráztam fejem.

- Mr. Colton, akar valamit kérdezni?

- Nem! - válaszoltam, hisz mégsem szegezhettem főnököm mellének a kérdést: Ugye csak viccelt?

- Csakhogy megjött az esze! Remélem mindörökre megtanulta, hogy kerülje a felesleges kérdéseket! Egyébként egy folytatásban megjelenő regény részletét másoltam ki magának. Annyit tudnia kell, ha egyáltalán nem vagy rosszul teljesít, akkor igazán nagy lesz a végső durranás. Akár néhány megatonnás! De az utóbbi mondatomat felejtse el minél előbb! A lényeg az, hogy nem kell mindent értenie! Fogja, itt van ez a boríték, ha hazaért, tanulja meg szóról-szóra a benne foglaltakat. Minderre nem lesz sok ideje, hiszen már holnap alkalmaznia kell a leírtakat. Ha bemagolta a kapott parancsot, gondosan égesse el lapjait, és a hamuját húzza le a vécén! Kérném fokozott figyelmét a most következő tájékoztatáshoz. Mivel kiemelt jelentőségű megbízatását szinte egyedül kell végrehajtania, szükséges, hogy pontosan betartsa a kapcsolattartásunkra vonatkozó utasításaim. Egyeztessük óráinkat! Nálam hat óra múlt öt perccel. Ezután minden százhatvannyolcadik egész órában, vagyis minden héten kérek jelentést. Átadom önnek ezt a „cég” igénye szerint átalakított mobiltelefont. A benne lévő SIM-kártyával még nem fogadtak és nem kezdeményeztek hívást. A telefonkönyvében egyetlen szám szerepel, azt kell felhívnia, a kellő időben. Az üzenetrögzítőre mondja fel két percnél nem hosszabb jelentését! A megadott telefonszám mindössze tíz percig él, ebből következik, hogy maximum három percet csúszhat a hívása! Tíz perccel a jelentés ideje előtt a beprogramozott ébresztő figyelmezteti kötelessége teljesítésére. Ezalatt átnézheti a szükséges rejtjelkódot. Bár a telefon használatának szabályát úgy dolgoztuk ki, hogy teljes biztonságot nyújtson az illetéktelen lehallgatásokkal szemben, nem árt egy újabb rendszabály bevezetése. A készülék „Jegyzetek” menüpontjában megtalálja az előfordulható események kódjelét. Annyit máris megjegyezhet, hogy a maga a 11, én a 12, míg a jelentés a 21-es szám. Mondjuk, azt akarja jelenteni, hogy váratlan akadályba ütközött, és emiatt segítséget kér. A váratlan akadály kódja legyen 123, míg a segítségkérése 333. Tehát a példa szerinti esetben így szólna a jelentése: 11, 12, 21, 123, 333. Egyébként a három első kódszó minden SIM-kártyában azonos lesz, míg a többi változik. Az iménti szemléltető példából észrevehette, hogy nem szabad ragozni a szavakat, pontosabban számokat, mert azzal jelentős segítséget nyújtana a kód feltöréséhez.

Jól ismerem a mobiltelefon használat hátrányait, különleges feladatok teljesítése során nem is volt engedélyezett magunknál tartani. Így nem volt meglepő értetlen arckifejezésem, amivel „megtiszteltem” főnököm.

- Ahogy már említettem, preparált készülékről van szó, és az egyszer már használt SIM-kártyát nyomban ki kell vennie a készülékből, és bele kell tennie a következőt. A telefont használat után nyomban kapcsolja ki! Ezzel válik teljessé jelentésének védelme az esetleges ellenséges ügynökök lehallgatásával szemben. Ebben a névjegykártya tartóban, amit most átnyújtok önnek, van öt számozott telefonkártya. Amint elküldte az első jelentését, rakja bele készülékébe az egyeset, arra pontosan két óra múlva megérkezik a kódolt parancsom a további tennivalóját illetően. A kapott üzenetet az előbb elmondottak szerint kell megfejtenie. Ezután vegye ki nyomban a következő kártyát, majd kapcsolja ki a telefont, és egy hét múlva újra jelentsen. Ebből már láthatja, mire való a többi kártya. A küldetés várhatóan nem fog idáig tartani, de nem árt az óvatosság. Van kérdése?

- Nincs, uram!

- Akkor végeztünk!

Egy kézfogás után szédelegve hagytam el a helyiséget. Csak egy dolgot láttam át a maga teljes mélységében: Maradtak még megválaszolatlan kérdéseim! Ezen a helyzeten nem sokat javított, hogy a hátam mögött becsukódó ajtó vastag falán keresztül is hallottam főnököm lelkes szavait.

- Behangoltak a zenészek, máris kezdődhet a tánc, uram! Igen, küldheti a rakodókat!

Már az üres folyosón nekiláttam a kezemben tartott irat tanulmányozásának, de néhány mondat után úgy döntöttem, majd otthon nyugodtabb körülmények között szívom magamba tartalmát. Reméltem, hogy gondos olvasással többre megyek, mintha csak kutya-futásban nézném át a fehér lapokat. Felballagtam a toronyház tetejére, ahol a helikopter lófejű vezetője várt. Már messziről üdvözölt.

- Na jöjjön! Kétségbeesett arcán látom, hogy maga is megkapta az első leckét, hogy ne üsse bele olyasmibe az orrát, amihez nincs semmi köze. De ne vegye túl komolyan a góré-tól hallottakat! Mindössze annyira, mintha pontosan tudná, ez volt az utolsó ilyen célú oktatás. A következő hiba után jön a váratlan halál. Nemrég volt egy kollégánk, aki nem tanult az első leckéből. Másnap a vasútállomás végében találtak rá, a felismerhetetlenségig össze volt verve. A nadrágszíjával fojtották meg. De nem is ez volt a legérdekesebb az egészben...

Lóarcú Jimmy egész lényéből áradt, hogy élvezzi az erőszakról szóló szavait, és ez felébresztette bennem az alvó oroszánt.

- Jobb, ha azonnal elhallgat, mert különben megismeri az öklömet! - adtam egy baráti tanácsot. Szerencséjére, Jimmy azonnal megértette a mondanivalóban megbúvó lényezet, és az út során többé nem is nyitotta ki a száját.

Nem hozott lelki törést az életben, hogy sikerült egy életre szóló ellenséget szerezni magamnak, hiszen fölületesen kárpótolt ezért a visszaút során a - motor zaját nem számítva - rám boruló néma csend.

Hazaértem. Miután már percek óta olvastam a főnökömtől kapott írásbeli parancsot, sok mindent megértettem belőle. A legfontosabb talán az a felismerés volt, hogy értelmetlen lenne abban reménykedni, hogy további olvasása felmérhető segítséget adhatna a körülöttem ólálkodó rejtély megfejtéséhez. Letettem éjjeliszekrényemre korábbi olvasmányom, majd készülődni kezdtem, hogy eltegyem magam holnapra. Ideje volt, hisz lassan éjfél felé járt az idő!

Kezemben tartom a kinyomtatott napló lapjait. Az utolsó pillanatban üti meg fülem a közeledő lépések nesze. Alig van annyi időm, hogy takaróm alá rejtsem az árulkodó fehérségeket. Hangtalanul nyílik szobám ajtaja, Steve lép be rajta. Kedvenc barna köntösét viseli. A szíve fölötti zsebről egy himzett oroszán feje néz vissza rám. Megállapítom, az legalább egy érző teremtmény, míg az előttem álló férfi már nem annyira! Évek óta nélkülözöm szeretetét! Érdekes, a sok ismerősünk által házsártosnak tartott természetemmel sem tudom felbosszantani. Pedig igyekszem, hogy felhívjam a figyelmét: Élek, és engem szeretni kell! A semminél is kevesebb, amit ezzel elérek. Legfeljebb rám néz közönyös mosolyával, és ennyit mond: „Idegesnek látszol, kedvesem!” Hogy gyűlölöm érte! Rémes, hogy soha egy apró káromkodás erejéig sem tudom kihozni sodrából. Most is úgy áll előttem - rövid, szőke hajjal és kis szakállkával keretezett arccal - oly magabiztosan, mint egy szfinx a piramis előtt!

- Szervusz édesem! Milyen hívogató az új ágyad, bárcsak lenne időnk felavatni!

- Másfél éve vettem, mikor feltűnt nekem, hogy megbámulod a kirakatban.

Látom, Steve kissé zavarba jön. Még most is úgy tud pirulni, mint egy gyerek. Kár, hogy csupán ez az egy tulajdonsága emlékeztet házasságunk előtti önmagára. Ő szólal meg újra.

- Jól aludtál? - kérdezi udvariasan, de ordít róla, ha azt válaszolnám, hogy kenguru, nem is csodálkozna azon, hogy miért emlegetem az erszéyes állatokat.

- Soha rosszabbat! És te?

- Én is, de nem azért kerestelek fel, hogy kedélyesen elbeszélgessek veled.

- Akkor minek köszönhetem korai látogatásod? - hal el végleg eddig is beteges reményem, hogy ez a nap több szeretettel kezdődjön, mint szokott.

- El kell utaznom. Még nem tudom, mikor jövök haza, de előtte rád csörgök majd.

- Nocsak! Valami fontos dolgod akadt? - érdeklődöm pont úgy, ahogy egy szerető feleség teszi, ha férje készül elhagyni az otthon melegét. A látszattal még nincs is semmi baj, de a lényegnek már jelentős híja van!

- Nagy szerencse ért! Évekkel ezelőtt beszéltem arról, hogy egy állami vállalatnál sikerült elhelyezkednem, és ma végre munkába állok, egy kiküldetésre megyek, máris indulnom kell.

- Ez aztán a jó hír. Mindjárt összeütök neked egy kis reggelit! - udvariaskodok, de magamban elképzelem boldog arcom, miközben jó bőven ízesíték patkányméreggel! Kár, hogy ez csak álmovilág, hisz a valóságban sohasem tennék ilyet!

- Kedves vagy, de csak egy puszira van időm.

Néhány, üresen csengő, udvarias mondatom, mint például a „Vigyázz magadra!” vagy a „Siess haza, drágám” után, meggyűlölt párom elhagyja a szobám. Ha még egy percig el kellett volna viselnem idegesítő jelenlétét, kiobbant volna belőlem az elhanyagoltság miatt felhalmozódott indulat. De vannak egyéb kedvező előjelek is, így van okom feltételezni, kedvezően alakul ez a mai nap. Erősen remélem, nem ér több csalódás. Mégis, hirtelen rám tör a félelem. Nem értem a bennem feszülő indulatot. Pontosan úgy gyűlölöm Steve-et, mintha még mindig szeretném. Elmondok magamban egy rövid fohászt: Ne add Istenem, hogy így legyen!

Izgatottan kelek fel ágyamból, a telefonhoz lépek, fejből tárcsázom a százszor is hívott számot. A készülék kicseng, néhány másodperc múlva meghallom az ismerős hangot:

- Mi van, korábbi életem megtalált szerelme, a nagy medvének elkezdte már a táncát?

Azt hiszem, meghallgatást nyert imám, mert nem sért, hogy így beszélnek férjemről, sőt hasonló hangnemben válaszolok:

- Meg bizony, őkelme már javában ropja!

- Akkor jöjjön, aminek jönnie kell, játsszuk hát hozzá a talpalávalót! Szia, majd jelentkezem.

Elégedetten teszem le a kagylót. Megtettem minden tőlem telhetőt, akár meg is nyugodhatok. Mégis, hirtelen eszembe jutnak a férjem naplójából kimásolt szavak: „Mindennapjaimat egyetlen szóval tudnám jellemezni: UNALOM!” A nyavalyás, unatkozik mellettem!? Azt garantálom, hogy már nem sokáig, hiszen tettem róla! Így van ez rendjén, kapja meg a vágyott változatosságot. Ekképpen nyugtatgatom mocorgó lelkiismeretem.

A félretett napló megvár! Ledobom magamról a pizsamámat, és indulok zuhanyozni. Testhőmérsékletűre állítom a csapokat, majd az apró nyalábokká összeállt vízsugár alá lépek. El-lazítom magam! Mintha az éltető cseppek lemoshatnák összes bűnömet.

A nálam matuzsálemi korúnak számító, kétéves csotrogányomhoz tartva, végig kell mennem a fél házon. A ridegséget sugalló összhatás ellenére sincs borús hangulatom, mert a talpam alatt halványrózsaszín márványlapok, rajtuk kézi csomózású perzsaszőnyegek, némiképp oldják a feszültséget, és a selyem tapétával bevont falon értékes képek árasztanak derűs hangulatot. Évek óta ilyen az otthonom! Mégis, van benne valami, ami megmagyarázhatatlanul idegen tőlem! Ha az életem múlna rajta, sem tudnám megmondani, hogy mi az. Annyi azonban bizonyos, hogy nem a pénzen múlik, valami más bújhat meg elégedetlenségem mögött.

Ahogy odaérek a garázslejárók elé, némiképp csökken nyugtalanító érzésem. Bár a két kagylóhéj színű ajtó kísértetiesen hasonlít egymásra, még nem fordult elő, hogy eltévesztettem volna, melyiket kellene használnom. Annak idején, amikor kőműves mestereket hívtam, még George is értetlenkedett:

- Minek egy családnak két garázs? - csóválta fejét.

Én meg sem próbáltam hosszas magyarázatban védeni alig kikristályosodott elképzelésem, hisz még nem is álltak szavakká össze a bennem munkálkodó okok és okozatok. Jó ötletnek tűnt, hogy a nagyobb részben továbbra is járgányok tucatjai álljanak feleségem rendelkezésre, míg én az átalakítással nyerjek egy kis részt a házamban, ahol bármikor egyedül lehetek, ahova nem nyúl utánam a nagyvilág keze. Igen, innen még a tizenvalahány feleségem által irányított személyzet tagjai is ki vannak tiltva. Egy kis takarítás nem nagy ár azért, hogy akad egy hely, ami csak az enyém. Még a lakás egyik legintimebb helyiségében, a hálósobámban is naponta tapasztalom, hogy a papucsom nem ott találok, ahol hagytam, mert a „helyére” tették, és a következő éjszakára tisztára cserélték egyszer használt pizsamámat felettébb dolgos asszonykezek.

Mindig csodálkoztam azon, hogy a személyzet miképpen képes diszkréten kerülni, ha itthon vagyok, de efelől sohasem kérdeztem asszonyom.

A zsebemben kutatok, a kulcsot keresem, amely feltárja előttem garázsom ajtaját. Erről jut eszembe, már nem is emlékszem rá, miért is ragaszkodtam a hagyományos zárhoz. Kinyitom a lejárati ajtót, az előttem lévő lépcső hol a mennybe, hol a pokolba vezet. Attól függően, hogy rajta milyen irányba megyek. „Lépcső a mennybe vagy a pokolba.” Magamban ily hangzatos névvel illetem az ébenfából készült, korláttal határolt hat lépcsőfokot. Amely most épp a mennybe visz, le a garázsba, ahol vár tűzvörös Musztángom. Egy egészen apró gomb megnyomására - mintegy köszönésként - hármat villannak index lámpái, miközben a jármű oly előzékenyen nyitja ki ajtaját, mintha tárt karokkal várta volna szeretett gazdáját. Mindig is örömet nyújtott nekem a vezetőülésén eltöltött idő. Verdámmal néha minden cél nélkül, csak az élvezet kedvéért róttam a környék útjait. Ám a mai nap az egészen más, mintha bennem a büszkeség vert volna tanyát. Rég várt küldetésre indulok! Bekapcsolom a HIFI minőségű rádiót, amelyből lírai slágerek hangjai áradnak. Nem tudom, hogy mennyi ideig élvezhetem, hisz a tegnap kapott írásbeli parancs ezzel a kérdéssel nem foglalkozott. Miként sok egyébvel sem. Számomra - sok lényegtelen blabla közt - csupán azt határozták meg, hogy induljak el az M57-es úton Bay City felé, és mielőtt beérnék a nagy ipari területek városába, álljak meg az út menti „Részeg holdvilág” nevű motelnél, ahol újabb, írásbeli utasítás vár, amiből végre megismerhetem pontos feladatomban. Kicsit furcsának találok azt a bonyolult módszert, amit megtervezett a főnököm, de én vagyok az újfíú, hát alkalmazkodok! Egyébként sem kell aggódnom a feladat miatt, hisz letenném rá a vezéresküt, hogy jöhet bármilyen akadály, én minden tőlem telhetőt megteszek. Minden tőlem telhetőt?

Erről eszembe jut egy középkorban élt ninja története, akinek egy olyan urat kellett eltennie láb alól, akit fegyveresek hada védett a nap minden percében. Nem volt csekély a kihívás! Hatalmas elszántság, és némi leleményesség is kellett, hogy megfeleljen neki. A felbérelt bér-gyilkos a megfelelő pottyantós gödörben bújt, nyakánál is mélyebbre merülve az „élet sűrűjében”, és ott hosszú órákig várta, hogy áldozatát a szükség végre a kivégzőhelyére űzze. Onnan már egyszerű dolga volt! Egy kellően erős, felfelé ívelő mozdulat egy hosszú karddal, amely végigszaladt a célpont testének lágy részein, és már teljesítve is volt feladata. De odáig? Még belegendolni is rettenet, mit kellett elviselnie! Nos, ez a ninja tényleg megtett minden tőle telhetőt!

Elfordítom az indítókulcsot. Hiába! Kocsimnak, mintha rossz előérzete lenne, nem akar indulni. Csak halkan köhécsel az önindító, betegesen forgatja meg a motor főtengelyét. Viszonylag hamar felismerem a probléma okát, lemerült az akkumulátorom. Az nem lehet, hogy nem tudok elindulni! Pedig nincs tartalék, és annyi időm sincs, hogy feltöltssem az enyémet. Enyémet? Igen, ez egy jó szó, mert rögvést felöltlik bennem, hogy feleségem valamelyik autójában biztosan van egy olyan, amit nélkülözni tud. Rácsörgök a sofőrre, aki, ha épp nem vezet, a másik garázs készenléti szobájában várja, hogy nejem a szolgálatait igénybe vegye. A szakácsnő szerint nincs is másik otthona, de ki törődik a személyzet pletykáival? Én biztos nem!

Ügyes kezűnek mutatkozik a színes bőrű alkalmazott, mert alig tíz perc alatt megoldja a küldetésem során elsőként felmerülő problémát! A motor, mint egy vén kandúr, ha gazdája simogatja unalmas téli este, dorombolni kezd. Mennyi báj van a hangjában! Benne izzik a végtelen szabadság! És mindazon helyek ígérete, ahová csak elvihet. Tagadhatatlanul megvan minden, ami kellhet egy remek hangulathoz. Mégis... Mintha veszélyt szimatolnék, oly izgott vagyok, ám ez az alig értett eseményekkel nem magyarázható!

V.

Bajt hoz, ha egy útszéli motelba hajtok?

Csak egy laza gombnyomás, és a garázskapu nyílni kezd. Nem várom meg, ahogy máskor szoktam, amíg a villanymotor teljesíti a rábízott feladatot. Tettre kész türelmetlenségemben addig időzök csupán, amíg úgy érzem, átférek a felhúzódó elemek alatt, és egy hatalmas gázfröccsel indulok.

Szoros a verseny a jármű és kapu között! Talán egytized másodpercen múlik, hogy ne halljam a fémcsikorgást a fejem felett. Ám egy ilyesforma tévedés sem lett volna világrengető baj, hiszen egészen ritkán nézegetem Musztángom tetejét. Legfeljebb munkát adtam volna a szomszédban lakó nagymenő fényezőnek.

Alig hagyom el a garázst, újra megnyomom a távirányító megfelelő gombját, hogy csukja be utánam a kaput.

Megnyugtató érzés az alattam dobogó lóerők százainak hangja. Megyek, a ki tudja mily sors által kijelölt úton. Élvezem a vezetést, hátrahúzom a jármű tetején lévő napfénytetőt. Nem zavar az arcomat simogató szél. Sőt, mintha érezném is megnyugtató szeretetét.

Nem úgy, mint asszonyomét, azt évek óta nem is tudom, hol szórja szét. Bár úgy teszek, mintha nem venném észre, de érzékelem, hogy megrándul, ha néhanap megcsókolom. Bár hitvesem szavakkal nem tiltakozik, de számszerűként feszül meg teste, és ajkának íze olyan, mint a cukor nélküli kávé, vagy maga az élet. Sajnálatos dolog, de tudom, nem könnyű a kihűlt érzelmet felmelegíteni. Nagy szerelem volt a miénk, még most is szeretem őt, ahogy tőlem telik. Ettől a megbízástól csak annyit várok, hogy tehessek valamit azért, hogy érezzem a legszebb férfikor örömeit, a feszülő izmokat, az agyamban kattogó kerekeket, talán így én is többet adhatok, annak a nőnek, aki látszólag vesztére kötötte hozzám a szekerét.

De elég az érzelmekből! Inkább a vezetésre koncentrálok, amely most is jótékonyan hat rám. Lassan kiérek a városból. A kihalt országúton két társam van csupán, a Musztáng és a rádióból áradó zene. Alattam a kerekek éhes farkasként falják a kilométereket. Hamarosan megérkezek utam céljához, a Részeg holdvilághoz címzett motelhez. Úgy tervezem, mintha csak véletlenül járnék erre, bekapok néhány falatot, és csak azután érdeklődöm, hogy van-e számomra üzenet. Nem mintha mardosna az éhség, hisz sohasem voltam egy haspók, ám a százkilencvennyolc centiméteres termetemhez tartozó százkétféle kiló megköveteli a rendszeresen betáplált energiát. Ennem kell, mert nem tudhatom, legközelebb mikor nyelhetek le nyugodt körülmények között némi harapnivalót.

Elment az a mackó külsejű férjem. Egyedül vagyok! Bár nagy gazember ez a Steve, mégis meglep, hogy nélküle mily üres a ház! Egy darabig, mint kergekóros marha járkálok helyemet keresve, majd a személyzetnek megtartom a szokásos napi eligazítást, Felsorolom, kitől mit várok el műszakja végére, mi legyen az ebéd, Steve melyik pizsamáját készítsék ki éjszakára, és még sok ilyen látszólag lényegtelen részletet. Ezután marad tengernyi időm az elmélkedésre, ami szükséges is, mert nem egyszerű a helyzetem!

Hiába próbálom magam előtt is tagadni, hogy szeretem férjemet, de olyan más volt a légierő kapitányi egyenruhájában! Öröm volt ránézni, szép és férfias volt, mint egy görög isten! De manapság? Már csak egy pipogya fráter! Ideges leszek attól is, ha ránézek, ha hallom, ahogy mély hangján lány slágerek érzelmes szövegeit éneklí egyre! Ilyenkor rendszerint megnyugtató, ha elképzelem, hogy dalához egy szép napon miként járja majd a medvetáncot.

Mégis mindent megtennék, hogy Steve újra a régi legyen. Ezért eszeltük ki barátjával, hogy elhitetjük vele, hogy ő egy valódi CIA ügynök. Az a tudat, hogy újra a hazáját szolgálja, visszaadhatta volna korábbi tartását. Kár, hogy George készséges segítsége ellenére, mit sem használt alaposan kifundált taktikánk! Férjem férfias megjelenése ellenére továbbra sem gyűjtja fel bennem a minden fiatalasszonyban meglévő testi szenvedélyt. Közben én egyre közelebb kerültem George-hoz, aki igaz baráttá vált, akinek elmondhatom a bánatom, akinek fontos vagyok.

A Steve-hez hasonló alkatú barát sokszor gerjesztett fel, hisz minden mozdulata elárulja mérhetetlen szerelmét, ő mégsem volt soha megállíthatatlanul követelőző. Kívánhat ennél többet egy elhanyagolt feleség? Aligha! Nemcsak a romokban heverő házasságom miatti elkeseredésben, kétszer is közel kerültem ahhoz, hogy engedjek finom nyomásának, és lefeküdjek vele. Egyszer még egy rövid csók is elcsattant köztünk. Mielőtt végleg beadtam volna a derekam, dülöre kellett vinni a kérdést: Vajon melyiküket válasszam?

Hamar beláttam, hogy George egy rendes haver, aki unalomból megteszi, de még jó napjainban sem ér fel férjemmel. Ezért engedtem unszolásának, hogy állítsuk Steve-t egy végső próba elé, és játszunk el vele egy kis történetet, amelynek végén megalázva érzi majd magát. Reméltem, ez felrázza majd fásultságából.

Akkor kezdődött a „medvetánc projekt”, amikor egy délután így szóltam George-hoz:

- Rendben van! Elfogadom a javaslatod! De tudnod kell, én kizárólag azért egyezem bele, mert vissza akarom kapni egykor férfias férjemet.

- Vissza akarod kapni? Biztos vagy ebben?

- Ne kezdjük előlről az értelmetlen vitát! Már megbeszéltük, adunk egy utolsó esélyt Steve-nek. Ha megembereli magát, még rendbe jöhet a házasságunk.

- Mint szöges korbácsütés, olyanok szavaid, de nem bánom, legyen kívánságod szerint! - hajlott meg George akaratom előtt.

Megtettük a tétet, forog a rulett kerék! Steve elindult megpróbáltatásainak színhelyére. Türelmetlenül várom, hogy hírt kapjak róla. Eszembe jut, fel kellene hívnom George-t, hogy meséljen valamit a dolgok állásáról. Mégis úgy döntök, hogy megvárom, amíg ő jelentkezik! Unaloműzőnek bekapcsolom a televíziót. Csüggedten szőrfőzők a csatornákon, amíg az egyiken Colombo ismerős arcát fedezem fel. Egyelőre ez a film is megteszi, a témája illik nyomott hangulatomhoz. Látom, ahogy a képernyőn leperreg a fondorlatosan elkövetett gyilkosság. A tettes szinte minden részletre ügyel, köztük rengeteg olyasmire, amire én legjobb percemben sem tudnék. Eltüntet minden apró, nekem fel sem tűnő nyomot. Biztos vagyok benne, hogy a férjemhez képest apró termetű hadnagy végül leleplezi a tettet. Furcsa, a jelentéktelen külsejű hadnagy mily közel áll szívemhez, szimpatikusabbnak vélem, mint a schwarzeneggeri izmokkal rendelkező férjem. Lehet, hogy bukok az okos palikra? Meglepőnek tartom a váratlan rám törő felismerést, annyi fontos dolgot tudok Steve-ről, de azt nem, hogy milyen a szellemi képessége. Nem láttam még világmegváltó dolgon törni a fejét. Ez igaz! Miként az is, hogy azt sem tapasztaltam, hogy valaha zavarba kellett volna jönnie feltűnő tájékozatlansága miatt.

Ismét házasságomon elmélkedem. Volt egy időszak, amikor el-el járogattunk zenés éttermekbe. Olykor még az is megeset, hogy felkért táncolni. Bár ő nem kedvelte ezt az elfoglaltságot, de gyakran kedveskedett többé-kevésbé szédült kívánságaim teljesítésével. Nem tudnám megmondani, mostanság melyikünk kívánja kevésbé, hogy együtt jelenjünk meg egy nyilvános helyen.

Amíg a sors gyakran változó fintonán tépelődök, Colombo megoldja a gyilkosság rejtélyét. Felsőhajtok, mily szerencse, hogy nem utánam nyomoz, hisz végzetes lenne, ha hozzám intézné látszólag értelmetlen kérdéseit.

Hirtelen szólal meg a telefonom. Reménykedek, hogy Steve keres. Felkapom a telefon kagylóját, ám George hangját hallok benne:

- Szia, Édesem! Jó hírrel szolgálhatok! Az a fránya férjed többé már nem áll közénk!

- Akkor sikerült rávezetnünk, hogy értékelje át magát?

- Igen, a helyére tettük, már soha többé nem lesz gondunk vele! Bizony, beadta a kulcsot!

- Miket beszélsz? - akadok fenn az ostoba szavakon, majd mérgesen szakítom meg a vonalat.

Muszáj ennek az embernek mindig viccelnie? - zsörtölődök magamban.

Belépek a motel forgóajtáján. Az előtérben egy álmos szemű, keménykötésű, harcsabajszos férfi fejt rejtvényt egy hatalmas pult mögött. A jó ötvenesnek látszó, sujtásos ruhát viselő tagnak szeme fiatalosan csillog. Vizslató tekintete szinte kérdezi, hát magát miféle szél sodorta erre? Felöltik bennem, hogy a nap ezen részében ritka dolog lehet itt a vendég, így alkalmas hely a konspirációra.

- Jó napot, segíthetek? - érdeklődik fontoskodva a portásnak látszó férfi.

- Megéheztem, kapható itt meleg étel?

- Szerencséje van, uram! Messze földön híres a konyhánk. Jobbra menjen, a lengőajtó mögött találja meg éttermünket.

Csodálkozva indulok a megadott irányba, hisz nem a világvégéről jövök, mégsem hallottam emlegetni a kétszallagos útszéli motel konyháját. Igaz, egyetlen országot járó kamionos sem akad környezetemben.

Az étterem egy kókadt bár képét idézi fel bennem. Talán a kopottas, barna bárpult miatt. Valamit javítanak a látvány összehátán a tenyérynél széles tükörcsík, amelyek megduplázzák az előttük lévő üvegek amúgy is jelentékeny számát. A bárpult felém néző oldalán egy műanyag fejű gombostűvel rögzített fehér géppapíron díszes fekete betűvel nyomtatott szöveg osztja a józan ész: „Ha egyszer Európában jár, ne feledje: Ön dönt, iszik vagy vezet! De egyszerre a hármat tényleg ne csinálja!” Szellemesnek tartom a szójátékot, ami illik a motel nevéhez: Részeg holdvilág. Nem vagyok kifejezetten politikakedvelő, csupán annyira, amennyire egy CIA ügynöknek illik. Szeretem hazámat, amely a mindenkinek felett álló emberi jogok legfőbb támasza. Ezért csodálkozom el annyira, hogy van a világnak olyan pontja, ahol a fenti idézet valós helyzetet feszeget, ahol mondvacsinált ürüggyel korlátozzák az alapvető emberi jogokat? Persze, nincs időm ezen a helyzeten sokáig tépelődni, mert még szét sem néztem az étteremben. Megteszem! Utána ismét felerősödik bennem az érzés, eltévedtem, mert egy bárban vagyok! Ezen alig módosít a négy fehér abrosszal borított, gondosan terített asztal. A helyiségben - rajtam kívül - három ember tartózkodik. Két farmerba öltözött keményfiú próbál a pult előtt lévő kerek bárszéken leesés nélkül megülni. Egyelőre, némi sikert elkönnyelhetnek maguknak. Bár egyikük jó fél fejjel magasabb a másiknál, mégis a legszembeötlőbb különbség a két hosszú hajú, ápolatlan külsejű egyén között, hogy a nagyobb termetű hollószínű haját lófarokba kötötte egy zsiros szalaggal. Abban viszont meglepően hasonlítanak egymásra, hogy egyikükre sem bízna fél dollárnál nagyobb összeget. A csillogó bárpult előtt egy festett szőke, középkorú hölgy várja váltótársát, vagy legalább zajos, nem-szeretem vendégei mielőbbi távozását. Pechje van, egyik kívánsága sem teljesül, csupán én

érkeztem! A pultos-felszolgáló rám néz, miközben felcsillanó szeme felfedi, min járhatja esztét. „Ez is megteszi!” - olvasom ki belőle.

A bártünder ringó csípővel érkezik asztalomhoz. Mivel előrelátó ember vagyok, a pultról legtávolabbi választottam. A formás futóműjű nőről egy barátom, a légierő kapitánya jut eszembe, aki imádta a szőkeket. Furcsa mód, kizárólag a festetteket. Mindig azt mondogatta, az ilyen nők kezeibbnek akarnak látszani, mint amilyenek, ezt jelzi választott hajszínük. Vonzódásában még az sem zavarta meg, ha mindehhez visszeres lábszár tartozott. Nos, az asztalomhoz lépő nő mindkét esetnek bőven megfelel, amit fél centire lenőtt haja, és kurta szoknyácskaja erősen ki is hangsúlyoz.

- Mivel szolgálhatok, uram? - érdeklődik kedvesen.

- Még hogy úr? Ilyen urak engem már loptak meg! - jópofizik az egyik elázott vendég.

Nem találok túlzottan eredetinek humorát, így nem is reagálok rá.

- Figyeled haver, ez a barnamedve még süket is? - csatlakozik a társalgásba a haverja.

Ebben a beszélésben már akad némi spiritusz. Mert sasszemre vagy éles elmére vall, hogy alkoholgőztől eltorzult alak észrevette barna öltönyöm. Bár érzékelem a szavakban megbúvó rosszindulatot, engem ily apróság nem zökkent ki megszokott nyugalomból. Férfiasságom nem szorul lépten-nyomon magamutogató igazolásra, hiszen: „A sas nem kapdos legyeket!” Úgy gondolom, nekem ne mondja meg senki, hogy mikor kell felháborodnom vagy megbocsátanom. Talán igaza volt néhai szüleimnek, túlzottan öntörvényű vagyok.

- Jól esne négy tojásból készített rántotta kissé lágyra sütvé, ha kaphatok hozzá néhány szelet pirítós kenyeret, jöhetne hozzá vagy fél liter vadmálna tea is. Ki tudná ezt nekem hozni? - fejezem be rendelésem.

- Nem gond, mindjárt itt leszek vele... Uram!? - biggyeszi le száját a szőke, miközben láthatóan azon töri a fejét, hogy vajon hallok-e egyáltalán, hisz nyakló nélkül tőröm a sértegetést.

Valami csoda folytán, a lófarkas a vadmálna teához nem fűz magyarázatot, pedig vártam egy elmés utalást mackós alkatomra, de semmi ilyesmi nem történik. Sőt, amíg a felszolgálónő el nem indul teával megrakottan az asztalom felé, úgy néz ki, hogy testmozgás nélkül tölthetem a következő percekét. Ám a látszat csal, gondoskodnak erről a részeg hobók, akik a tőlük elvárható frissességgel kászálódnak fel helyükről. A valamivel mozgékonyabb lófarkú vigyorgva veszi el a felszolgáló kezéből a forró nedűt rejtő alpakka edényt, és cinikus szavakkal mondja:

- Hagyd csak szívni, majd én kiszolgálom az urat!

Míg társa az asztalom felé imbolyog, a lófarkos már engem szórakoztat:

- Figyusz, maci! Kérsz egy kis forróságot hideg életedbe?

Nem szívesen engedném leforrázni szőke sérómat, ezért egy villámgyors egyenest viszek be a kötekedő állára. A fülig érő mosollyal asztalomhoz érő társa nem is veszi észre a - számára váratlan - mozdulatot. Hiszen engem már a nyámnnyila alakok gyűjtőhelye címet viselő skatulyába sorolt. Ezért lepődni meg igazán, ha érzékelné az ellene intézett balkezes támadást. Ám ő nem kerül abba a helyzetben, hogy valamit is észrevegyen! Megakadályozza ebben az állcsúcsát találó ütés. Sajnálatos, hogy még egy harc csírája sem alakult ki. Pedig annak részleteit néhány évtized múlva csillogó szemmel mesélhetném, ha lennének majd olyanok, akik meghallgatnának egy vén fecsegőt. De maradt még egy halasztást nem tűrő feladatom. Anélkül kell elkapnom a lófarkú kezéből kiesett teás edényt, hogy tartalma a földre ömlene. Sikerül! A két támadó megszeppenülten tér vissza a még ki sem hűlt székéhez.

Jóízűen elfogyasztom a tojásrántottát, amit jócskán locsolgatok teával, majd jelzem a szőkeknak, hogy fizetnék. A riadalomért cserébe a szokásosnál nagyobb borralalót adok.

Ideje utána járnom, miféle feladatot kaptam, ezért az előtérben lévő információs pult felé indulok.

- Steve Colton vagyok! Egy üzenetet várok! Kaptam levelet? - érdeklődöm a harcsabajszerű portástól.

- Nem tudok róla! De az a két fiatalember az étteremben már órák óta magára vár.

Ilyen az én szerencsém! Ez az első napom a CIA szolgálatában, és megverem a kollégáimat, akiknek az a feladatuk, hogy átadják nekem a várt információt! Úgy látszik, túl heves vérmérsékletű vagyok! Reménytelenül vonom meg a vállam, majd szégyenkezve megyek vissza az étterembe.

- Bocsi fiúk, visszajöttem hozzátok! - kezdem a békülést korábbi ellenfeleimmel.

- Most meg mi bajod van? Nem is szóltunk hozzád!

- Nem azért jöttem vissza, hogy kekeckedjek veletek! Steve Colton vagyok, úgy tudom, rám vártok!

- Ez igaz! - szól a határozottabbnak tűnő lófarkas figura. - Menjen egyenesen Bay City felé, a negyedik kereszteződésnél forduljon jobbra, úgy háromszáz méterre onnan, az út jobb oldalán talál egy bezárt gyártelepet. Egy ott felejtett, kopottas tábla hirdeti a szebb napokat látott épületkomplexus korábbi rendeltetését: Bay City Első Fonodája. Menjen el a bezárt porta mellett a négyes számú épületig. A tizenkettes szobában várja a főnök különmegbízottja. Ő majd részletesen elmond mindent.

Nem igazán értem, hogy ebbe a folyamatba miért kellett bevonni ezt a két részeges alakot, hiszen amit tőlük megtudtam, annyit tegnap a főnök is elárulhatott volna. Ám lehet, hogy mégis neki van igaza, hisz én csak egy zöldfülű ügynök vagyok.

- Emberek, én megyek! Ám melegen ajánlom, hogy máskor ne kötekedjenek velem! - javaslom, majd elindulok a kijárat felé. Még hallom, hogy megszólal az egyikük mobilja.

- Úgy lesz, Főnök! Emiatt nem kell aggódnia!

VI. Megérkeztem és mégis visszatérek!

Megérkeztem az elhagyatott gyártelep bejáratához, kiszállok a pirosan csillogó csodámból. Innen már gyalog megyek, a húsz méterre lévő hajdani teherbejárat kovácsolt vaskapuja felé, amin egy hatalmas lakat hivatott távol tartani az illetéktelen behatolókat. A feladat kissé értelmetlen, ki is akarna önként betérni az elmúlás komor hangulatát árasztó gyártelepre? Talán a hajléktalanok! - vélem megtalálni a helyes választ. De meglátom a sárgára festett porta utcára nyíló falára erősített táblát: BONTÁSI TERÜLET, BELEPNI ÉLETVESZÉLYES! Igen, ez így már egészen más eset!

A teherporta hajdani kapujával ellentétben, a személyi bejárat sarkig tárt ajtaját, annak ellenére, hogy jól láthatóan meglenne hozzá minden szükséges eszköz: a lánc is, a lakat is, nem védi semmi az illetéktelen behatolástól. Nincs időm a miért kérdés megválaszolására, mert már vár a főnök különmegbízottja egy beszélgetésre, hogy megadja nekem a megbízatással kapcsolatosan idáig nem ismert adatokat. Végigmegyek az elhagyatott gyár térkövel kirakott járdáján, megborzongok a látványtól. Mint egy félős alak a sötét temetőt, oly kísértetiesnek érzem az üresség látványát. Amerre járok - a repedt kövek hézagán kinövő - gaz foglalja el az emberi léptek helyét. Nem azért említem az elmúlás hangulatát, mintha félnék tőle, hisz ez a gyöttrő érzés annak idején a cumival együtt a bölcsőmben maradt.

Megérkezek a csorba márványtáblával jelölt négyes számú épülethez. A megkopott okkersárga vakolás fennен hirdeti, egykori üzemeltetője nemigen helyezett hangsúlyt az épített környezet esztétikájára. A nyitottan ásító, négerbarna bejáratú ajtóról itt-ott már lepattozott a töredezett festék. Bemegyek rajta, egy előtérben keresztülcaplatva az épület külsejéhez képest meglepő eleganciát tükröző folyosóra érek. Találomra indulok az egyik irányba. Szerencsém van! Itt vagyok a tizenkettes helyiség előtt.

Határozottan nyúlok a kilincs felé, ráteszem kezem. Álljon meg a menet! Valóban ilyen zöldfülű lennék? Vajon a vágóhídra is önként dalolva mennék? - ébred fel bennem a ninja ösztön.

Visszahúzem a kezem! Néhány tétova lépést teszek hátrafelé, akár némely rák a homokos tengerparton, majd zakóm rejtett zsebe felé nyúlok. Egy ismerős fogású fémtárgy akad kezembe. Előbb megfontoltan akarom kivenni rejtekéből, de nem árt egy kis gyakorlás! Pontosan úgy, ahogy egy surikent szokták a hozzáértő harcosok, oly határozottan rántom ki helyéről, és hajítom el az ősi japán dobófegyvert az előbb még kezemben tartott kilincs felé. Hála a több évtizedes gyakorlásnak, a csillag alakú fegyver úgy csapódik a piszkosfehér ajtóba, hogy érkezésének energiájával lenyomja kilincsét. Nem nagy durranás egy ilyen sikeres találat! Ám ami ezután betölti az elhagyatott folyosót, az már annál inkább! Jól tettem, hogy az imént hátraleptem! Hiszen a kilincs működtette pokolgép minden bizonnyal megölt volna engem! - fut keresztül rajtam egy kósza lehetőség képe.

A folyosón eluralkodik a C4-es jellegzetes szaga. Belépek a terembe. Még keresnem sem kell, máris kiverik a szemem a gyújtószerkezet maradványai. A katonaságnál használt robbanóanyag ellenére semmi sem utal profi munkára. Ez a merényletkísérlet még egy közepesen képzett terroristának sem válna dicsőségére. Ha két másodperces késleltetéssel gyújtotta volna be a - szűken mért - robbanóanyagot, merőben más is lehetett volna a merénylet eredménye. De ennek a sikertelen akciónak még így is meglett a következménye.

Meg bizony! Ezt még a földön fekvő, csavargónak látszó egyén sem tagadhatná. Igaz, nem is akar tagadni semmit sem, csupán az ordít róla, hogy jobblétre szenderült. Ő, a főnök különmegbízottja!

Egész napomra rányomta bélyegét George ostoba megjegyzése Steve halálát illetően. De idáig türtőztettem magam! Nem hívtam vissza, hogy felelősségre vonjam felelőtlen szavaiért. Biztos vagyok benne, tervünk legrosszabb esetben is csupán Steve hatalmas egojára mérhet végzetes csapást! Más baja aligha eshet tőle. Az viszont valóban hasznára válhat. Egyre türelmetlenebbül várom a híreket arról, hogy mennyire lett sikeres a „medvetáncoltatás”. Lassan beesteledik! Gyötör a kíváncsiság, tárcsázni kezdek. George nem hagyja, hogy sokáig csengjen készüléke.

- Szia, tudsz már valamit mondani arról, hogy sikerült a kis beugrató tréfánk? - kíváncsiskodok.

- A te óhajod számomra parancs! Hosszan, vagy röviden meséljek róla?

Már éppen válaszolnék, hogy előbb röviden mondja el a lényegét, utána majd ráér a részletekkel vacakolni, amikor... Valami neszt hallok! Valaki matat az egyik bejárati ajtón. Nem csenget, mégis egyértelmű, be akar jönni. Lehet, hogy Steve az? Itthon felejtette volna a kulcsát? Nem tudom, de meglehet! Ezért mondom a telefonba:

- George, várj egy kicsit, valaki pizskálja az ajtózárat! Megnézem, ki az! Lehet, hogy Steve jött haza!

- Aligha! Úgy van, ahogy már korábban is mondtam! Steve nem hagyta otthon a kulcsot, hisz mindörökre beadta azt!

- Na, ne viccelj velem! Az nem lehet!

- Pedig sikeresen tettük el láb alól!

- Miket beszélsz?

- Csak az igazat, mondom. Gyilkosok vagyunk!

Nem akarom tudomásul venni, amit hallok! Egy határozottan hangzó: „Na, ne!” után lecsapom a telefonkagylót, és bizakodva futok le a földszinti bejárati ajtóhoz. Azt remélve nyitom ki, hogy Steve áll majd előtte, oly vérforralóan mosolyogva, ahogy mindig is szokott, miközben szakasztott olyan bamba képet vág, mintha nem is próbáltam volna megleckéztetni.

Gyilkosság, veszély, ezekre a dolgokra jócskán megemelkedik az adrenalin szintem! Ilyenkor emberfeletti tettekre vagyok képes. Emlékszem, Irak félsivatagos táján egy bevetéskor éreztem utoljára ezt a mámorító érzést. Lenézek a hullára. Elszégyellem magam. Itt fekszik előttem egy jó hatvanas férfi, és a mámorra gondoltam az imént. Megpróbálom helyrehozni hibám, ezért tüzetesebben vizsgálom meg a holttestet. A látvány magáért beszél. A robbanás után keletkező por alatt heverő tetemen nem látszanak külső sérülésre utaló nyomok. Felmerül bennem a gyanú, lehet, hogy nem is a robbantás végzett vele. Lehajolok, megtapogatom a szürke arcot, hűvös, akár a sír, amely rá vár. Egy laza mozdulattal söpröm le a porréteget nyakáról. A rajta lévő elszíneződések elárulják a halál okát. Megfojtották! Megpróbálom megemelni az egyik kezét. Már beállt a hullamerevség! Órák óta feküdhet itt. Nem a robbanás ölte meg, nem most, és nem itt történt a gyilkosság.

Az eset alaposan felkelti a kíváncsiságomat! Nem az emberölés misztériumára céloztam, ahhoz már hozzászóltam a háborúban, inkább a bűn az, ami felkavar!

Cáfolhatatlan, hogy ehhez a gyilkossághoz nincs semmi közöm, mégoly elvetemült ügyész sem vádolhat az elkövetésével. Az áldozatot olyankor ölték meg, amikor még otthon loptam a napot, és remélem, hogy ott, ahol sohasem jártam. Ennek ellenére, én vagyok az események középpontjában! Mindez kérdéseket ébreszt bennem, amire tudnom kéne a választ. Nem

olyan csávó vagyok, aki szobája mélyén álmodozik arról, hogy homályosan látszó körülmények között, az Isten megadja szíve vágyát, én megszerzem, amit akarok, így ideje összevetnem a tényeket, azok majd meghatározzák a szükséges a tennivalóm.

Hiányos képzéssel küldött a CIA bevetésre. Ráadásul ellopták feladatom, még csak meg sem ismerhettem! Megölték a különmegbízottat, aki tájékoztatott volna. Nem tehetek mást, felhívom a főnököm. Nem szégyen segítséget kérni, ha az ember nem tudja, mit tegyen, ha küldetése során egy hullába botlik, aki makacsul hallgatna, ha az elmismásolt feladata felől érdeklődne. Nincs bennem kétely, hogy az irodában kapott mobilon hiába hívnám, nem él a vonal. A kapcsolatfelvétellel még hat napot kell várnom! Csak abban vagyok biztos, hogy az események sodrásában sehogy sincs annyi elvesztegetni való időm! Nem esem pánikba, bár még nem tudom, mit tegyek. De honnan is tudnám? Hisz nem állt még össze a kép, nagyon sok fontos mozaikkocka hiányzik még.

Feldobja hangulatom, amikor eszembe jut, akad egy halvány lehetőség! Vissza kell hívnom a számot, amelyről a tegnapi találkozást kezdeményezték! Néhány gombnyomás után egy kedves női hang tájékoztat: „A hívott számon jelenleg nincs előfizető!”

Most maradtam magamra igazán, mint maroknyi kommandós egy titkos küldetés során! Nem baj! Majd megyek a saját fejem után! Legfeljebb tévedek, amiért átkozottul meg kell majd fizetnem! Mégsem félek azután döntenem, ha már alaposan kiértékeltem a helyzetet.

A sok bizonytalanságban van egy archimedesi biztos pont, nincsenek személyes ellenségeim, akik idő előtt bonckés alá szeretnének küldeni. Így a gyilkosság, és az utána történt robbantás sem ellenem irányult. Ezekkel küldetésem végrehajtását kívánták megakadályozni. Sehogyan sem tartom valószínűnek, hogy bárki az életemre törne. De miért is tenné? Én akkor is erkölcsi hullá leszek, ha nem végzem el a rám bízott feladatot, és közreműködésem nélkül hazám újra átélne egy szeptember tizenegyedikéhez hasonló merényletet. Még a feltételezés is rémes, hogy ez megtörténhet!

Végre! Megtalálom az első összefüggést! Csak a CIA-nél tudták, hogy idejövök! Onnan mehetett ki az információ, itt lehet megállítani azzal, hogy nem jut el hozzám a parancs, amiből megtudhatnám, mit vár tőlem a hazám. Kinek és miért lehetett fontos, hogy szétrobbantsa feladatom lényegét? Nem tudom! Egy - eddig engem messzire kerülő - rémálomban se jusson eszembe, hogy a cég bármelyik alkalmazotjának tevélegesen is köze lenne a történetekhez!

Tépelődöm, oly komoly érdekeket sértene megbízatásom, amiért ölni is érdemes? Itt valóban nem babra mehet a játék! Még nem tudom, vajon mi lehet a dolgok hátterében. Ezt mindenképp ki kell derítenem! Nekem? Igen, hisz nem támaszkodhatok senki másra! Ha megglem a gyilkosság elkövetőjét, kiszedhetem belőle a választ kérdéseimre. Mi lett volna a feladatom, hova lett az itt váró utasítás? Egyre biztosabban érzem, a merénylőre kell koncentrálnom! Ki kell derítenem, ki volt az elkövető!

Ránézek az előttem fekvő hullára, ő lett volna a főnök különmegbízottja? Alig hinném! Valami rettenetesen zavar! Nem a csavargót idéző külsejére utalok, azt még meg tudnám érteni. De a keze... Felülete kérges, oly mélyen vésődött bele a piszok, amihez hosszú évek kellettek. Egyértelmű, ő egy igazi hajléktalan, mégpedig a piszkosabb fajtából, akit valami másért öltek meg! Felötlik bennem a megoldáshoz vezető úton egy lehetséges állomás. Lehet, hogy a megbízottat elrabolták, el sem jutott idáig, és ezt a hajléktalant pedig sorstársai ölték meg!? Ez sok mindent megmagyarázna! Mi lehet akkor a valódi megbízottal? Megölték, elrabolták, és valahol segítségemre vár? Esetleg nem is kapizsgálok még mi bújik meg a dolgok hátterében? Ezt a csavargót is a terroristák végezték ki, azon elképzeléshez tartva magukat, hogy én, mint egy becsületes megtaláló teljesítem állampolgári kötelességem, ha egy hullára akadok, hiszen magamtól nem dönthetek úgy, hogy a bejelentés elmulasztásával gátoljam az igazságszolgá-

tatás munkáját? Erre talán még a CIA állományba tartozás sem jogosít fel?! Kár, hogy nem képezték ki arra, ilyen esetekben mi lenne a helyes tennivalóm! Az egyértelmű számomra, hogy egy bejelentéssel kizárnám magam a fontos küldetés teljesítéséből, hiszen sokáig meg lenne kötve a kezem. Ha nem is a gyilkosság kivizsgálásáig, de addig mindenképp, amíg el nem érem a főnököm. Mégsem mehetek a rendőrségre, azzal hogy egy CIA ügynök vagyok, ha nem hiszik, járjanak utána, mert én nem vagyok képes egy olyan embert megnevezni, aki ezt igazolhatná! Arra a jogosan felmerülő kérdésre se adhatnék elfogadható választ, hogy mit kerestem egy bontásra ítélt területen, és mi közöm van az ott történt robbantáshoz.

Mivel nem ismerem a pontos feladatom, és nem akarok államtitkot sérteni, a nyomozók sok egyéb kérdésére is csak homályos választ adhatnék. Ha viszont nem beszélek a küldetésemről, mivel védhetném magam? Lehet, hogy a kihallgatók nem feltételeznének rólam rossz szándékot, ám érthető gyanakodással fogadnák azt, amit elmondhatok. Vajon mennyi idő alatt tudnám bebizonyítani ártatlanságomat? Valószínűleg nem azonnal! Ez alatt árkon-bokron túl lennének a motelből a fiúk, és senki sem indulhatna el forró nyomon.

Ha az ésszerű megoldás helyett a rendőrségre szaladnék, akkor sem tudnék olyan tényekkel szolgálni, amelyek jelentősen hozzájárulnának a gyilkosság körülményeinek tisztázásához. Szerintem, egy névtelen bejelentéssel is bőven megfelelek a velem támasztott elvárásoknak.

Miután töviről hegyire számba vettem lehetőségeimet, nem habozok tovább, és mint egy modern harci gép, ha bekapcsolták utánégetőit, nagyobb sebességre váltok. Akik láttak már ilyen állapotban, esküdöznek, hogy ilyenkor úgy hullik le rólam az üresfejű szépfíú kedélyeskedő mosolya, mint Dolph Lundgren arcáról a Vörös skorpió című filmben. Ahogy gyilkos a tetthelyre, úgy én is visszatérek a motelbe.

A harcsabajszú portás még mindig egy rejtvény megfejtésén munkálkodik, nem is figyel rám, amikor megszólítom.

- Mester, kérdeznék valamit!

- Jobbra menjen, a lengőajtó mögött találja meg éttermünket! - veti fokhegyről oda a portások gyöngye.

- Nem arról lenne szó!

- Semmi baj! Bár a tulaj nemigen szereti, ha megengedem nem fogyasztó vendégeknek a használatát, magának elárulom, a WC balra van.

- Felnézne végre abból a koszos rejtvényfüzetéből? - mordulok egyet, de eszembe jut a sikerrel kecsegtető megoldás. - Akar egy ötöst keresni?

- Ez nem volt rossz kérdés, akár ezzel is indíthatott volna! Ennek ellenére, engem nemigen hangol fel öt dollár reménye. Mi lenne, ha jelentősen megemelné a tétet? - érdeklődik a harcsabajszú, miközben nem is néz felém.

Nem tehetek egyebet, utat engedek egyre égetőbb kíváncsiságomnak, és egy újabb javaslatot teszek:

- Na jól van, nem bánom! Egy ötvenest adok, ha válaszol kérdésekre! Bonuszként még egy kérdést ön is feltehet nekem a keresztrejtvényéből. Érti? Maga segít nekem, én segítek magának!

- Ez már döfi! Hat betűből áll: Nem „ás” hanem a belépőket fogadja! Így szól a meghatározás. Az utolsó betűje „s”

- Portás! - lököm a választ.

- Erre magamtól is rájöhettem volna! De hol az ötvenes, amit az előbb oly szívhez szólóan említett?

- Itt van! - nyúlok a zsebembe és kiveszek belőle egy kért címletű ropogós zöldhasú bankjegyet. - Tehát, mit tud a két ifjúról, akik az előbb itt vártak rám? Mikor távoztak innen?

- Kétségtelenül szerencséje van, hiszen alaposan eláztak!

- Azt láttam! De mi ebben a szerencse?

- Az, hogy nem tudtak motorra szállni, lepihentek egy kényelmes szobában.

- Hát persze! - kapok a fejemhez.

Láttam a parkolóban lévő két fekete Harry Davidsont. Megpróbálom felidézni a rendszámait. Sikertelenül. Alighanem még fel kell nőnöm a kényszerből magamra vállalt feladathoz. Egy vérbeli nyomozó biztosan megjegyezte volna. De én aztán nem! Igaz, nem vagyok hivatalos, csak amolyan botcsinálta. Mindig is faltam a krimi irodalom remekeit. Bár eddig nem igen vettem hasznát, mégis fel tudnám sorolni több száz bennük leírt eset összes, rafináltan megírt részletét. A tévedés útvesztőjében bolyong, aki úgy véli, hogy a krimik világa áthidalhatatlan távolságra jár a nagybetűs „ÉLET”-től! Mert minden jó krimiben ott lüktet a valóság parányi szelete, és bennük feszülnek egymásnak az adott kor pozitív és negatív hősei. Ki hitte volna, hogy ennyi ismeret ellenére az első saját önálló nyomozásomban egy ilyen harcsabajszerű segítségére szorulok? Bizony, Fortuna nem túl hűséges asszony, nem érdemes tétlenül várni a kegyére. Az okos ember megragad minden lehetőséget, hogy segítsen magán. Én sem tehetek másképp! Előveszem a pénztárcámat.

- Mit szólna hozzá, ha megdupláznánk a tétet? - játszom a Krőzust, és ujjaim közt felmutatok egy újabb ötvenest.

- Kár, hogy a rejtvényt már szinte teljesen megfejtettem, így nincs kérdeznivalóm.

- Annyi baj legyen! Majd én kérdezek! Nos, pontosan hol találom azt a két jómadarat? Cseréljünk! A válaszáért megkapja ezt! - lobogtatom meg a kezemben tartott zsozsót.

- Ez csapnivaló üzlet lenne nekem! Elveszthetem miatta az állásomat. Hacsak...

- Hacsak? - éled fel reményem.

- Hacsak nem bukkanunk átmeneti megoldásra.

- Én, mint templom ajtaja a nagymise előtt, oly nyitott vagyok minden új dologra! - sietek elosztatni a harcsabajszerű összes kételyt.

- Akkor kukkantson egyet a fejem fölött terpeszkedő helyszínrajzra. Megleli rajta a motel alaprajzát. Azt, hogy a négyes szobában vannak, megállapította abból, hogy jelenleg csak annak a kulcsa nem függ a kulcstartó táblán.

- Jól van, fogja! A többit tudom már! Arra, hogy a fickók még nem mentek el, rájöttem a két parkolóban pihenő mociról.

Egy pillanatra elfog a kétely: Sikerrel kecsegtethet nyomozásom, ha még egy ily bugyuta portástól is tanulhatok? De megnyugtatom magam: Minden kezdet nehéz, és nem jön majd gyenge kezdésre erős visszaesés!

Felötlik bennem, hogy valamikor az őskor táján, rendkívül kötött izmaim mily fájdalmasan tudtam kilazítani. Pedig ez elengedhetetlen volt ahhoz, hogy a rúgások kivitelezésénél ne ütközsek megoldhatatlan akadályba, hogy ne csak ugró rúgásokkal érjem el könnyedén a fejmagasságomban lévő támadási területet. Már véget nem érő évek óta végeztem lelkesen a

számomra meghatározott gyakorlatokat, amikor először tudtam lemenni francia spárgába, ettől kezdve lettek életveszélyesek a fejre bevitt, nem kellően visszafogott, zúzó erejű rúgásaim. Nem tudom megállni, hogy legalább pár szó erejéig ne térjek ki a modernkori harcművészet legégetőbb problémájára. Jogállamban nem engedhető meg, hogy a jellegükből adódóan halálos, vagy megfelelő gyakorlat után azzá váló technikák szabadon kerüljenek alkalmazásra. Különben, mi sportolók válnánk gyilkosokká. Emellett egy versenyen nem is biztosan megrendítő hatású ütés vagy rúgás egy átlagos erőnlétű kocsmai verekedőt akár meg is ölhet. Így válik érthetővé, hogy a harci elemek gyakorlásával megegyező súlyt kell fektetni a támadások minden helyzetből történő kontrolálásának elsajátítására is. Visszatérve korábbi gondolatmenetemre, végül sikerült megszabadulnom a testi merevségtől, és ura lettem mozgulataimnak. Ennek ellenére nézeteimben továbbra is konzervatív maradtam. Az élet viharában sehogy sem hajladozok karcsú nádszálként, de ezen nem is akartunk változtatni, sem én, sem a mesterem.

Miután megnyugtatom magam, hogy így vagy úgy megoldom a rejtvényt, ami oly hirtelen kúszott bele életembe, nem morfondírozok tovább. A megtekintett alaprajz útbaigazítását követve elindulok, hogy felkutassam a motoros tagokat rejtő szobát.

VII.

Dalol az egyik elázott madár!

Belépek a jómadarakat rejtő fészekbe. Nyugalmat sugárzó, koros bútoraival kiválóan alkalmas arra, hogy az ember kipihenje védeléstől fárasztó napját. Nem sok jót ígér számomra a két egymással felelő hortyogás. És valóban, egy fél óra alatt sem tudok lelket lehelni a két lóbórt húzó férfi valamelyikébe. A kisebbik termetű mintha azt motyogná félálmban:

- Igen főnök. A palimadár elrepült melegebb éghajlatra.

- Mi van, miről beszél? Jelentse nekem, hogy sikerült a feladat! - ravaszodom el a megbízó szerepét.

- Most nem tudok beszámolni, rosszul vagyok, uram!

Belátom, alighanem az igazat mondja. Mégsem adom fel a küzdelmet. Úgy döntök, jó ha beszerzek néhány veder kávé, és valahogy beleerőltetem a részekbe. Remélem, így könnyebben bírhatom szóra a két ismert közreműködőt.

Visszatérek a bár külsejére hajazó étterembe, a festett szökeség birodalmába. A pultnál most is ő feszít kurta szoknyájában, ám a terem, a mintegy tucatnyi vendég miatt, nem a lehangozóan üres arcát tárja elé.

- Jó napot kívánok! - köszönök napszak szerint, az efféle udvarisághoz szokott katona közönyével.

- Jó napot! Hála Istennek, hogy visszahozta a szíve! Megmondom az őszintét, igencsak értékeltem az iménti bemutatóját.

- A köszönésre utalt? Ha akarja, megismételhetem. Jó napot, szépségem!

- Örülök, hogy van kedve tréfálni! Mivel állhatok rendelkezésére? Most, és ha megvár a műszak után? Két-három óra múlva végzek!

Ha nem ily fontos ügyben nyomoznék, mint a bontásra ítélt gyárban történtek, talán fontolóra is venném ezt a nyílt ajánlatot. De most nincs elvesztegetni való időm, a felbujtót kell felkutatnom! Nem szeretném megsérteni a rám mosolygó nőt, így a tőlem elvárható kedélyességgel válaszolok.

- Kérnék, tíz adag presszó kávé. A szíven kívül jó sok kávé is tegyen bele!

- És mit kér két óra múlva?

- Majd meglátjuk! - dörmögöm, bár meg vagyok győződve arról, hogy addigra már árkon-bokron túl leszek.

Alig félóra alatt készül el a kért kávé, addig az órám lesve, értelmetlen dolgokról csevegek a felajzott nővel, miközben gyakran ismételve magamban: Minden perccel közelebb kerülök a két merénylet kijózanodásához.

Kiperkálom a még gőzölgő italok árát, kérek egy méretes tálcát, amire rápakolhatom a presszógép ontotta remekeket, majd újabb lépéseket teszek a merénylet titkainak megismerése felé.

Visszaérve a motelszobába, megállapítom, a helyzet nem sokat javult. Sőt, mintha hangosabban húznák a lóbórt ismerőseim. Szó, ami szó, nem ez a remélt változás! Lelkesedve próbálok némi értelmet lehelni a két elázott ürgébe. Mondhatom, nem sok sikerrel! Felváltva

ültetem fel őket az ágyban, egészen apró pofonokkal élesztgetem a részeg állatokat. Szeretném, ha annyira magukhoz térnének, hogy Mick Jaggerként daloljanak. A fekete, lórúgáshoz hasonlítható ital minden eredmény nélkül elfogyott, ezért taktikát kell változtatnom.

Úgy vélem, hogy az alacsonyabb termetű hobó térhet hamarabb magához, ezért az ő alvása ellen indítok koncentrált támadást. A derekánál fogva felkapom ágyáról törékeny testét. Átfogom derekát, és kedvenc lírai számom, a Rolling Stones Lady Jane-jét dúdolva, táncszerű mozdulatokba kezdek. Bár nem szeretem az ilyesfajta elfoglaltságot, de úgy okoskodok, hogy a minduntalan lépegetésre kényszerült férfi a mozgástól hamarabb tér magához. De nemigen hoz sikert a tevékenységem. A fickó elméje még mindig nem tisztul ki teljesen, viszont mostogni tud már. Vállamra hajtja oroszlánra emlékeztető sörényét, és nyafogva ismételteti:

- Hagyj már engem lógva, haver, aludni akarok!

Nagy igyekezetemben nem veszem észre, hogy a hátam mögött kinyílt az ajtó, és kíváncsian figyelik minden lépésemet. Több évtizedes gyakorlással kifejlesztett ninja ösztönöm mégis elárulja: Ideje hátranézni! Egy hirtelen mozdulattal fordulok meg! Közben, mint könnyű pelyhet tartom „táncosom”.

- Ezt nem hiszem el! Egy ilyen jóképű férfi, és olyan homokos, mint Los Angelesnél a tengerpart! Mondhatta volna, hogy maga a fiúkat szereti! Akkor nem tápláltam volna szépen csírázó kapcsolatunkhoz annyi reményt!

- Még hogy én? - értetlenkedek.

- Nem, majd a nagyanyám! - csapja be maga mögött az ajtót a szőke bártünder.

Nem volt erőm tiltakozni a személyemhez méltatlan feltételezés ellen. De miért is tettem volna? A látszat valóban ellenem szólt! Tovább folytatom a megkezdett ébresztési kísérletet.

- My sweat Lady Jane... - dúdoló a talpalávalót, miközben igyekszem lépésre kényszeríteni a kezemben tartott ipsét.

- Ha, ha, ha. - nyerít fel a lófarkos. - Maga most jól lejáratta magát! Nem volt elég a közreműködésünkkel történt tréfa. Most még a csaj is homokosnak véli. Fogadja együttérzésemet!

- Miféle tréfáról beszél? - adom az ártatlant.

- Amiért a gyárba csalták! Bizonyára meglepődött, amikor megtudta, hogy miért is utazott ide.

Bár kezdem elveszíteni türelmem, mégis hasznosnak vélem, ha türtőztetem magam.

- Nem mintha komolyan számítana, hogy ki milyen tréfát szánt nekem, de semmi ilyesfélét sem tapasztaltam a mai nap.

- Lehet, hogy ez azért van, mert magának nincs is humorérzéke?

- Meglehet! Árulja el nekem, ki volt a viccmester, abból rájövök, hogy mit is akart vele elérni!

- Megmondanám, ha tudnám!

- Az meg hogy lehet? Amikor kiléptem az étteremből, még hallottam, ahogy a mobiljába mondja: „Úgy lesz, főnök! Igen, éppen most indult el!” Nem tudja, hogy kinek telefonált? Az ember ezt általában tudja!

- Kivéve, ha kap egy mobilt, és ha az 1-es gombot lenyomja, indul az automatikus tárcsázó program.

- Akkor nincs semmi baj. Csak ideadja a telefonját, én majd kiszedem belőle a hívott számot.

- tölt el a lelkesedés felemelő érzése.

- Ezzel is van egy kis probléma.

- Nem akarja odaadni? Úgy kell erőszakkal elvennem magától? Ha így tartja helyesnek, én nem bánom! Akkor...

- Várjon! Nem erről van szó! Eladtam Judynak a telefont.

- Ki az a Judy, és miért adta el?

- Ő az a világszép pultos, aki az imént benyitott. Az étteremben találkoztunk, ő szolgált ki minket. Egészen belehabarodtam, ezért is maradtunk a haverral annyi ideig.

- Nem zavarta, hogy a készülék nem is a magáé volt? Lehet, hogy megbízatása pontos teljesítéséhez még használnia is kellett volna.

- Alig hinném! Mikor ön már jó ideje elment, eszembe jutott a telefon. Újra felhívtam a beprogramozott számot, és jelentettem: „A vad besétált a csapdába!” Ez volt a megbeszéltséjelszó, ezt kellett mondani, ha maga után osonva meghalljuk, hogy a megadott helyiségből kihallatszott egy hatalmas durranás. Mivel mi eléggé lerészegedtünk, nem indultunk maga után. Ez egyébként is meghaladta volna a lehetőségünket, hiszen még a mosdóba sem volt egyszerű kitámolyognunk. Akképpen okoskodtunk, nem lesz abból világégés, ha nem szó szerint tartjuk be a kapott utasítást, hiszen az nem húsbavágó kérdés egy baráti tréfa esetén! Sajnálatos, hogy több pénzt ittunk el, mint, amit a kis tréfával kerestünk. Nem tudtuk kifizetni a számlánkat, ezért is egyeztem meg Judyval, hogy féláron átveszi a telefont.

A hobó még folytatja üzleti tranzakciójának részletes ismertetését, de ez engem már nemigen érdekel. A legfontosabb dolgot már amúgy is tudom. Valami hiba csúszhatott a CIA vezető terveibe. Elakadt a tőle jövő információ! Még a nekem szánt feladatot sem ismerhetem meg, ha nem jutok a merényletet tervezőjének nyomára. Erősen remélem, hogy a különmegbízott nem lett hidegre téve, és valahogy ráakadok. Az lenne tán a legjobb megoldás, ha őt is fondorlatos, ám nem erőszakos módon akadályozták meg kötelessége teljesítésében. Újabb bizonyítékot látok arra, jobb, ha a merénylőre koncentrálok.

Akárki is volt, aki a két hobót rávette, hogy az elhagyatott gyárba csábítson, biztosan elégedett terve végrehajtásával, mert azt hiszi, hogy pompásan sikerült kiagyalt merénylete. Ezek a fiúk nem értesítették, hogy még élek, és ezután még ha akarnák sem tudnák. De miért jutna eszükbe ilyesmi, hiszen nem sejtik, hogy főnökük nem kedélyes játékra vette igénybe közreműködésüket? Úgy vélem, ha az eset a bíróság elé kerülne, ott nehéz lenne bizonyítani bármit is. Egy apró ördög szólal meg bennem: „Ha eljutna addig az ügy? De nem fog!” Mindegy! Én nem haragszom a két félrevezetett hobóra, sokat köszönhetek nekik. Megbízójuk félretájékoztatásával megnövelték esélyemet, hogy megtaláljam a legfőbb felelőst. Ha szembekerülök vele, valószínűleg nem én húzom a rövidebbet. Mégis, biztos, ami holtziher! Úgy döntök, hogy az iménti elmélkedésem lényegét magamnak megtartom, de mielőtt utána járnék a kimenő hívásnak, még bebiztosítom a hátamat.

- Eladta a mobilt? Ez baj, de adja csak oda a jogsiját, felírom az adatait, hogy megtaláljam, ha nem lenne minden rendben a történetével. Nem kívánom magának, hogy a valóság és ez elmondottak közt ne legyen egyezés, mert akkor morcos hangulatban keresem fel egy ennél keményebb hangú csevelyre.

- Nyugodj meg haver, ebben a történetben minden rendben van. De adhatnál egy húszast, hogy békésen iddógaljak addig, amíg a társam is magához tér, legalább nem kell sokáig kutatnod, ha újra beszélni akarnál velem.

Érdekes, ez a nemrég piásan horkoló csávó mily pontosan érzékeli, hogy nincs mitől tartania, és tér át azonnal a tegezésre. Felírom az adatait, adok neki egy húszast, majd indulok kedvenc portásom felé.

A harcsabajszú már végezhetett a rejtvényével, mert nem bámul lefelé, hanem csak néz bele a folyosón lézengő csendbe.

- Vártam magát! Már rég nem adott nekem egy kis borraivalót!

- És miért véli úgy, hogy adok még?

- Mielőtt Judy magát keresve benyitott a szobába, elmondta nekem, hogy vett egy mobilt! Azt is elűjságolta, hogy csípi a mackós alkatú fickókat. Azt javasoltam neki, arra való hivatkozással, hogy el akar adni egy telefont, vegye fel önnel a kapcsolatot.

- Nem volt szerencsém, félreérthető helyzetben talált! Ne nevéssen! Megesik olykor az ilyesmi!

- Lehet, mégis a helyzetből következik, hogy nem ér rá holnapig a telefon híváslistájának megtekintése, emiatt van szüksége a kolléganőm lakáscímére. Talán így el tudja érni a kívánt célját.

- Esküszöm, magában egy vérbeli nyomozó veszett el!

- Ki mondta, hogy elveszett? Húsz évig voltam New Yorkban nyomozó hadnagy. A gyilkosság volt a specialitásom. Ám elszálltak felettem az évek. Már nyugdíjas vagyok. Csak nagy néha vállalkozok egykori törzshelyemen ügyeletet, ahogy ma is tettem.

- Ez érdekes! Szerette munkáját?

- Egyre tisztábban látom, hogy mennyire. De korábban gyakran éreztem úgy, hogy olyan, mintha a hátam nyúznák. Igaz, odáig még nem voltam portás, akivel két érdekes dolog történhet munkaidejében. Megold egy bugyuta rejtvényt a még bugyutább újságjában, vagy jobb esetben, levesz néhány dollárra egy adakozó kedvű vendéget.

- Értem én a finom a célzást! Itt van egy újabb ötvenes, de kérném Judy címét! - nyúlok a pénztárcámért.

- Azt hiszem, ez most egy kicsit többbe fog kerülni!

- Miért? Ily nagy volt az utóbbi percekben az infláció?

- Ezzel valóban nem számoltam! Mégis azt javasolnám, hogy duplázza meg ajánlatát!

- Miért tenném? Hiszen ez zsarolás!

- Felfoghatja úgy is! Ám ez a hozzáállás aligha hoz magának kézzel fogható eredményt. Ha tévednék, vigye az ötvenesét!

- Igaza van, lenyelem mérgem. De adjon egy kis segítséget, amitől az könnyebben csúszik le torkomon! Legalább mondja meg, miért jó, ha emeli díjait?

- Nem szeretnék kiselőadást tartani a pénz hasznosságáról. Csak halványan utalok rá, hogy erősen rám van szorulva! A demokráciákban az árat a kereslet és kínálat aránya határozza meg! Ráadásul nem olyan fajtának látszik, akinek egy jótékony célra fordított százas után nem telne vacsorára.

Hamar belátom, hogy igaza van, és ha tovább vitázok, kihül a forró nyom. Tenyerébe helyezem a kért összeget a „Költse gyógyszerre!” megjegyzés kíséretében. Majd, mintha a mai nap felgyülemlett feszültségéről csak ő tehetne, rámordulok.

- Halljam a címet!

- George Washington utca 125. Tudja, hol találja?

- Majd bekapcsolom GPS-em - mondom, mert nem érdekel, hogy a néhány napja vett műtyűr használatát még nem sajátítottam el.

Már indulnék dolgomra, amikor meghallom a harcsabajszú kedveskedő szavait:

- Várjon jó ember! Úgy látom, neheztel rám. Ne tegye! Maga valóban nagyon gáláns módon járult hozzá adományaival megélhetési költségeim fedezéséhez. Bevallom, a látszat ellenére én sem vagyok szívtelen. Azt már vágom, hogy maga agyilag nem reménytelen eset, mégis előfordulhat, hogy megakad a nyomozásban. Fogja a névjegykártyámat, ha segítségre szorulna, csak hívjon fel bátran, szívesen állok rendelkezésére! Bonuszként, ha története felkelti érdeklődésemet, a kért közreműködésem nem kerül újabb pénzébe.

Jó fejnek tartom az öreg nyomingert, mégsem fogok a segítségéért rimánkodni, hisz nem avat-hatom be a kényes részletekbe. Másrészt nem vagyok izomagyú, ahogy a hátam mögött gyakran hívnak. Lehet, hogy tévedek?! Talán. De legalább vagyok oly óvatos, hogy mielőtt elraknám, ránézzek a kezemben szorongatott kartonlapra: „Hugó Hunter” olvasom a díszes betűkkel nyomtatott nevet.

- Köszönöm, Mr. Hunter.

- Maradjunk a Hugó-nál. Mr...

- Colton, egyébként Steve vagyok. Az Isten áldja! - búcsúzom.

VIII. Nőből több van, mint elég!

Már vagy fél órája járom Bay City útjait Judy lakhelyét keresve, amikor belátom, segítség nélkül nem fogom megtalálni. Lehúzom a Musztáng jobboldali ablakát, megállok egy eltűnt csípőmozgással babakocsit toló, latinos külsejű hölgy mellett. Udvariasan szólok hozzá.

- Szépségem! Ismerős errefelé?

- Eddig még nem tévedtem el?

Mivel tetszik a nő, egy pillanatig az jár az eszemben, hogy előveszem valamelyik csajozó szövegem. Végül mégis győzedelmeskedik bennem a kötelességtudat. Nem feledve, hogy miféle csapdát készítettek számomra, teszem fel kérdésemet.

- Meg tudná mondani, merre találok a George Washington utcát?

- Látom, maga egy nagy kan! Pont olyan, amilyenre én mindig is buktam. Akit nem zavar az előttem tolt „utánfutó”

- De hölgyem, én valóban a Washington utcát keresem!

- Ezt mondja nekem, itt a Washington utca közepén, mikor már egy órája furikázik benne? Kiváló, még a humora is remek!

Nemigen tudnék erre bármit is mondani. Köszönök, majd felhúzza a verda ablakát, nagy dérrrel-dúrral hajtok tovább. Még hallom az anyukát, ahogy nevetve mondja:

- Várjál szépfiú, nem harap a néni!

A következő kereszteződésnél jobbra fordulok, és vagy száz méter megtétele után leparkolom a kocsit. Egy gombnyomással zárom be ajtaját, majd elindulok megkeresni a megadott számot. Nem sietek, mert nem akarok találkozni az imént látott hölgygel. Kiérek a Washington utcára, örömmel konstátálom, hogy nem látok egyetlen babakocsit sem. Szerencsém van! - állapítom meg magamban.

Pláne, hogy alig száz yard megtétele után itt állok a 125-ös számú ház előtt. Ahogy ez Amerikában megszokott, nem védi kerítés a ház előtt megbúvó apró kertecskét, így akadály nélkül mehetek a bejárat ajtóhoz, és kopogással jelzem, egy idegen kér egy kis figyelmet. Nyílik az apró kukucskáló nyílása, amelyen keresztül egy szem kutatja, hogy ki veri fel a ház nyugalmát.

Néhány pillanat múlva hallom, ahogy kattan a zár, majd csendesen elfordulnak az ajtót tartó sarokvasak.

- Csakhogy megjött az eszed, szépfiú! Nem hittem volna, hogy ilyen hamar rám találsz! - hallom az ajtóban megjelenő latinus külsejű anyuka hangját. Ruhájának egyik pántja le van húzva bal válláról, szabadon elterülő hatalmas melléből egy barnás színű csecsemő szívja lelkesen a tápláló nedűt. A látvány tisztán emberi, nincs benne a legkisebb szexuális töltés sem. Ezt fölényesen pótolja az anya szavaiban lüktető felajánkozás.

- Itt valami tévedés lehet, nem önt keresem! - védekezek a nem kért lehetőség miatt.

- Remélem, hogy engem sem, maga homokbánya! - hallom a bártündér hangját, aki megjelent lakótársa mellett.

Zavarba jövök! Válaszolnom kéne, de nem jut semmi okos az eszembe. Egyik lábamról a másikra állok, miközben megfelelő szavak után kutatok elmémben. Észreveszem, hogy a két nő előbb türelmetlenül vár, majd egyre inkább élvezik zavarom. Judy szólal meg először:

- Látom, a tánc sokkal jobban megy önnek, mint a beszéd. Azért mégis remélem, előbb-utóbb kiböki végre, hogy miért is jött ide. Addig viszont, meséljen valami semleges dologról. Hol hagyta a barátját?

- Judy, ugye megengedi, hogy így szólítsam?

- Felőlem!

Bechapódik az ajtó! Én kint maradtam a tanácsstalanságommal. Mit tegyek? Egy dologban vagyok csak biztos, hogy nem érhet véget ily sikertelenül a nyomozásom. Újra kopogok.

Ismét nyílik a bejárati ajtó, Judyt látom, kezében egy vadászpuskát tart:

- Nem érti meg, hogy maga már nem érdekel?

- Jól van, megadom magam! - úgy teszek, mintha fájó szívvel mondanék le arról a tervemről, hogy viszonyt kezdjek a festett szökeséggel. - Azért még üzletelhetünk!? Megvenném a ma szerzett mobilját, jó árat adnék érte!

- Azt hiszi, hogy pénzzel mindent megvehet? - szinte éget Judy gyűlölettől átforrósodott pillantása.

- Á dehogy! Csupán remélem, hogy segít megtalálnom egy gyilkost, aki az életemre tört.

Gyilkost mondtam, bár továbbra sem hiszem, hogy meg akartak volna ölni, de fel kellett ébresztenem Judy részvétét.

- És ehhez kéri az én segítségem? Jól van, de ezt alaposan át kell rágnom! Ha holnap eljön elém háromra, mindenképpen nálam lesz a mobil.

- Nem lehetne legalább...

- Menjen, amíg meg nem gondolom magam! Holnap várjon! - köszön el a festett szöke, majd a hallottakon elmerengve csukja be a bejárati ajtót.

Magamra maradok mardosó kétségeimmel. Tehetnék még valamit? Úgy döntök, hazamegyek, nincs értelme tovább is errefelé kavarnom. Végül is, csak egy bő félnapról van szó, hiszen máris esteledik! Csüggedten indulok a Musztángom felé. Hátam mögött zár kattánását hallom, reménykedve fordulok hátra. De csak az anyukát látom, ahogy szól nekem: - Várjon, szépfiú! Én már most is ráérek!

Egy pillanatra az jut eszembe, hogy talán ő rá tudná venni Judyt, engedje megnéznem, milyen számot hívott rajta az egyik merénylő. De elvetem ezt az ötletet, mert nem szeretném megkockáztatni, hogy ez a feltüzelt szuka elrontsa az utolsó esélyemet a felbujtó személy megtalálására.

Musztángomban ülve most nem élvezem a vezetés örömét, ahogy máskor szoktam. Pedig a jármű most is megtesz minden tőle telhetőt. Motorja alig észrevehetően zúg a motortérben, és egy-egy gázfröccs hatására szinte állva hagyja a lassú, velünk egy irányba haladó járműveket. Valahogy nem tudok a vezetésre koncentrálni. Ideje levonnom a következtetést, sürgősen meg kell állnom. Annál is inkább, mert különben elütném az úttesten elém lépő, düledézve haladó öreg piást. Mindig is ez volt a baj az amerikai vidék közlekedésével, az álmos falvakban az úton ki tudja hova tartó részeg piások hada. Mindenképp el akarom kerülni a balesetet, mintha az én életem múlna rajta úgy nyomom a fékpedált, és amíg eldől, hogy időben meg tudok-e

állni. Eszembe jut a tábla az étteremben: „...ön dönt, iszik vagy vezet! De egyszerre a hármat tényleg ne tegye!” Velem van Fortuna asszony, hisz még időben megállok. Örömmel látom, hogy bár csak néhány centin múlt, de a részegnek nem lett semmi baja. Egy múltó pillanatig azon elmélkedek, vajon két üvegnyi sör elfogyasztása után is jókor megálltam volna? Aligha! Máris módosítom véleményem az emberi jogok korlátozását illetően. Érdekes, évek óta vezetek, mégis most érintett meg először egy baleset lehetősége. Nem hittem volna, hogy ilyen rettenetes lehet, mintha nem tudnék kifizetni egy számlát. Ez az érzés felkavar. Meg kell nyugodnom! Így nem is tépelődöm tovább, kiszállok, és nem törődve azzal, hogy a fékezés zajára érdeklődve néznek rám a járókelők, néhány kickbokszból átvett formagyakorlatba kezdek. Ez hamarosan visszaállítja bennem a lelki békét, így ismét alkalmas leszek arra, hogy a volán mögé üljek. De mielőtt megtenném, észreveszem az utcai telefont. Eszembe jut az idáig nem teljesített kötelességem. A körzeti seriff számát tárcsázom. Egy türelmetlen férfihang jelentkezik. Névtelen bejelentőként elhadarom, hol találhat egy hullát. Hogy mit kezd vele? Legyen ezután az ő gondja!

Leteszem a kagylót. Tudom, hogy könnyen megállapíthatják, honnan jött a bejelentő hívása, ezért zsebkendőmmel gondosan letörölök mindent, amihez a fülkében hozzáértem. Beszállok kocsimba. Bevallom, nem tudnám megmondani, hogy a Bay City és West Branch között elterülő néhány falu közül melyikében állok! Még szerencse, hogy ezt nem is kérdezi tőlem senki! Beindítom a motort, és egy fél óra múlva hazaérek.

Közönyösen nyomom meg a garázkaput működtető gombot, és nézem, ahogy a szürkére festett egymáshoz kapcsolt elemek elindulnak felfelé, majd eltűnnek a szemem elől, hogy rendre felfeküdjenek a garázs mennyezetére szerelt két vezetősínre. Ilyenkor mindig szegény apám arca rémlik fel előttem. Ő gyors mozgású garázkapuk gyártásával alapozta meg későbbi vagyonát. Kis idő múlva szabaddá válik előttem az út. Behajtok a „mennybe”. Leparkolok a megszokott helyre, majd elindulok a „Lépcső a mennybe vagy a pokolba” felé. Szökellve teszem meg az ébenfa korláttal határolt hat lépcsőfokot. A kezembe tartott kulccsal próbálom kinyitni az ajtót. De nemigen koronázza siker az igyekezetemet.

Valószínűleg a lakás felől maradt a zárban a kulcs. Ám ez alig tűnik valószínűbbnek, mint egy házamat ért atomtámadás. A feleségem felejtette ott a kulcsát, bár ő ritkán jön ide. Ha nagy néha együtt megyünk el valahova, ő az utcán várja, hogy megálljak mellette és felvegyem. Valamiért ma mégis lejött ide!? Lehet, hogy valamit keresett? Oly rejtélyesnek tűnik a feltételezés, hogy úgy döntök, megkérdezem. Legfeljebb váltunk egymással néhány szót, talán hosszabban is elbeszélgetünk. Valóban ideje lenne! Épp elhatározom, hogy az utcán át megyek körbe, amikor lépteket hallok az ajtó mögött. Ez csak egy rabló lehet! - villan fel egy lehetőség! Vagy mégsem?

Gyorsan áttekintem a mai eseményeket, elbizonytalanodom. Vajon megbízatásom végrehajtását próbálják megakadályozni a rossz emberek? Ők keresnék a naplóm, mert ebből akarják kiolvasni, hogy állíthatnának meg véglegesen? Persze, van még egy másik lehetőség is, hogy mindez csak szörnyű tréfa. De ez sem túl valószínű! Vajon ki akarna engem megrézfálni? Remélem, hogy égető kérdéseimre hamarosan választ kapok. Ezért, mint egy zsákmányát leső vadászeb, én is éppoly csendben maradok. Kattan a zár, lassan nyílik az ajtó. A betörő megáll az ajtónyílásban. Óvatosan méri fel a „terepet”. Gyorsan kell cselekednem! Annyi időm van, hogy megállapítsam, az ismeretlen nem tart kezében fegyvert, ráadásul nem tűnik erős fizikumúnak. Tapasztalatból tudom, a lehető leghamarabb úgy beszélgethetek el vele, ha jó erősen átkarolom, ügyelve arra, úgy szorítsam karjait a testéhez, hogy mozdulni se bírjon. Előre ugrok, és mielőtt észrevehetné, hogy támadok, átkarolom. Érzem gyenge testét, ahogy remeg jogos félelmében.

- Most megvagy jómadár! - mondom, miközben engedem szétáradni bennem a sikeres vadászat örömét.

- Igen, megvagyok, és megérdemlek minden büntetést! - mondja a nejem!!

Úgy meglepődök, hogy a várttal ellentétben nincs itt betörő vagy egyéb bűneset, hogy nem is engedem el foglyomat azonnal, bár érezhetően lazul karjaim szorítása. Már felismerem a karjaiban tartott nő illatát, testének rég-tapasztalt domborulatát. Elfog a bűntudat. Mintha lehullott volna a szememről egy fátyol, tisztán látom át a helyzetet. Nagyon rég tartottam már hitvesemet a karjaiban. Nem tudom, mikor szólítottam a keresztnévén, pedig hogy szerettem egykor! Patrícia, Patrícia - ízlelgettem a megtalált szó ízét. Váratlan merevedésem támad! Nem húzódok el kedvesem testétől, hagyom, hogy ő is érezze férfiasságom.

- Nem, ezt nem szabad! - hallom a riadt tiltakozást.

- Igazad van, ha most megvetsz! Évekig elhanyagoltalak. Elégedetlen voltam helyzetemmel. Bár igyekeztem, ne vedd ezt észre, de abból állt életem, hogy veszettül nyalogattam sebeimet.

- Tévedsz, másról van szó! Sőt, ha erről korábban mesélsz, nem is vétkeztem volna ellened!

- Kívánlak, és nem érdekel, hogy mit tettél. Bármit is akarsz mondani, én máris megbocsátom bűnödöt! - mint a tavalyi nagy jégeső a Musztángomon, úgy koppannak szavaim.

Újra átélem a régi házibuli hangulatát. A hatalmas nappaliban egy egész osztálynyi ifjú tolongott. A zsúrkocsikon levő ételek és italok jelentős része már elfogyott. Az emelkedett hangulat a plafonig ért. Néhány pár nem túl sikeresen elbújva csókolózott, míg a többiek nemigen vettek erről tudomást. Ám én titkon egy-egy irigykedő pillantást vetettem némelyikükre. A legtöbbször Patrícia és soros fiúja mutatványán akadt meg a szemem, hiszen ők az amerikai erkölcsi normákkal egy cseppet sem törődve - szinte a helyiség közepén - tapadtak hevesen egymás ajkához.

Azóta sem értem, mi keltette fel az érdeklődésemet a családi ház körül tüsténkedő egyik személyzet lánya iránt. Korábban még az is hidegen hagyott, hogy fiúkat is megszégyenítő műszaki érzékével rendre nyerte a különféle versenyeket. Mégis, mint közeli jéghegy a felszakadozó ködben, oly hirtelen tűnt fel, hogy Patrícia eszméletlenül szép. Alig félhosszú, barna haját platina szőkére festette, amelyben két eredeti színű, mintegy ujjnyi vastag tincs adta a díszítést. Sudár alakjához kicsi, ám formás fenék, és majd ugyanakkora mell tartozott. Ovális arcát finom bőr takarta. Egyetlen szépséghibája volt csupán, fogainak rendezetlen volta, amely jól érthetően árulkodott a fogszabályzó használatának elmaradásáról. Még azután sem kérdeztem meg tőle, mikor már a feleségem lett, és egy kisebb vagyont fizettem ki fogainak rendbetételéért, hogy miért nem viselt időben fogszabályzót. Sokáig úgy tűnt, egyaránt hálás azért, amit megtettem, és azért, amit nem.

Képzeletem újra a régi buliba repít, ahol ekkorra már észre kellett vennem, hogy alkalmi párommal sohasem fogunk olyan kapcsolatba kerülni, hogy csókolózhatnánk. Lehet, hogy a még alig tizenhét éves Paty partnere válla felett észrevette sóvárgásomat, mert egy kis időre abbahagyta a csókolózást.

- Figyusz Steve, ezt csináljátok utánunk! - mondta évődve, majd minden addiginál vadabbul esett a fiújának.

Férfiasságomat mindig is felkeltette, ha a nők évődése nem ismert határokat, hiszen „szemtelenségük” azt sugallta nekem: Gyere öcsi, győzz le, teperj magad alá, bizonyítsd be, hogy képes vagy rá!! Ezért lett természetes következménye az iménti jelenetnek, hogy ettől fogva számomra Paty testesítette meg ez imádnivaló nő szerepét. Igen, oly szerelmes lettem belé,

mintha nem is lett volna más dolgom a világon. Mit mondjak? A sporton kívül más valóban nem is érdekelt.

Aki szerelmes, az türelmetlen is! Nyíltan figyelni kezdtem új szerelmem tárgyát. Feltűnt, hogy Paty már nem csókolózik oly lelkesen, mint korábban. Egy alkalmas pillanatban, amikor fiúja elindult, hogy magába öntsön valami szíverősítőt, én utána mentem, és egy baráti beszélgetést kezdeményeztem vele.

- Haver, én csak a javadat akarom! Nekem kell a nő! Így azt tanácsolom, ha verés nélkül akarod megúszni ezt az estét, akkor köszönet nélkül távozz! Mert ha nem, kénytelen leszel megküzdeni velem Patríciaért. Persze, nem tudhatom ő mit ér meg neked, de én készségesen felvállalok érte egy komoly verekedést.

- Jól van na, ne kapd fel úgy a vizet! Máris megyek! Nem mintha félnék tőled, de nincs okom maradni! Nem járunk egymással, csupán Patrícia kért meg, hogy egy ideig csókolózzak vele. Nemigen értettem miért, de kihasználtam a váratlanul ért szerencsét.

- Akkor felőlem akár maradhatsz is, de ne kerülj hozzá három lépésnél közelebb! - engedtem korábbi véleményemből, majd elindultam megkeresni új szerelmemet.

Egyedül állt a terem egy eldugott részében, de oly kacéran, hogy egy egész hadsereget is tűzbe hozott volna.

- Ez a kirafinált kis bestia! - mormogtam magamban, de ez csak tovább mélyítette hirtelen támadt érzésemet.

Ezután már nem maradt más hátra, határozott lépéssel közelítettem meg Patríciát.

- Hé csajszi, egészen jó ez a buli! - vettem be ékesszóló tudományom.

- Hello Steve. Már attól tartottam, egész éjjel észre sem veszel. Az összes női praktikámat be kellett vetnem ahhoz, hogy meglásd a bejárónő lányában a nőt!

A perzselő szavak bizonyára felgyújtottak volna, ha már nem lobogtam volna anélkül is, mint iraki olajkutak a háború végén. Érzem a felszínre törő múlt képeitől elmélyült az imént feltámadt vonzalom felségem iránt, akinek teste újra feltüzeltelte évekig kihűltnek tűnő gerjedelmemet, és aki megadóan szól hozzám:

- Jól van, elmondok mindent! Utána, ha még kívánsz, örömmel teljesítem minden óhajod. De alig hinném, hogy a szavamom akarsz majd fogni. Javaslom, menjünk a nappaliba, és igyunk meg egy-egy pohárka sherryt. Úgy könnyebb lesz mindkettőnknek, nekem mesélni, neked hallgatni.

- Nem bánom - egyezek bele - és előzékenyen magam elé engedem Patríciát. Mint mindig, a jótett most is magában hordozza jutalmát! Örömet nyújt a látvány, ahogy nézem a testre feszülő, világoskék bemelegítő alatt ficáncoló, domború női hátsót. Minden lépése maga a gyönyörűség.

Szédülök! Kétely gyötör! Nem vagyok biztos abban, hogy vajon mindent el kell-e mondanom? Arról a rövid csókról nem beszélhetek most, amikor annyi év után újra felkeltettem drága mackóm figyelmét. Ó, ha az utóbbi években csupán egyetlenegyszer mutatott volna vonzalmat felém, akkor nem hittem volna bután, hogy George-tól megkaphatom azt, amit férjemtől már régóta nem. Még szerencse, hogy épp időben derült ki a tévedésem, mikor már majdnem engedtem! Habár így is nehéz lesz mindent bevallanom, még sincs más választásom, fel kell tárnom tervemet, és az okot, amely Steve megleckéztetésére sarkallt. Az lesz a legjobb, ha könnyíték a lelkiismeretemen, még mielőtt George kifordítva adná tovább a részleteket. Tőle

minden kitelik! Az imént a telefonba azt hazudta, hogy gyilkosok vagyunk. Mégis, Steve él, itt jön mögöttem a fenekemet szemlélve. Örülök annak, hogy épp a legszexisebb nadrágom viselem, amelyet ő vett nekem. Tudom, mindig szerette a fenekemet nézni, simogatni, csókolgatni. Emlékszem, volt idő, amikor percekig áradozott róla, hogy az enyém a legszebb, amit valaha látott.

Legyen meg benne az öröme, a szokásosnál jobban riszálom hátsóm, amely jelzi, hogy érzékel a kéjsóvár pillantásokat. Szinte elégek a nadrágomat előntő forróságtól. Vagy két pohár sherry biztosan segítene. Istenem, csak legyen elég erőm a csókon kívül mindent elmondani! Mint egy furcsa kis csapat haladunk, én elől, ő mögöttem, pedig már nem is a szűkre szabott garázslejáró lépcsőn nyomulunk előre. Sajnos, minden jónak egyszer vége szakad! Megérkezünk a nappaliba, ám most képtelen lennék csodálni a múlt századi bútorkészítő keze munkáját dicsérő faragott bútorokat, a buja testiséget hirdető képeket a falon. Nekem mindjárt mindent el kell mondanom, még ha ezzel el is veszik esélyem a boldog házasságra. Nincs választásom, mesélnem kell! Még tudom húzni egy kicsit az időt, azzal hogy lehúzó két pohárka italt. Helyet foglalok a hatalmas bőrkanapén, a kedvenc foteljében elterülő férjemmel szemben, majd egy jó nagy levegőt véve, belekezdek történetembe.

IX. A medvetánc!

- Nem lesz könnyű röviden felvázolni az utat, amely onnantól kezdve, hogy felnéztem rád, mint a férfiasság megtestesülésére, odáig vezetett, hogy többször is megcsaltalak, és a megleckéztetésed kívántam.

- Valahogy sejtettem, hogy meg fogsz csalni, ha nem foglalkozom veled, de egyszerűen nem érdekelt. Így ne is beszéljünk róla. Ostoba voltam! Te meg tetted, amit tehettél. Neked is szükséged volt a szerelemre!

Látom Steve arcán a szavaihoz egy cseppet sem illó elkeseredést. Nem hagyhatom, hogy túl sokáig eméssze magát, mert végleg elveszthetem az imént feltámadt szexuális érdeklődését. Ezért pontosítom korábbi szavaim:

- Persze csak lelkileg csaltalak meg, mert testem nem érintette más. Pedig istentelenül hosszú tud lenni egy magányos téli éjszaka, mikor elveszettnek tűnik a remény, hogy egyszer szeressenek. Ezért is merült fel bennem, hogy miért is ne, hiszen csak egyszer élek...

- Jól van, ne ejtsünk több szót erről! Így is szégyellem magam... Még szerencsésnek is tartom magam, hogy ennyivel megúsztam. Bevallom, nem bírnám elviselni a homlokomat díszítő szarvakat! Tudom, köszönettel tartozom, hogy nem égettél fel köztünk minden hidat. De mintha az előbb a megleckéztetésemről beszéltél volna. Az valóban érdekel! A napokban sok rendkívüli dolog történt velem! Lehet, hogy mondanivalód segít majd megértenem a szokatlan eseményeket.

- Félek, még az is meglehet! De kérlek Steve, ne legyél türelmetlen! Majd rátérek arra is, de hagy haladjak sorba, hogy mindent pontosan megérts! - mondom, miközben kiszáradt torkom jelzi, hogy nem lesz ez könnyű menet.

Hangom, mintha mélyről, a sírból jönne, oly kísértetiesen cseng, de nincs mást választásom, mesélnem kell! Egy lehetőségem azért mégis akad egy csöppnyi időhúzásra. Ki is használok és kérdezek:

- Nem tudom emlékszel-e arra a bulira, amikor mi ketten összejöttünk?

- Természetesen! Nem is olyan rég jutott eszembe, nagyszerű volt végigélni minden részletét.

- Nem akartam egyedül lenni! Te meg észre sem vettél, más világban éltünk, nem láttad meg bennem a nőt. Jobb híján összejöttem egy jellegtelen sráccal, aki alig volt jobb, mintha egyedül éltem volna meg a bulit. Nagy dumás volt, szavaival majdnem az ujjai köré tekert. Azt hiszem, végül még csókolóztunk is. De te úgy hessentetted el mellőlem, ahogy a legyet szokták. Tudom, hogy nem emlékszel rá, de az a srác most a legjobb barátod.

- Ő? Ugyan már! Az csak egy kis töpörtyű volt, nem oly óriás, mint George!

- George későn érő típus. Csak a következő években kezdett úgy nőni, mintha húznák fölfelé. Sokáig nem láttuk őt, mivel Detroitban lakott. Néhány évvel ezelőtt költözött West Branch-be, ahogy ezt elmesélte nekem. Az edzőteremben találkoztatok. Belőled facsarta ki az információt, hogy a feleséged vagyok. Egy nap téged keresve csengetett be hozzánk. Első látásra én sem ismertem rá, ezért is elegyedtem vele beszélgetésbe. Ő viszont volt olyan ravasz, hogy nem azonnal fedte fel előttem kilétét. Talán a harmadik találkozásunk után mondta el, hogy ő az a fiú, és azóta minden nőben engem keres.

Ez akkortájt történt, amikor ott hagytad a légierőt. Úgy éreztem, hogy fulladozok, nem kapok levegőt. Látszólag minden rendben volt! Te állandóan mosolyogtál rám, de én csak önelégült vigyorként fogtam fel ezt.

- Bocsáss meg Patrícia! Nem találtam helyemet a világban, de büszkébb voltam annál, hogy erről bárkivel beszéljek.

- Kis csacsi mackóm, az igazán erős ember mer időnként gyengének látszani! Én csak jobban felnéztem volna rád! Ha alaposabban ismerlek, mennyivel másabb lehetett volna köztünk minden! De ne mentegetőzzünk egymás előtt, mindez azonban szorosan hozzá tartozik történetünkhöz! Abban az időben egyedül George-t érdekelte, hogy mi van velem, így vele osztottam meg szorongásom okát.

- Ezt jól tetted, mondhatom! - vágott közbe gúnyosan Steve.

- Ő egyre többet beszélt arról, hogy sport eredményeid miatt a fellegekben jársz, és más nem is számít neked. Én hajlottam rá, hogy elhiggyem ezt. Egyre inkább bántott, hogy nem állsz mellettem. Azt tette be nálam a kaput, amikor külön hálószobába költöztünk.

- Hát ez valóban érdekes! Épp ő magyarázta, hogy ezzel talán megmenthetem a házasságom, hiszen jó lenne, ha hagynék neked elég időt, hogy számot vess érzelmeddel, mert ennek hiánya miatt távolodtunk el egymástól.

- Távolodtunk? Ez enyhe kifejezés, a világ másik felén voltunk! Ma már tudom, nagyot hibáztam, hogy elfogadtam közeledését, és nem hajtottam el mellőlem. De ez nem volt elég, még hallgattam is rá. A beszédhez mindig is értett! Lukat tud beszélni akárki hasába. Hála George hathatós közreműködésének, hamarosan egy önelégült barna medvét láttam benned. Egy olyat, akit meg kellene táncoltatni. És ő ajánlkozott, hogy egy kis leckéztetésben társam lesz nekem.

Szépen vagyunk! Azt akarod, mondani, hogy csak ártatlan tréfának vélted, hogy felrobbantasz, hogy egy hullát raksz az utamba? - hitetlenkedik férjem.

Én a szemébe nézek, és nem irigyelem az ellenségeit. Alig hiszem el magamról, hogy nem tartottam elég férfiasnak. Azt, akinek szeme úgy szórja a villámokat, mint egykor Zeusz. Mégsem csak a féltelmem miatt szeretném, hogy megismerje a teljes történetet.

- Nem, erről szó sincs! Komolyan ezt tette veled? Micsoda szerencse, hogy nem sikerült gaz terve. Steve, anélkül is véteztem eleget, hogy eltúloznád szerepem. Kérlek hallgass végig, és csak azután ítélj. Én, ahogy eddig is tettem, oly őszintén fogok elmondani mindent, ahogy már nem is érdemes.

- Legyen akaratod szerint, én hallgathatok! Bár nem tudom, mivel tudsz meggyőzni arról, hogy a merényletnek nincs semmi közöd.

- Az őszinteségemmel! Köszönöm, hogy adsz egy lehetőséget, de történetemben még nem tartok itt. Emlékszel, mily örömmel újságoltad nekem, hogy végre elhelyezkedtél, és lesz munkád. Végre meg kell ismerned a dolgok hátterét! Három éve George így szólt hozzám: „Az a majom férjed, azt hiszi magáról, hogy egy isten! Még ha félistennek vélné magát, azt el is hinném, hisz én vagyok a másik fele. De félre a tréfával! Steve fent hordja az orrát, közben meg oly ostoba, hogy bármikor leveszem több ezer dollárra. Még azzal is megetetem, hogy ügynököt csinállok belőle, egy alvó ügynököt. Képzeld, ő most is azt hiszi rólam, hogy kormány alkalmazott vagyok, és nem egy kereskedelmi ügynök.” Reméltem, hasznodra válhat, ha újra lesz életcélod. Ezért válaszoltam így: „Lássuk!” Néhány nap múlva nevetve újságolta: „A férjed már egy alvó ügynök, aki hálája jeléül szívesen kisegített egy nagyobb összegű

kölcsönnel. Akarod tudni, hogy mennyivel?” Nem akartam tudni! Ám ettől a perctől kezdve megvetettelek, és George egyre közelebb került hozzám.

Látom, ahogy Steve keze ökölbe szorul „barátja” nevének hallatán. Hatalmas izmai megfeszülnek ruhája alatt, az arca mégis rezzenéstelen marad. Micsoda férfi! Ezt érzékeli minden idegszálam, és - ha ez lehetséges - még fájóbb szívvel folytatom történetem.

- Sajnos, alkalmazásod után egy jottányit sem változtál, pedig vártam türelmesen. Mégsem tudtam rászánni magam, hogy megcsaljalak. Adnom kellett előtte egy utolsó esélyt. Többé-kevésbé George sugallatára terveztem el, hogy majd együtt megleckéztetünk, talán visszaveszel a túl nagyra nőtt arcodból. De még azt is el tudtam képzelni, hogy felráz, ha fontos feladatot színelve...

- Azt akarod mondani, hogy nem volt semmiféle CIA megbízatás? - értetlenkedett.

Megleptek Patrícia szavai. Ha George, az aljas itt lenne előttem... Talán újra ölnék, mint egykor a háborúban. Csak magam okolhatom, hogy Patríciától őszinteséget vártam. Fel sem merült bennem, hogy ez így fájhat. De leszámolok én még a hamis baráttal! Elönt a harag. Nem vagyok biztos abban, hogy hallom nejem minden szavát. Képzeletem a múltba réved, George szól hozzám:

- Steve, felvettek, valódi ügynök lett belőled. Nem mintha be szeretném nyújtani a számlát, de fel kéne újítani a házam. A tető lassan a fejemre szakad, és a kincstár nem fizette még ki az utolsó küldetésem díját. Még a költségeket is én álltam, repülőgépjegyeket, a teheráni szálloda díját. Egyszóval, le vagyok égve! Ki tudnál segíteni ötezer dollárral? Amint megkapom a járandóságomat, rögtön visszafizetem neked.

- Ugyan már! Barátok között ezt nem tétel, csupán egy apró szívesség. Vedd hálám jeléül. Nagyra tartom, hogy segítettél nekem, hogy újra legyen egy cél az életemben.

Végigtekintve a múlton, nincs minden rendben Patrícia szavaival! Bár nem érzek bennük rossz szándékot, de valahogy hamisan csengenek. Mindig is érzékelttem a George és köztem feszülő rivalizálást, de nem többet! Ráadásul ügynökként történő alkalmazásom sokkal hihetőbb körülmények között történt, mint a tegnapi találkozás „főnökömmel”.

- Azt terveztük, hogy egy elhagyatott helyre csalunk, és te gyanútlanul besétálsz a csapdába. Gondosan kiterveltük az apró részleteket is, amelyek téged egy vadketrecbe juttatnak.

- Egy vadketrecbe? Ezt jól kitaláltad! De mi lett volna benne a lényeg? - tér vissza Steve szelleme a szobába, hisz korábban ordított róla, hogy erősen elmélázott valamin.

- Nekem címezve adtak volna fel postán, persze gondosan becsomagolva, hogy ne látszódjék, egy ember van benne. A küldemény átvétele után, egy darabig ugrattalak volna, hogy lépre ment a barnamedve, meg ilyesmi. Esküszöm csak ez volt a bűnöm, nem terveztem mást ellened!

Befejeztem a történetem, elmondtam mindent, és csak alig változtattam a lényegen. Most szemlesütve várom férjem ítéletét. Ólomlábakon vánszorog az órák másodpercmutatója, amíg megszólal Steve.

Nézem Patricát, két kezét tördeli. A hajdan erős nő most gyenge, kiszolgáltatott, mint egy háziállat, akit minduntalan kényeztetni kell. Ez a látvány újra felébreszti bennem a férfit. Ismét kívánom őt, mint az imént. Nincs bennem szikrányi kétely, többé-kevésbé igazat

mondott! Ha hazudna, nem olyan dologgal védekezne, amin éppúgy megsértődhetnék, mintha nem mondott volna semmit. De nem húzom fel az orrom azon, hogy ketrecbe akart zárni, mint egy vadállatot. A valóban humoros látvány talán elégtételt adott volna számára az elhanyagolt évekért. Igaz, nem számolt azzal, hogy én napokig nem tudtam volna kielégíteni testi szükségleteim. Persze itt nem az ételről és az italról van szó, nélkülük biztosan meglettem volna, ám a korábban megevett táplálék megalázó helyzetet eredményezett volna.

Szorít az idő, mert nem akarom tovább nézni Patrícia bocsánatért könyörgő tekintetét. Érzem, mondanom kéne valamit! Kár, hogy még nem tudom mit! Csak abban vagyok biztos, olyasmire lenne szükség, ami nem okoz teljes bizonyosságot neki, hogy tanuljon belőle, ám mégsem veszi el minden reményét.

- Ha ez volt minden bűnöd, úgy spongyát rá. Azért engedd meg nekem, hogy bizonyos dolgoknak utána nézzek.

- Csak nyugodtan, nincs mitől tartanom! Ha volt is apró pontatlanság szavaimban, az a valóságosnál inkább rosszabbnak, semmint jobbnak tüntetett fel engem! - néz rám kedvesen az én Patríciám.

X. Másnap!

Eljött a rózsaujjú hajnal, már nem forgolódom ágyamban összefüggések után kutatva, és nem akarom a körülöttem zajló események okát megfejteni, inkább a hogyan tovább érdekel. Mégis, a jövő a múltban gyökeredzik, hogy helyesen döntsek, meg kell ismernem néhány mozzanatát. Nincsenek kételyeim feleségem őszinteségét illetően, sem amiatt, hogy George megérdemelne egy kiadós verést, és ezen felül még néhány évet egy jólmenő börtönben.

Egész nap elvagyok a saját bejáratú mennyemben, ám délutánfelé jár az idő. Lassan indulnom kell, ha találkozni akarok Judyval, hogy megszerezsem az egyik merénylettől vásárolt mobilt. Ez még szükséges ahhoz, hogy végleg sutba dobjam a furcsa események felderítésére indított nyomozást. Nem nézek be Patríciához, anélkül indulok Bay City felé, remélve, hogy felgöngyölítem a történet egymáshoz nemigen passzoló szálait.

Most is jól esik, ahogy dübörögnek alattam a lóerők. Meglepődve veszem észre, újra a Lady Jane kedvelt dallamát dúdolgatom magamban. Majd kicsordul a tettekrekesztésem, miként a Musztángomé is, amely csak úgy falja alattam a kilométereket. Csak az idő haladása állja a versenyt száguldó járgánnyal. Igaz, könnyű neki, mert nem korlátozzák ötven mérföldes maximális sebességre utaló jelzőtáblák.

Mint egy rövid pillanat, ér véget a majd' egy órás út, mialatt megérkezek a „Részeg holdvilág” motelhez. Kiszállva az autóból örömmel lépek be a már ismerős motel forgóajtáján. Az előtérben a hatalmas pult mögött most is álmosan viseli sujtásos ruháját a portás, Mr. Hugó Hunter. Harcsát formázó bajsza csak úgy billeg, miközben beszél:

- Jó napot, Mr. Colton! Segíthetek valamiben?

- Már tudom, hogy merre van az étterem! - válaszolok elutasítón.

Reménykedve lépek be az étterembe. Szerencsém van, nem jött közbe semmi! A bárpult mögött Judy teljesít szolgálatot. Szemmel láthatóan azzal van elfoglalva, hogy rendelés előtt felmérje az üzlet árukészletét.

- Hello Judy.

- Tessék, itt a telefon! - nyújtja felém az áhított mobilt.

Úgy meglepődök, hogy nem is szólok semmit, csak kikapom kezéből a kincset érő szerkezetet. Ismerem ezt a típust, valaha nekem is volt ilyen. Megnézem a híváslistát, csak egy számot tartalmaz. Ezután kíváncsian keresem fel a telefonkönyv tartalmát. Egyetlen adat sincs benne. Az egyes karakter lenyomásával egy beprogramozott hívást kezdeményezek. A vonal másik végén George hangját hallom:

- Maga ökör, végre előkerült! Pontos jelentést kérek! De hagyja, fél perc múlva minden mindegy lesz már.

Anélkül szakítom meg a vonalat, hogy egy hangot is kiejtenék a számon. Amikor egy hatalmas robbanás rázza meg a termet. Gyorsan felveszem a támadóállást. Lehet, hogy meg kell védenem magam?!

Hamar átlátom, hogy a robbanás nem a teremben történt, ellazítom megfeszült izmaim, majd egy logikusnak tűnő kérdést teszek fel Judynak.

- Miért adta kezembe a mobilt, miért nem kezdett előbb alkudni az árában?

- Hugó mondta az előbb, magának igen sürgős, hogy minél előbb megkapja azt, amiért ide jött.

- Értem, adok érte egy százast ennél többet sehogys sem ér.

Elköszönök, a szökeségtől, és megyek a dolgomra. Azaz mennék, ha tudnám, hogy mi az, hiszen még nem látok át, a ki tudja hány kéz szötte események sűrű hálóján. Egyértelmű, hogy a telefon megszerzésével csak arra találtam bizonyítékot, amit már tudtam, George hatalmas hullámokat kavart körülöttem. Kézenfekvőnek látszana mindenért őt tenni felelőssé. Mégis... Ha életemre törne és sikeresen rejtegetné előttem szándékát, úgy csapnivaló ninja volnék.

Hirtelen felcsillan egy reménysugár. A portás! Ő nekem gyanús! Most kiszedem belőle azt, amit lehet! Elindulok „birodalma” felé.

- Mr. Hunter...

- Már mondtam, magának csak Hugó vagyok!

- Honnan vette, hogy sürgős lesz nekem a telefon?

- Tegnap hazafelé menet láttam, hogy egy ember a bezárt Bay City Első Fonodája személyzeti bejáratát lezáró láncsal vacakol. Csak egy oka lehetett annak, hogy valaki a néhány óra múlva bontásra kerülő gyár bejáratánál matasson. Ez az ok hívta ide őt is! Egyébként a sürgősségre utaló feltételezéssel sem tévedhettem nagyot, hiszen minden nyomozásban sarkalatos pont a gyorsaság!

Igaz szavak! Meg vagyok győzve teljesen! Ám ettől nem lettem sokkal okosabb, mert továbbra sem tudom, hogy mit tegyek. Érdeklődve hallgatom tovább a harcsabajszerű portást.

- Ha a gyár valóban kapcsolatban van az ügyével, már nem kell sietnie! Most bontották le! A legjobb az lesz, ha elmesél nekem mindent töviről-hegyire, talán segíthetek.

Meggyőző érvelés, és hagy némi reményt, hogy közelebb jussak a rejtély megoldásához, ezért úgy döntök, elfogadom az ajánlatot, és mesélni kezdek. Szavaimban nyoma sincs hullának, CIA megbízatásnak, csak robbantásba torkolló kegyetlen tréfának. Hugó figyelmesen hallgatja történetem, időnként csendesen bólogat. Már-már attól tartok, hogy elalszik, de nem törődök vele, folytatom történetem. Tudom, nekem sem árt, ha közben én is ismételtelen szembeesülök az eseményekkel.

Befejezem, nincs már mit mondanom. Remélem, maradt egy csöppnyi esélyem arra, hogy a nyugdíjas nyomozó egy kis segítséget adjon nekem, ezért várom kíváncsian Hugó szavait.

- Biztos, hogy mindent elmondott nekem? Mert ha nem, az erősen csökkentené esélyünket a helyes következtetésre!

- Persze! Én is fel tudom mérni az érdekem! - adok kitérő választ.

- Úgy? Akkor, lássuk a medvét! Ha ezzel a mondással nem sértem meg őnt. Annyi bizonyos, jogi úton nincs semmi esélye, hogy a megtalált tettest felelőségre vonják! Hallotta a robbanást? A maga gyárát bontották le éppen! Ezzel oda a valós esélye, hogy bebizonyítsa a gyilkossági kísérletet.

Bár csüggök a korosodó nyomozó szavain, tudom, hogy azok egy olyan esetre vonatkoznak, amelyben a helyszínen sohasem volt hulla. El kell döntenem gyorsan, hogy így is ér-e valamit a harcsabajszerű következtése. Úgy döntök, hogy igen. És ebben biztos vagyok! Tegnap bejelentettem a holttestet a rendőrségen. Semmiképpen sem engedélyezték volna a helyszín megsemmisítését eredményező robbantást, ha kétségeik lettek volna a történeteket illetően. Jogosan indulhatok ki abból, hogy felgöngyölítették a gyilkosság részleteit, és lezárták az ügyet.

Befejezem rövid elmélkedésem, látom, hogy a harcsabajszú kíváncsian tekint felém, ezért mondok valamit, amit feltehetően értékelni tud.

- Az nem lehet, hogy ne legyen igazság a földön. Engem - minden jel szerint - meg akartak ölni! A gyilkosnak bűnhődnie kell!

- Fog is! Ahogy elnézem magát, biztosan talál rá módot. Most azonban haladjunk szépen tovább a megismerés rögzös útján!

- Tegyük azt! - fogadom el a javaslatot.

- Tegnap, alighogy maga elment, egy kisebb társasággal itt járt a robbantást irányító mérnök. Ő mondta, hogy cége mindig C4-gyel dolgozik, ahogy a merénylő is. Így a helyszín gondos átkutatása sem hozna egyértelmű utalást a korábbi robbantásra. Igaz, találhatnánk embereket, akik eskü alatt vallanák, hogy tegnap egy hatalmas durranás zajára lettek figyelmesek. De néhány száz dollárért sok hajléktalan megesküdne rá, hogy ő halászott dinamittal, ami olykor előfordul ezen a vidéken. Össze lehetne gyűjteni a közvetlen bizonyítékokat is. Például, meg lehetne keresni a helikoptert bérbeadó céget, a történet lefizetett résztvevőit.

- Ugye, hogy mégis van remény?

- Aligha, mert egy jó ügyvéd elég meggyőzően tudná igazolni, hogy csak tréfa volt az egész.

- Meglep, és egyben el is keserít, amit mond. De hallhatnék erről egy kicsit részletesebben is?

- Szokott moziba járni?

- Nem! De, hogy jön ez ide?

- Akkor látta volna a Danceland című filmet, az abban lévő nyilatkozatot olvasták fel magának!

- Na és? - értetlenkedem!

- A már megismert részlethez nem jön át, de a film arról szól, hogy van egy nagyképű fickó, akit meg akarnak leckéztetni kollégái. Ezért egy elhagyatott gyárba csalják, ott némi fondorlattal úgy intézik a dolgot, hogy egy vadállatok szállítására készített ketrecbe kerüljön. Érti már a helyzetét?

- Még nem annyira.

- Maga nagy munkával kiderítheti, hogy a barátja kiket bízott meg tervének lebonyolításával. De mire megy vele? Bebizonyítja másoknak, hogy éppúgy rászedték, mint a film főszereplőjét? Ha a megbízójának van némi esze, felvette azt a jelentet, amikor felolvasta magának a filmből vett nyilatkozatot. Ezután a tréfában közreműködők meg is esküdhetnének rá, hogy csak a film tréfáját ismételték meg, egy öntelt alak megleckéztetése érdekében. Szerintem, maga nem akar nyilvánosan nevetségessé válni! Pedig ezt érné el, és rosszindulatú egyének csámcsognának a kényes részleteken. Ráadásul a gyilkossági kísérletre sem található bizonyíték a romok alatt. Ha megpróbálnánk azzal érvelni, hogy mi van a tréfához szükséges ketrecel, még az is könnyen védhető lenne. George azt mondaná, hogy közben megmászította a véleményét, mert megesett barátján a szíve. Még köszönetet is mondhatna neki. Pedig jól tudja, hogy az ön életére tört.

Sehogy sem békülök ki, ezekkel a következetes logikát tükröző, nem tetsző végeredményhez vezető szavakkal! Szeretném hinni, hogy pontatlanul megismert részletek szülték a valóságtól messzire vezető következtetést. Ennek ellenére sincs okom sajnálni a portásra vesztegetett időt, mert sokkal közelebb vagyok a megfejtéshez, mint voltam néhány perccel ezelőtt. Ezért is folytatom tovább a - beszélgető partnerem előtt - magamra vállalt lüke szerepét.

- Megvan! A telefonban azt mondta George, hogy tudja, beadtam a kulcsot.

- Hangfelvétel nélkül ezek a szavak könnyen letagadhatók, de még az sem lenne minden tárgyaláson elfogadható bizonyíték.

Gyűlölni kezdem ezt a harcsabajszút szavaiért. Miként a teljhatalmú urak szokták, kivégeztetném a rossz hír hozóját. Ám Hugó nem bugyuta, észreveszi, hogy izmaim megfeszülnek, hogy ökölbe szorul a kezem.

- Az igaz, hogy törvényes eszközökkel valóban nem juthat elégtételhez. És maga nem látszik bűnözőnek! De vegye figyelembe azt is, hogy sokat nyert ezzel a kalanddal!

- Én? Ezt nem mondja komolyan!?

- Néhány nappal ezelőtt még unalmasnak tartotta az életét. Feleségével elhidegült a viszonyuk. Csak élt bele a világba. Ahhoz, hogy jól tudja érezni magát a bőrében egy kegyes hazugságra volt szükség! - szembesített véleményével a harcsabajszú portás, miközben minden mondata után egyre önelégültebben mosolygott rám.

Visszafogtam kitörni kész indulatomat.

- Nem szívesen ismerem el, némely dologban igaza van. Ám mégsem maradhat megtorlatlan, hogy veszélyeztették az életem, hogy el akarták venni a feleségem! - próbáltam letörni Hugó büszkeségtől növekvő szarvait.

- Nem mondom, hogy ne tegyen semmit! Ám előtte foglalja újra össze, mi lett a bizonyíthatatlan, elvetélt merénylet végeredménye?! Kedvező irányt váltott az élete, az unalmat átvette az izgalom, ön megtelt energiával, visszakapta asszonyát, újra vonzónak találják egymást. Bár megérdemelte volna, mégsem a felsége csalta meg, csupán a barátja. Lehet, hogy ön az események nyertese?! Most ne mondjon semmit! Amíg haza ér, járassa ezen az esztét!

- Hű... Azt teszem! De remélem ezzel nem azt akarta javasolni nekem, hogy a következő találkozásunkkor hálásan csókoljam meg George-ot?

- Nem, azt valóban nem mondanám! Ám van maga olyan okos, hogy egyedül is kitaláljon egy méltó büntetést! Csupán azt javasolnám, azért a baráti kölcsönt kérje vissza tőle.

Nézem a portást, érzem épp oly csúszós az ipse stílusa, akár egy angolna! Szinte mindenben igaza van, de ninja ösztönöm nem igazodik ki rajta. Ismeretlen marad előttem az őt mozgató erő. Csak annyi biztos, nem szeretném az ellenségemnek tudni! De felesleges ezen elmélkedni, hisz nem ő a nap megfajtásra váró rejtélye.

- Sok mindenben igaza van. Hasznos volt beszélnem önnel. Köszönöm, hogy időt áldozott rám. Mivel tartozom? - kezdem meg búcsúkörmömet.

- Semmivel! Amíg beszélgettünk, nekem is gyorsabban telt a munka közben sánta koldusként vánszorgó idő. Azért ne legyen túl szigorú hamis barátjához! Ha őt nem tudja börtönbe juttatni, helyette ne maga kerüljön oda!

Elbúcsúzom a portástól, kezemet nyújtom, ő elfogadja azt. Elindulok West Branch felé. Vegyes érzelmek kavarnak bennem! Örömet ad, hogy szeretettel várnak rám otthon, és tudom, hogy a szerelem lángját őrizni kell. Másrészt forr bennem az indulat a hamis barátom miatt. Magamnak kell megbüntetnem, ezt biztosan tudom, de azt még nem, hogy miként. Végül arra a következtetésre jutok, a leghelyesebb az lesz, ha hozzá vezet első utam, és felke-resem. Ilyentájt otthon szokott lenni, most is így lesz, hacsak le nem tartóztatták az öreg csavargó megöléséért. Igen, a bűnös kapja meg büntetését, ha mástól nem, tőlem a házaseletem ellen elkövetett merényletért! Az elsikkasztott ügynöki feladatról már nem tudom, hogy miként vélekedjek, volt-e olyan egyáltalán, de remélem, erre is magyarázatot kapok. Várha-

tóan egy óra alatt érek a lakásáig, addig csak kitalálok egy alkalomhoz illő büntetést, ami nem túlzó, ám kizárja a hasonló esetet.

Sajnos hamar kiderül, hogy ebben tévedtem! Most itt állok a bejárati ajtaja előtt, hallom közeledő lépteit, még sincs egy árva ötletem. Annyi bizonyos, minél hamarabb le kell zárni az ügyet, hisz sokáig nem viselhetem terhemet. Nyílik az ajtó, George egészen elsápad, amikor meglát.

- Te, te eljöttél hozzám? Ez meglep, nem vártalak! - mondja, majd sietve csapná be előttem az ajtót, pont úgy, mintha halaszthatatlan dolga lenne.

Nem sikerül terve, mert addigra lábam már az ajtónyílásban pihen.

- Jobb lenne, ha ezt holnap beszélnénk meg, ma vendégem van! - mondja, majd a szemembe néz. Meglátja elszántságom, és egy újabb kérdést intéz felém:

- Csak nem akarsz megölni engem?

Erősen remélem, hogy nem a rendőrség van nála, e szerint is válaszolok.

- Én? Egy hernyót? Ugyan már! Bár belőled nem lesz lepke, de annyit kapnék érted, mint egy rendes emberért. Egyébként a rendőrség van nálad?

- Nálam? Ugyan miért lenne? - lepődik meg a hűtlen barát.

Hiszek neki, és nem is különösebben érdekel, hogy ki más lehet a látogatója, ezért folytatom megleckéztetését:

- Bár aljas vagy, és nem ez volt a szándékom, de neked köszönhetően visszakaptam a feleségem. Hálám jeléül adnék egy tanácsot. Jól tennéd, ha egy héten belül visszafizetnéd az ötezer dolláros kölcsönt, amit barátságot színelve csaltál ki belőlem! Szerintem egy távoli államban kellene letelepedned, ahol nem kockáztatnád naponta a találkozást olyan emberekkel, akik teljes joggal gyűlölnék téged, és nem is biztos, hogy minden találkozásnál vissza tudják fogni a kezüket. Érthetően beszéltem?

- Igen. Holnap utalom is az összeget! Néhány nap múlva elhúzóok melegebb éghajlat felé. Bár csak a jövő hónapban szerettem volna elutazni Patríciaival.

- Ne is gondoldj rá többé, még a nevét se ejtsd ki ezután. Örülj, hogy ennyivel megúszod!

Már sarkon fordulnék, amikor eszembe jut, még nem intéztem el a dolgomat. A legfontosabb, a magánügy kérdése már rendben lesz azzal, ha elutazik ez a betyár srác. Egyértelmű, hogy a Patríciaért vívott küzdelemben alulmaradt most is, mint egykor a házibulin. Ellenben nyitva maradt köztünk egy másik kérdés. Vajon mi lehet az elsikkasztott küldetésemmel, ha volt olyan egyáltalán?

- George, a feleségem szavaiból nemigen vettem ki, mi van a CIA-től kapott küldetésemmel, mesélnél erről nekem?

- Kérdezz pontosabban, haver! Amire lehet, őszintén válaszolok.

- Amire lehet? Mit akarsz ezzel mondani? Csak nem titkolózni akarsz? Jól van, máshogy kérdezek. Mi lenne, ha úgy döntenék, hogy kiverem belőled az engem érdeklő választ? - szorult ökölbe a kezem a flegma választól.

- Ezzel csupán félsikert érnél el. A verés biztosan összejönne, ellenben több válaszhoz nemigen jutnál, mint amit amúgy is elmondhatok. Tudnod kell, sok mindenben nem mondtam igazat neked, olykor hazudtam is, de én nem kereskedelmi ügynök vagyok. A cég érdeke volt, hogy ezt hirdessem magamról. Ezért vannak nekem is titkaim, küldetésem, amiről hallgatnom kell, mint a sír. Sajnálatos módon a kapott feladataink alighanem összekuszálódtak. Talán

ellenséges érdekek tettek róla, hogy egyikünk se tudja ellátni azt, amivel megbízták. Többet most nem mondhatok, de nem vétkeztem ellened!

- Nem tudom, hogy mit tartsak a hallottakról, ám az biztos, ha terrorista lennél, azt nem nézném el neked.

- Nézd Steve, a főnököd biztosan igazol majd, és eloszlatja minden gyanúd. Egyszer azt is megtudod, hogy mi lett a küldetéseddel. Valószínűleg nem hiszed el, de mindig is jobb barátod voltam, mint ahogy most képzeled.

Furcsa, de őszintének érzem George szavait, amelyek több kérdést vetnek fel bennem, mint amennyire válaszolnak. Néhány másodperc töprengés után köszönés nélkül távozom.

XI.

Eltűnt a lépcső, amely hol a mennybe, hol a pokolba vezet!

Hazaértem! Behajtok a garázsba. Egy darabig a visszapillantóban nézem, ahogy becsukódik mögöttem ajtaja. Elmélázok a mai nap eseményein. Nem olyan volt, amilyet szerettem volna, mégsem maradt bennem gyógyírre váró, fájdalmas tüske.

Kiszállok a Musztángból, majd elindulok a mennyből a pokolba vezető lépcső felé. Sikertelenül matatok a zár körül. Megint nem tudom kinyitni! Türelmetlenül kopogok az ajtón, amelyen keresztül feleségem hangját hallom:

- Steve, várj egy kicsit, mindjárt jövök, csak elkészítem a meglepetést!

- Meglepetést? - kérdezem csodálkozva, hisz nem is tudom, mikor hallottam e szót ebben a házban.

Bár nem a türelmemről vagyok híres, de erőt veszek magamon, is nyugodtan várok úgy két percig, akkor újra kopogok.

- Már tényleg nem tart sokáig, édesem.

Megpróbálom kitalálni, hogy mi tarthat ennyi ideig, de az eszembe jutó suta válaszok között egyet sem találok, amiért boldogan ácsorognék egy zárt ajtó előtt. Végre, már hallom Patrícia lépteit, ahogy közeledik felém. Nyílik az ajtó! A rejtett hangszórókon keresztül felcsendül kedvenc slágerem dallama: My sweet Lady Jane... De mégsem ettől döbbenek meg, mert ennél is váratlanabb dolog történik. Az ajtónyílásban Patrícia áll. Az ellenfény felfedi a vékony hálórúha alatt pompázó, kislányosan vékony bájait. Az érett női testen nincs egy árva szőrszál sem, amely irigyen takarná a bársonyos bőrt. Új ez a látvány, mert amikor utoljára láttam ruha nélkül hitvesem testét, még nem gyantáztatta azt. A látvány kiver fejemből minden egyéb gondolatot. Össze vagyok zavarodva, ha nem otthon lennék, talán haza sem találnék! Mit is képzeltem az előbb? Hogy lenne itt egy lépcső, amely a mennyből a pokolba vezet? Á, dehogy! Hiszen az ébenfából készült korláttal határolt hat lépcsőfok engem a mennyből a mennybe vezetett, Patríciám ölelő karjába. Felkapom a vágytól remegő testet, mint kincset viszem be hálószobámba, ahol az ágyra fektetem, és lejátszódik köztünk a nagy szerelemi rituálé, pontosan úgy, ahogy annak az utóbbi években naponta többször is történnie kellett volna.

Hihetetlen, de alig emlékeztem rá, hogy Steve mily remek pasi. Már kétszer a csúcsra jutottam, mégis újra érzem, hogy közelít az a kellemes remegés. De ekkor... Valami elnyomja az orbitális szeretkezés kísérő zaját. Átkozom férjem bekapcsolt mobiltelefonját, amely polifonikus hangon ordítja a Dancing Queen dallamát. Látom, ahogy Steve felkapja fejét.

- Ne hagyd abba, csak most ne hagyd abba! - kérlelem.

- Muszáj! A CIA-től keresnek.

Látom, ahogy Steve, csak úgy meztelen, kikel az ágyból, kelletlenül hajol le nadrágjáért, kiveszi zsebéből a mobiltelefonját, füléhez helyezi, majd kelletlen hangon szól bele:

- Itt Steve Colton!

- Tudom, fiam! Horace Wilsonnal beszél. Három éve én vettem fel magát az Ügynökségre. Jó hírem van. Eljött a maga ideje, végre egy komoly kihívás előtt áll! Az FBI kikérte tőlünk. Nem tudom, mivel érdemelte ki, de név szerint magát kérték. Negyedóra múlva önnél lesz két FBI ügynök. Mivel önnek jó ismerősei lesznek, hogy előre eloszlassam minden kételyét, egy írásbeli parancsot fognak bemutatni, amelyet önnek állítottam ki. Arra kap utasítást, hogy mindenben álljon az urak rendelkezésére - mondja Mr. Wilson a vonal másik végén.

Még van annyi időm, hogy az érdeklődő szemekkel rám néző Patríciát megnyugtassam, hogy szeretem. Majd egy cuppanós csókot nyomok csillogó ajkaira, és máris indulok a fürdőbe, hogy kissé rendbe szedjem magam. Gyorsan öltözködni kezdek. Épp az utolsó gombon matatok, amikor az utcán valaki háromszor megnyomja autója dudáját. Pontosan úgy, ahogy valamikor George szokta felhívni magára a figyelmet. Az ismerős jelzés miatt bosszankodom, de már számoltam vele, hogy az egyik ismerős csakis ő lehet. Egy újabb csókkal búcsúzom Patríciától, és máris rohanok a bejárat ajtó felé. Kinyitom, majd kilépek rajta.

Micsoda öröm látnom, Steve éppoly tettekre kész, mint rég, amikor még a légierő egyenruhájában feszített. Amikor George - férjem érdekében - először kérte a közreműködésemet, alig hittem volna, hogy ily sikeres lesz a kis akciónk. De remekül bejött a tervünk. Újra van férjem. Csak a lelkem mélyén sajnálom, hogy George végleg elvesztette az értem vívott csatát, és azt is csak azért, mert nem én kényszerítettem arra, hogy segítsen felrázni férjemet a rátelepült tespedtségéből, ő mégis örömmel tette! Lehet, hogy ennyire bízott magában? Ki tudja? De ez már nem lehet fontos nekem!

A szemem elé táruló látványtól, ha nem számítanék rá, úgy meglepődnék, hogy meg is állna bennem az ütő. Az út szélén parkoló hatalmas fekete limuzin mellett, két ismerős alak áll, Az egyik a harcsabajszú portás, míg a másik, a gaz barát, George. Ebben a találkozásban van valami szokatlan. Néhány másodperc is eltelik, mire rájövök, hogy mi az. A ruhájuk! Egyiket sem láttam még fekete öltönyhöz és hófehér inghez felvett fekete nyakkendőben. George szorongat valamit a kezében, majd átad egy fehér CIA fejléces papírlapot, rajta gépelt parancs ismétli meg a telefonban hallottakat. A hitelességét egy domborúan nyomott pecsét hivatott hitelesíteni, ami elég meggyőzőnek tűnik.

- Meg sem lepődik? - tudakolódzik a portásként megismert ügynök.

- A maga látványán némiképp, de a kollégája ittléte kiszámítható volt.

- Ugyan miből? - tájékozódik George.

- Nem titok, akár el is mesélhetem, ha lesz rá elég idő. Egyébként én inkább az új melóról szeretnék többet tudni. Mondd George, regélnél arról valamit?

George vizslató szemmel tekint rám, majd mosolyogva kérdezi tőlem:

- Erre, mint egy kenyeres pajtás, úgy válaszoljak?

Mit mondjak? Ez nem könnyű kérdés! Megvallom, most, amikor már majdnem teljesen kész mozaikképként összeálltak bennem az események részletei, még mindig nem tudnék erre tiszta szívvel válaszolni. Tisztában vagyok vele, hogy Patrícia körül részben hivatali feladata teljesítéséért nyüzsgött. De az is nyilvánvaló, hogy nem ez volt az egyetlen ok. Mégis, most gyaníthatóan egy falkába kerültünk! Ezt nem hagyhatom figyelmen kívül!

- Ez csak rajtad múlik! - kerülöm el az egyenes választ.

- Fiúk, ezt majd később megbeszélitek. Most nincs időnk rá. Máris tanácsos indulnunk, végtére is várnak ránk.

Oly rendezetten szállunk be a járgányba, mintha már nem először művelnénk ezt. Tisztában vagyok vele, jó csapat leszünk! Mr. Hugó Hunter, a harcsabajszú gunnyaszt elől, én és George hátul foglalunk helyet. Kis idő múlva a fekete batár csikorgó kerekekkel startol.

Nem sokáig maradok kettesben a gondolataimmal, amikor megállunk.

- Máris megérkeztünk? - lepődök meg, amikor felismerem, a West Branch Városi Seriff Hivatal épületét, amely előtt leparkoltunk.

- Ezen miért csodálkozik? Nem botlott egy hullába a minap? - érdeklődik az undok harcsabajszú.

XII. Végjáték!

Erre nem tudok mit mondani! Letaglózva szállok ki a kocsiból. Nem azért esem letargiába, mert ódzkodnék a várható felelősségrevonástól, hisz mindig legjobb tudásom szerint cselekedtem.

A bonyodalmat abban látom, hogy nem vettem észre micsoda kelepcebe kerültem. Nem vagyok jogi szakember, így sejtelmem sincs, miféle büntetést kockáztattam, amikor nevesincs egyénként jelentettem be a gyilkosságot, amelynek kibogozatlan szálai végül elvezettek hozzám. Csak egy dologban vagyok biztos, a gyilkosság elkövetését aligha varrhatják a nyakamba.

Nem vezet sehova, ha találgatásba kezdek, és a világ kezdete óta szeretném elhíttetni magammal, hogy eredmény-orientált vagyok. Végigzuhan rajtam egy kókadt eshetőség képe. Lehet, hogy el kéne pucolnom innen? Bár elképesztően hangzik, hisz nem jelezte ninja ösztönöm, mégis megeshet, hogy az utóbbi napok legnagyobb csapdája vár rám, amely évekig tarthat ölelésében.

A kedvezőtlen előjelek ellenére sem téphetek el, mert nincs hely, ahova magammal cipelhethetném Patríciám. Ám legyen! - adom meg magam, és közönyösen rakosgatom márkás cipőim két kísérőm között.

Ismerős az épület, amelyben caplatunk. Nem esik le az állam, amikor Hugó feltépi a hivatal tárgyalójának nyikorgó ajtaját. Ahogy a vadlibák, megfelelőbb időt remélve, úgy húzunk be a komor hangulatot sugárzó, fehérre meszelt helyiségbe. Két zavart, csevegésbe mélyedt fazon vár minket, akik egymással szemben, egy hatszemélyes, kör alakú asztal mögött rontják a levegőt.

A fiatalabb, kék rendőregyenruhában feszengő férfit ismerem, ő James Seymour, a helyi seriff. Már többször is megütköztem vele harcművészeti versenyeken. Mit mondjak? Most feltételezhetően kimerítőbb küzdőfélnek bizonyul! A másik, kincstári eleganciával öltözött pacák olyan, mint egy boldogtalan buldog. Nyilvánvaló, ő az állam kenyerét pusztító „ítélet-végrehajtó”, aki élete kockáztatásával is felteszi az i-re a pontot. Tőle kíméletet remélni balgaság! Tonnányi súlyként nehéz ellenfele lehet bárkinek, sajnálatos, hogy most épp nekem! Ezért keserít el, mikor a seriffhez fordul:

- Köszönöm Mr. Seymour a jelenlétét. Innentől az FBI átveszi az ügyet. Ha mégis szükség lenne önre, majd kéretem.

A házigazda minden tiltakozás nélkül feláll, majd kiballag a tárgyalóból. A bulldogképű megvárja, amíg a távozó háta mögött becsapódik az ajtó, majd módfelett meglepő, idegesítő nyájassággal fröcsköli felénk szavait:

- Urak, foglaljanak helyet! Mielőtt megkezdzenék Mr. Colton kihallgatását, megkérdezem: Ragaszkodik-e ügyvéd jelenlétéhez? Sajnos, ebben az esetben sem tekinthetünk el attól, hogy a felkért prókátornak kellő szintű betekintési engedélye legyen.

Betekintési engedély, egy egyszerű gyilkosság esetében? Ez valóban érdekes, de nem emészttem magam hasztalan tépelődéssel, így szinte azonnal lököm az ígét:

- Nem tartok rá igényt!

- Ez pompás! Akkor csapjunk a lovak közé! Mr. Colton, az a vád maga ellen, hogy elmulasztott bejelenteni egy gyilkosságot! Mivel védi magát?

- Leginkább azzal szoktam, hogy tudom, kivel beszélek!
- Ez szellemes volt! Legyen akarata szerint. Whitehorse vagyok, az FBI felsőszintű vezetője. A két ügynök urat már bizonyára ismeri.
- Már volt hozzájuk szerencsém!
- Mit felel az iménti kérdésemre.
- Nem hinném, hogy védekezni kéne!
- Nem? Vajon miért? - érdeklődik az FBI bulldogképű képviselője.
- Erre több okom is van!
- Ez meglep! Vezesse elő a biciklit, hátha fontosat mond!
- Épp a CIA számára végeztem feladatot, amikor kettős csapdában találtam magam.
- Az ügynökségnek dolgozik? Tudja ezt igazolni?
- Itt van a kezemben egy parancs, amely arról szól, hogy kiadnak az FBI-nak.

Mr. Whitehorse elveszi tőlem a pecsétetes parancsot, alig néz bele, majd jóízűen elneveti magát:

- Ez halálosan vérszegény igazolás! Azt írják benne, hogy kiadják egy vizsgálatra. Nincs is ebben semmi meglepő! Minden állampolgárnak kötelessége együttműködni velünk, ha gyilkosság ügyében nyomozunk! Lehet, hogy nincs is minden rendben a maga ügynökségével?
- Az teljesen kizárt! Alkalmazásom után néhány héttel találkoztam Wind őrmesterrel, a légi-erőtől. Valamikor a beosztottam volt, de egy bevetésen maradandó sérülést szenvedett. A későbbiek során már kizárólag aktatologatásra volt alkalmas, de egy hősként így is kapott melót. Vele futottam össze, és eldiskuráltunk néhány percet. Ő újságolta, hogy a CIA-tól kértek rólam jellemzést. Szerinte ez csak két dologra utalhat, vagy lecsuknak, vagy alkalmaznak. Egy darabig faggatózott, vajon milyen beosztást kaptam, hisz nyilvánvalóan nem börtönben találkozunk, de hamarosan vágatott tovább, hogy a körmére égő ügeit intézze.
- Lehet, hogy igaza van! Fel tudna sötétíteni, hogy milyen feladat elvégzésével bízták meg? - nézett rám gúnyosan Mr. Whitehorse - Kezdje a történet elején!

Szerencsém van vallatom hanyagul odavetett utolsó mondatával, mert így veszélytelen szavak kiejtése közben rendezhettem gondolataimat.

- Már három éve vagyok a CIA alkalmazásában. Felvételem jó részt a küzdősportokban elért eredményeimnek köszönhetem. Úgynevezett alvó ügynöki állományba kerültem. Néhány napja telefonon keresett az új főnököm. Ösztönösen éreztem, hogy jelentős változás áll be az életemben. Nem tévedtem! A góré füttyentett, hogy látni akar. Miután lelkes kutyusként rohantam hozzá, megkínált egy szépen hangzó melódiával. Ennek végrehajtása során botlottam a bontásra váró gyárban veszteglő hullába.
- Látja, látja? Ilyen baleset sem történt volna meg magával, ha jobban figyel a csülkeire, amikor a színhelyre vonszolta áldozatát - élcelődik kapafogait kivillantva a bulldogképű, majd elkomorul, mintha ellopták volna a vacsoráját. - A viccet félretéve, maga valóban a Központi Hírszerző Iroda egyik vezetőjével társalgott?
- Igen, most is úgy vélem, bár kissé elbizonytalanít, hogy a helikopter leszállóhelyről a CIA „főnök” irodája felé tartva kibökte a szemem egy táblán lévő szöveg: „Csendet kérünk, felvétel van!” Sejtettem, hogy nem ügynökök pótlására utal.

- Na, mit mondtam, hogy felfigyel rá? - csillan fel George szeme, miközben büszkélkedve tekint a harcsabajszú „portásra”

- A találkozás végén viszont már kámfort játszott a tábla - egészítem ki a mondanivalóm.

- Én meg azt mondtam, ha már ott maradt, úgy hagyjuk ott az események végéig! Azt hiszem, egyformán hibáztunk. De úgy is mondhatnánk, hogy rosszkor hallgattunk a másokra! - replikázik Mr. Hunter, aki közbeszólása végére hallhatóan kiegészíti a két ügynök közt kialakult versengésben a döntetlennel is.

- Urak, kérhetném, hogy ne szóljanak közbe?

- Elnézést, uram! - védekezik a két jómadár.

Nocsak! Kibújt a szög a zsákból, elszólta magát a két szervező! Ezután már nyugodtabban folytathatom beszámolóm.

- Kissé ismerősnek találtam a főnököt is. Úgy tűnt, mintha a múlt héten egy tévéreklámban láttam volna. De ekkor még a jelek a szélrózsa minden iránya felé mutattak, hogy összekuszálják lassan kibontakozó véleményemet.

- Nem merült fel önben az a lehetőség, hogy az egész találka csak egy halálos tréfa része volt? Feljelentés kéne tennie csalók ellen, akik CIA ügynököknek, sőt főnököknek adták ki magukat!

Hideg bilincsként csattantak vallatóm szigorú szavai.

- Hamar elvettem ezt a lehetőséget, amikor a főnök szerepét játszó statisztá említette a légierőnél szolgáló Devereux ezredes nevét. Honnan ismerhette volna, kinek az irányítása alatt végeztem bizalmas munkámat, aki nem áll közel valamely állami szervezethez?

- Ja, akinek szerencséje van, annak bármily bonyolult rejtvény megoldása is könnyű! - szólt bele a nagyok beszélgetésébe Mr. Hunter.

- Nem tagadom! A jó játékosnak gyakran barátja a szerencse! - szerénykedem.

- Eddig akár hihetőnek is vélhetném szavait, de folytassa csak! Majd elválik a máj a hozzá nem illő anyagoktól - vette vissza szót beosztottjától a bulldogképű Whitehorse.

- A rám zuhant események nagy részét nem értettem még, de abban biztos voltam, amikor a Bay Cityben lévő gyárba értem, hogy a CIA számára dolgozom. Ez magyarázza minden további ténykedésem!

- Úgy? Tehát ez az eszement felvetés vezetett oda, hogy súlyos büntetéseket kövessen el. Nem jelentett be egy gyilkosságot, és még örülhet, ha nem bizonyítom magára, hogy ön követte el. Az már csak hab a sajátmaga ellen süttött tortán, hogy egy bontási területen is illetéktelenül tartózkodott. Az életét tenné rá, hogy nem tévedett és mindvégig helyesen cselekedett?

- Az én életem? Nem olyan kockázat, amit remegve kéne vállalnom. Ezt tudtam akkor is, mikor a gyárban történt robbantás után megállapítottam, hogy a talált, órák óta halott hulla egykori gazdáját fojtogatás üzte át a másvilágra!

- Ez aztán a tiszta logika! Kár, hogy egy déli államban, ahol van halálos ítélet, akár gázkamrába is vezethet! - vette magára sajnálkozó álarcát egyetlen veszélyes ellenfelem, a bulldogképű.

- Legyen meg Isten akarata! De nem hiszem, hogy vesztemet akarná! Kényes helyzetemben azt tartottam az üdvözítő eljárásnak, ha nem a gyilkosságra koncentrálok. Úgy okoskodtam, a körülmények felderítése az FBI dolga. Én egy névtelen nyilvános telefononfülkéből történt bejelentéssel megteszek minden tőlem elvárhatót.

- Miért követett el ekkora hibát? Félt találkozni a nyomozó hatóságokkal?
- Ez nevetséges feltevés, erre csak a bíróságon válaszolok! De nem fajulnak el odáig az események!
- Csak nem tud mondani valami fontosat, ami engem is meggyőzne ártatlanságáról?
- Ki tudja? Mindenesetre, folytatom a történetem. Vegyük számba a robbantás részleteit. Túl kevés C4-et használtak, ezt a robbanóanyagot általában a katonaság használja, nem a terroristák, néhány másodperces késleltetés estén súlyos sérüléseket szerezhettek volna. Profi módon csaltak a helyszínre, még egy máshol megölt hullát is utamba csempészték, minek, ha úgyis meg akartak ölni? Ily ügyetlen módon próbálnának anglyalt csinálni belőlem azok, akik gondosan készítik elő a merényletet, ismerik múltamat a légierőnél, hozzájutnak a katonaság által használt robbanóanyaghoz is? A kérdés tarthatatlanságát átlátva jutottam arra a következtetésre, hogy azon melegében ki kellene faggatnom a két elérhető közreműködőt.
- Ez nem a mi feladatunk lett volna?
- Amint már mondtam, mint egy magányosan, ismeretlen ügyön dolgozó ügynök, nem szaladhattam segítséget kérni, mert egy robbantás után poros lett a ruhám! Nem akarom a részletekbe bonyolódva húzni az időt...
- Ezt bölcsen teszed! - szól közbe George.
- Akkor térjünk ki rád!
- A te szereped is sok mindent megmagyaráz! Neked köszönhetem, hogy a CIA ügynöke lettem. Ha ekörül nincs minden rendben, úgy a te kezed sem tiszta. Nem akarom a feleségem belekeverni az ügybe, de tőle tudom, hogy terveztél valamit ellenem. Mégsem hinném, hogy egy merényletet! Az viszont, hogy itt ülsz szemben velem mint FBI ügynök, az rossz testvérként árulkodik komisz dolgokról.
- Lehet, hogy elhibázott feltételezéseiből elhamarkodott következtetéseket vont le? - veszi át a szót a bulldogképű, miközben szigorú tekintetet vet George-ra.
- Alig hinném! Hisz bármely, eddig nem említett következtetés, csak messzebb vinne a történetek megismerésétől. Mindig is hittem, ha a velünk, körülöttünk történő eseményeket helyesen ítéljük meg, akkor előbb-utóbb minden részlet a helyére kerül, és azok felfedik az elbújni igyekvő lényeket.
- Érdekes felvetés! - bólogat Mr. Hunter.
- De nem csak az, annál több is! Tény, hogy minden egyfelé mutat. A legapróbb, látszólag ellentmondást hordozó részlet is értelmet kap, ha levonom a következtetést, itt egy próbáról volt szó, olyanról, ami megmutatja megbízóim számára, hogy milyen munkára vehetnek igénybe.
- Ebben a feltevésben bízik annyira, hogy akár fel is tenné rá mindenét? - csóválja meg fejét az FBI főmuftija.
- Persze, bár nem sokra becsülöm az úton-útfélen fogadni kész embereket. De ebben az esetben minden tétet nyugodtan állnék, oly biztos vagyok a dolgomban! Ellenben, hogy nagyobb legyen a meglepetés, azt is kijelenthetem, a próbán megfeleltem, mert különben nem itt, és nem így zajlana le az a beszélgetés.
- Miért, nem vagyok elég elrettentő? - érdeklődik a fővallatóm, miközben a korábbiaknál is félelmetesebb arckifejezéssel próbál rám ijeszteni.
- Megmondom az őszintét! Nem, ön nem az, uram!

Most lepődök meg igazán, hogy az utóbbi percekben mily kétség nélkül soroltam eseményt és következtetést, pedig idefelé még az utóbbi napok oly zavarosnak tündek, mint egy meg-rögzött hazudozó egymásnak ellentmondó történetei. Ahogy hallgatóim elé tártam korábban tétova gondolataim, érzem a kiejtett szavak varázsát, ahogy lemossák minden kételyem, és nyomukban nem marad más sértetlenül, csak a konokul kérlelhetetlen igazság. Elégedett vagyok magammal, de Mr. Whitehorse szavai visszarántanak a valóság mocsarába.

- Jó, akkor a kezébe adom a letartóztató parancsát. Majd az előzetesben lesz ideje dicsérni ostoba elbizakodottságát - mondja a főhekus, majd komótosan zakójának belső zsebéhez emeli kezét.

Még lenne időm megakadályozni abban, hogy teljesítse ígéretét. Már mozdulok is, hogy egy egyenes ütést vigyek be állára, amikor... amikor rájövök, nincs miért támadnom vagy védekezni. Nem érzek veszélyhelyzetet, így mosolyogva hagyom, hogy elővegye zsebéből a parancsot. Egy szemvillanásnyi idő múlva valami váratlan dolgot dob elém az asztalra.

- Fogja, ez a magáé! Megérdemelte! - mondja fülig érő szájjal.

Nem kell sokáig vizsgálnom, hamar rájövök, hogy egy nevemre kiállított FBI igazolvány hever az asztalon.

- Köszönöm! - mondom boldogan.

- Magának köszönje! Hisz jól megállta a helyét. Sikerral vizsgázott! Isten hozta az FBI Egyes Számú Terrorista Elhárító Csoportjában. Whitehorse tábornok vagyok, az osztag parancsnoka.

- Bocsi, hogy eljátszottuk ezt a kutyakomédiát. Egy már megoldott gyilkossági ügy hulláját kértük kölcsön néhány órára, hogy ez legyen a felvételi vizsga egyik legfőbb eleme.

- Ide-oda rakosgattak egy hullát, mit sem törődve az elhunyt kegyeleti jogával? Ez kész rettenet! Ahol ez is megengedett, lehet egy olyan ország az emberi jogok védőbástyája?

- Igaza van Mr. Colton, erről tényleg beszélnünk kell! Az általam vezetett csoportot azért hozták létre, hogy legyen a hazának egy ütőképes, bármikor bevethető eszköze a fegyveres vagy fegyverhasználattal fenyegetőző terroristákkal szemben. Ennek a különleges csapatnak tagjai a felelősségükhöz illő, ám szokatlanul sokrétű és mélységű jogokat kapnak. Bizonyos jól körülhatárolt esetekben meggyőződésük szerint dönthetnek élet és halál felett. Ezért kell alkalmazásuk előtt alapos próbának kitenni a jelölteket. Tudnunk kell, miként élnek majd - váratlan helyzetekben - egy bíróságét is felülmúló jogaikkal.

Itt abbahagyja a tábornok a tájékoztatásom, mert észreveszi, valami nagyon nem tetszik nekem, hogy valami roppant fontosat akarok kérdezni:

- Biztos, hogy szükség van erre?

- Szeptember tizenegyedike után ez már nem kérdés! A maga helyében engem inkább az érdekelne, engedjem-e, hogy ilyen felelős döntési lehetőség mások kezébe kerüljön.

Érzékelem az ilyesféle kérdésfelvetésben számtalan esetben megbúvó buktatót, de most mindent rendben levőnek találok. Rövid meditálásba kezdek, amely során mint sebes filmkockák peregnek le előttem az ikertorony elleni támadás ismert eseményei. Fájdalmas, hogy a toronyban dolgozók mily kiszolgáltatottak voltak a terroristák ölési vágyának, ahogy egy átlagember egy szervezet támadásának. Nem kételkedek tovább. A rosszfiúk elleni harcban oroszlánrészt kell vállalnom! Abban is biztos vagyok, én sohasem fogok visszaélni vele, bármily hatalmat is kapok. Ránézek a két új kollégámra, bennük sem találok aggodásra okot adó tulajdonságot, mégis megígérem magamnak, ha tehetem, rajtuk tartom a szemem. Az arcomat fürkésző tábornok amint észreveszi, hogy lezajlott bennem a lelkiismeretemmel vívott küzdelem, folytatja tájékoztatásom.

- Szerettük volna felmérni, hogy egy kiemelten fontos feladat végrehajtása során megtorpan-e egy váratlan és értelmetlen csapda felbukkanásától. Nos ön azt tette, amit tennie kellett. Nincs mitől tartania! A pontos jogait és kötelességeit két napos képzés során fogja megismerni. Az előadásokat a jelenlévő kollégái fogják tartani. Én visszakérdezem öntől a tanultakat, ha hiba nélkül megjegyezte a hallottakat, máris alkalmas lesz egy valódi bevetésre.

- Gratulálok, jó úton haladsz, idáig kiválóan megfeleltél! - szól George, aki már kezdi újra magára öltetni egy barát képét.

- George, bár ezután egy csapatban játszunk, azért mégis okosan tennéd, ha kerülnéd Patríciát!

- Nincs miért aggódnod! Bevallom töredelmesen, lány korában halálosan szerelmes voltam belé! De mint asszonyhoz, a te asszonyodhoz, eddig is félve közeledtem. Ám nem volt más választásom! Ki kellett ügyeskednem segítségét a próba végrehajtásához, ezért nem voltam teljesen őszinte vele. Kihasználtam érzelmeit, erősen befolyásoltam őt, ezt még akkor sem tagadhatom, ha végül jót tettem vele, veletek. A történetek után jogosan kérhetnének egymástól ezt-azt! Én bocsánatot, Patrícia pedig magyarázatot! A titoktartási kötelezettségem miatt, törvényszerűen félígazságokat tartalmazó szavak helyett, egy darabig amúgy is jó lesz, ha kerülöm őt.

Nyugtatón hatnak rám George őszinte szavai! Mégis, bár halványan ugyan, de továbbra is érzékelem a köztünk mindig is meglévő versengés erővonalait.

- Akkor induljunk is az FBI kiképzőközpontjába! - javasolja Hugó Hunter, a harcsabajszú kollégám.

- Ezért ne siessenek annyira! Maradt itt egy kis elintéznivaló. Mr. Colton, ez idáig még nem adta le a kincstári fegyvert, amit Joe topless kocsmájában magához vett. Hiányzik az FBI nyilvántartásából. Az elsőéves rendőrákadémiai hallgató nem tud elszámolni vele! - állít meg minket a tábornok.

- Ő is a próba része volt? - esik le az állam. - Akkor már azt is értem, miért nem éreztem veszélyt, amikor pisztolyt szorongatva lépett a kocsmába!

- Uram, azért van itt még másik apróság is. Szerintem Steve is tudni szeretné, hogy mi lett az ötezer dollárjával.

- Ugyan már George, az kollégák közt éppúgy nem tétel, ahogy barátok között sem az - válaszolok gyorsan.

- Lárifári, nem lehet, hogy te mindig csak adj! Miféle barát lennék akkor, ha jó szándékom sohasem viszonoznám! A történet lényege, hogy három éve egy sikertelen akció során elvesztettük egy munkatársunkat.

- Megesik ez olykor-olykor! - helyeselt a másik két hallgató.

- A tartalék ügynök, Hugó vette át feladatát. Viszont így az ő helye vált szabaddá. Új kollégát kellett felvenni a helyére. Steve, én téged ajánlottalak. A jelöltek megbízhatóságát firtató nyomozás indult. A legnagyobb diszkréció mellett világították át azok kapcsolatait, szokásait és az anyagi helyzetét. Keresték, hogy melyiküknél mekkora a támadható felület, amit kihasználhat az ellenség. Szinte az összes vizsgált szempont szerint te kerültél ki győztesen. Ekkor tudtam meg, hogy pár ezer dolláros részvényt csomag megvásárlásával az édesapád alapította vállalatban meghatározó szavazati jogot szerezhetsz. Jó ötletnek tűnt, hogy olyan pénzből, amit két kézzel dobni ki az ablakon, vegyek neked valami meglepit - mondta George, majd néhány színesen nyomott papírlapot nyújtott felém. - Ezzel, ha majd visszavonulsz a kalandos élettől, céged ügyeinek intézésében is megtalálhatod az unaloműző tennivalót.

Egy pillantás is elárulta, a most kapott részvények napi értéke jóval ötezer dollár felett lehet. Habár továbbra sem vagyok anyagi, mégis örömet ad, hogy nem hibázott ninja ösztönöm, amikor nem tartott vissza a kölcsönözéstől.

Elismerem, jelenleg nemigen tudnék hozzászólni a vállalatvezetés közben felmerülhető milliónyi kérdések egyikéhez sem, de zsigereim mélyén ott él a tapasztalás, az ember bármit megtanulhat! Egyszer még, mielőtt piros hó esne, talán az is megtörténhet, hogy az élet motorja, a gazdaság is felkelti érdeklődésem! Igen, történt már velem ennél nagyobb csoda!

Ránézek George-ra, most olyanak látom, mint nemrég, és erről eszembe jut, hogy nem vagyok afféle manusz, aki érzelmei mérgét minduntalan ráfröcsköli környezetére, és ezen nem is kívánok módosítani egy frissen eszembe jutott, szakállas, barátságról, kincsről szóló hasonlat ismertetésének kedvéért!

Lezárva a múlt, összes kérdésével, csupán egyetlenegyre nem kaptam, és nem is kapok soha választ: ha nincs George és a próba, rájöttünk volna Patríciaával, hogy megvan mindenünk ahhoz, hogy jól érezzük magunkat a bőrünkben?

Vége!